ANNA TODD

Nimic mai puțin

DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER,
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL ȘI
BESTSELLER NEW YORK TIMES

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
LANDON GIBSON

1,5 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad

TREI

ANNA TODD
Nimic mai puţin

Anna Todd a câştigat o popularitate imensă pe internet odată cu apariţia seriei ATTER, serie publicată în 30 de limbi şi 1 bestseller în Italia, Germania, Franţa şi Spania.

Locuieşte în Austin, împreună cu soţul ei, cu care s-a căsătorit la o lună după absolvirea liceului. Anna a fost mereu o cititoare împătimită şi i-au plăcut trupele de băieţi şi poveştile romantice de iubire, astfel că acum, când a găsit un mod de a le îmbina pe toate trei, se bucură de un vis devenit realitate.

Pe Anna Todd o găsiţi la Anna Toddbooks.com, pe Twitter la imaginatoridx, pe Instagram la Simaginatorid şi pe watptad ca ImaginatoriD.

La Editura Trei au apărut Nimic mai mult – primul volum din seria Landon Gibson şi toate romanele seriei APTER:

După ce ne-am întâlnit După ce ne-am certat După ce ne-am îndrăgostit După ce am găsit fericirea înainte de noi

Paramount Pictures a cumpărat drepturile de ecranizare pentru AFTER.

Todd e cel mai important fenomen literar al generaţiei sale.

COSMOPOLITAN

Sunt atât de entuziasmată de faptul că oamenii ajung să-l cunoască pe Landon Gibson. Indiferent dacă ţi se povesteşte despre el sau dacă-l cunoşti deja din seria AFTER, ştiu că o să-ţi placă la nebunie povestea lui.

Este un tip extrem de loial şi, atunci când se îndrăgosteşte, e pasional şi foarte implicat.

ANNA TODD
Nimic mai puţin

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Gulliver/Getty Images/ e Noviembre Anita Vela

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODD ANNA
Nimic mai puţin / Anna Todd; trad. din engleză de Oana Duşmănescu.
— Bucureşti: Editura Trei, 2018
ISBN 978 – 606 – 40 – 0515 – 1 I. Duşmănescu, Oana (trad.)
8 zi.m
Titlul original: Nothing Less Autor: Anna Todd

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490. Bucureşti Tel.: + 4 021300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20: – mail: comenziedituratrei.ro iw. edrturatrei.ro

Pentru toţi Landonii din lumea întreagă, care pun pe oricine mai presus de ei înşişi, chiar şi atunci când n-ar trebui.

Karma va lucra în favoarea voastră. «*3*

Muzica lui Landon

„Without” – Years & Years

„Echo” – Nelou

„Ghost” – Halsey

„TIO” – Zayn

„Take Me Home” – Jess Glynne
„Crown of Love” – Arcade Fire
„Control” – Kevin Garrett
„Assassin”-John Mayer
„I Can’t Make You Love Me” – Bon Iver
„What a Feeling” – One Direction
„Never Let Me Go” – Emily Wolfe
JWai of Hearts” – Ruelle
„Edge of Desire” – John Mayer
„Chainsaw” – Nick Jonas
„WRONG”-Zayn
„As You Are” – The Weekend
„Something Great” – One Direction
„Unhinged” – Nick Jonas
„Death Has Fallen în Love” – Mads Langer
„Last Flower” – Mads Langer
„I Know Places” – Taylor Swift
Cough Syrup” – Young the Giant îl’s YOU” – Zayn
„Heavy” – Emily Wolfe
„Wolves” – One Direction

Prolog într-un viitor nu foarte îndepărtat…

— Taţi?

O voce fragilă se aude în bezna dormitorului meu. Mă înclin şi aprind veioza, iar ochii mi se obişnuiesc cu lumina care se răspândeşte în toată încăperea.

— Adeline? Ce s-a întâmplat?

Mă ridic şi-mi trag pătura peste piept, amintindu-mi că nu simt îmbrăcat. Mă uit la soţia mea; i se vede spatele gol. Doarme pe burtă, întinsă ca de obicei. Fetiţa se freacă la ochişorii căprui cu mânuţa.

— Nu pot să dorm.

Mă simt cuprins de uşurare.

— Ai numărat oiţele?

I-a fost greu să doarmă în ultima vreme şi încerc să nu mă-ngrijorez prea mult din cauza asta. Medicul spune că-i e dificil să-şi trimită mintea activă la culcare noaptea, lucru destul de normal pentru vârsta ei. Adeline

dă din cap.

— Şi poneii. Am numărat şi poneii. Unul albastru, unul roşu şi unul galben şi certăreţ.

Încerc să nu râd.

— Un ponei galben şi *certăreţi*

— Da. I-a furat fursecul celui albastru.

Mama fetiţei mele se agită în somn, dar nu se trezeşte. Îi trag pătura peste spatele gol, în caz că se va întoarce cu faţa în sus.

Mă uit la fiica mea, care are ochi că ai mei, şi nu-mi mai ascund amuzamentul în faţa imaginaţiei ei bogate. E atât de creativă pentru vârsta ei şi spune mereu poveşti cu pitici şi prinţese şi alte lucruri fantastice.

Zâmbind, îi întind mâna, iar ea îşi mută ursuleţul sub celălalt braţ şi mă prinde de degete. Biata jucărie de pluş mai are puţin şi se dezintegrează. În afară de şcoală, nu se duce nicăieri fără el şi uneori găsesc chestia asta blănoasă în geanta mea, când ajung la şcoală.

— Ce zici să ne vedem la bucătărie ca să-mi spui ce se întâmplă mai departe?

Ea dă din cap, iar eu îi sărut mânuţa.

— Vin şi eu într-un minut, iubito, adaug, ca să-mi pot pune pe mine nişte pantaloni de trening.

Adeline se uită la mama ei, apoi din nou la mine, înainte de a se îndrepta spre uşă. Apoi se răsuceşte.

— Putem să mâncăm o prăjitură cât vorbim? întreabă mica mea negociatoare.

E exact ca mine, mereu vrea dulciuri. Arunc o privire spre ceasul de pe noptieră. E douăsprezece şi jumătate şi mâine-dimineaţă are şcoală. Pentru că sunt învăţătorul ei în clasa întâi, n-ar trebui s-o încurajez să mănânce dulce în mijlocul nopţii…

— Te rog, tati?

Ştiu că trebuie să fiu responsabil şi că n-ar trebui s-o las să mănânce dulciuri cu şase ore înainte să se trezească şi să meargă la şcoală. Mama ei o să mă omoare, dar ştiu la fel de bine că şi ea i-ar ceda. Ochii

aceia mari şi căprui şi ursuleţul din braţele ei îmi amintesc că nu va fi mai fi copil prea mult timp.

Adeline mă aşteaptă.

— Ia una şi pentru mine. Vin şi eu până când alegi tu *cele mai mici prăjituri din cutie* pentru noi.

Zâmbeşte, convinsă c-o să-i dau voie.

— Pe cele *mai mici*, bine?

Îi zâmbesc. Ea mă aprobă şi iese din dormitor. Mă ridic în picioare şi-mi iau pantalonii de pe podea.

— Fraier, se aude vocea somnoroasă a soţiei mele. Îmi trag pantalonii pe mine.

— Eşti trează? întreb eu, prefăcându-mă surprins.

Ea se răsuceşte şi-şi înalţă braţele deasupra capului, iar cearşaful îi cade până la talie.

— Desigur.

Un surâs adormit i se întinde pe faţa frumoasă.

— Laşo, o necăjesc eu.

— Eşti uşor de manipulat.

Încerc să-mi iau privirea de la chipul ei. Dacă-mi permit să admir sânii goi ai soţiei mele, n-o să mai plec niciodată din camera asta.

După ce mă îmbrac, mă aplec, mă sprijin cu genunchiul pe marginea patului şi-mi lipesc cu blândeţe buzele de fruntea ei. Are ochii închişi când mă desprind de ea şi buzele strânse într-un zâmbet plăcut.

Plec din dormitor şi, când ajung la bucătărie, Adeline ţine ursuleţul într-o mână şi un fursec imens în cealaltă.

— Asta nu pare a fi cea mai mică prăjitură.

Deschid frigiderul şi scot carafa cu lapte. Adeline surâde şi limba îi iese printre dinţii lipsă. Creşte prea repede.

— Credeam c-ai spus *cea mai mare*, minte ea.

1

Landon

Tortul aniversar al lui Ellen e la mine în mâini, gata

să-l duc la parter. Nora stă lângă uşă, luându-şi la revedere de la Posey şi Lila. O văd pe Nora care-şi pune o pereche de tenişi albi; poartă şosete care au drept model felii de pizza.

— Eşti gata?

Pun tortul pe măsuţa roşie de la intrare, iar ea dă din cap. A fost tăcută de la discuţia noastră din baie şi nu ştiu cum să încep cu ea o conversaţie acum. Am fost de acord că nu voi încerca s-o schimb, că n-o să insist să-i aflu secretele şi nici n-o s-o ajut să-şi care bagajele. M-a avertizat la nesfârşit că nu e bună pentru mine, că nu poate fi femeia de care am eu nevoie.

Cum poate fi aşa, când nici eu nu am habar de ce am nevoie?

Tot ce ştiu e că-mi place compania ei şi vreau s-o cunosc mai bine. Nu mă deranjează s-o luăm uşor: cele mai frumoase cadouri îţi iau, de obicei, mai mult ca să le desfaci.

Iau tortul, apoi ieşim amândoi în tăcere, iar eu chem liftul, foşnetul ascensorului care urcă este singurul zgomot de pe holul liniştit. Intrăm, iar Nora se duce în cel mai depărtat loc din lift.

O las să ia distanţă şi încerc să nu mă uit la ea, deşi ea mă priveşte. Îi simt ochii fixându-mă, dar îmi dau seama că nu mai are chef de vorbă astăzi.

Îmi simt braţele goale, de parcă *le-ar lipsi ceva*. Nora, poate? în fiecare secundă petrecută cu ea simt că-mi pierd controlul asupra propriului trup.

Nora îşi atinge codiţele şi ochii noştri se întâlnesc. Liftul nu s-a mişcat de când ne-am urcat în el. Nici n-aş putea să spun de când ne aflăm aici; mi se pare că au trecut câteva minute, dar e posibil să nu fi fost decât câteva clipe.

Nu-şi ia ochii de la mine, studiindu-mă, încercând să dezlege un mister.

Nu eu sunt cel care are secrete, vreau să-i spun.

Mă gândesc la Dakota şi la timpul petrecut

împreună aseară. Mă gândesc cât de stânjenit şi vinovat m-am simţit când n-am putut... să fac faţă. Mă gândesc la felul în care m-am simţit când am găsit baia pustie, pentru că fosta mea iubită a plecat pe ieşirea de incendiu. N-a trecut decât o noapte, iar acum sunt cu Nora, dorindu-mi să fiu mai aproape *de ea*.

Presupun că şi eu am secretele mele.

— S-a stricat? întreabă Nora, iar eu am un moment de panică, gândindu-mă că vorbeşte despre scula mea.

Când îmi dau seama că vorbeşte despre lift, îmi vine să râd.

— Nu ştiu.

Apăs din nou butonul pentru parter. Liftul scoate un sunet, iar uşa se deschide şi se închide la loc. Cabina începe să se mişte, iar eu ridic din umeri. Oare uitasem să apăs pe buton? Nu ştiu.

Când ajungem la parter, aştept ca Nora să iasă prima din lift. Cotul ei îmi atinge braţul şi mă dau la o parte ca să-i fac loc. Am pielea fierbinte şi, pentru o clipă, îmi doresc să pot trăi într-o realitate paralelă. Într-o dimensiune în care o pot atinge pe Nora, o pot ţine în braţe. În lumea aceea, Nora ar avea încredere în mine şi mi-ar împărtăşi lucruri pe care nimeni altceva nu le-ar putea vedea. Ea ar râde şovăitoare şi n-ar încerca să se ascundă. Cu fiecare pas făcut în blocul în care locuiesc, această lume imaginară perfectă păleşte.

— Nu i-am luat şi alt cadou lui Ellen, îmi amintesc eu cu voce tare.

Nora se răsuceşte şi încetineşte până când o ajung din urmă.

— Sunt sigură că tortul acesta făcut în casă şi timpul tău sunt suficiente.

Inspiră profund.

— Mie mi-ar plăcea la nebunie un astfel de cadou.

Apoi merge mai departe.

Când spune asemenea lucruri, mintea mea, şi aşa aglomerată, devine şi mai confuză.

— Şi totuşi, nu-ţi plac zilele de naştere? o întreb, sperând nerăbdător la o explicaţie.

Ziua ei de naştere e săptămâna viitoare, dar m-a făcut să-i promit că n-o să-i pregătesc nimic. Mă pune să-i promit o grămadă de lucruri în ultima vreme. O cunosc de numai câteva săptămâni şi deja i-am promis prea multe.

— Nu.

Nora deschide uşa, ţinând-o şi pentru mine. În loc s-o întreb de ce, mă hotărăsc să vorbesc despre amintirea mea preferată de la aniversări.

— Când eram mai mic, mama făcea mereu hărmălaie de ziua mea de naştere. Toată săptămâna o ţineam într-o petrecere. Îmi făcea toate felurile de mâncare preferate şi stăteam în fiecare seară până târziu.

Nora ridică privirea la mine. Ne apropiem de intrarea în magazinul de pe colţ. Un cuplu trece, ţinându-se de mână, lucru care mă face să mă întreb dacă Nora a avut vreodată vreun iubit serios. Mă înnebuneşte că nu ştiu nimic despre femeia asta. Are 25 de ani. Trebuie să fi avut relaţii în trecut.

— Îmi făcea întotdeauna brioşe coapte în conuri de îngheţată şi mi le aducea la şcoală. Credea că asta o să-i facă pe copii să mă placă, dar ei făceau mişto de mine şi mai mult

Mi-am amintit de primul an de liceu, când nimeni din toată clasa nu s-a atins de prăjiturile decorate cu bomboane colorate pe care le făcuse mama.

Nimeni în afară de Dakota şi de Carter. Toţi trei am încercat să mâncăm cât am putut de multe, în drum spre casă, pentru ca mama a creadă că toţi copiii din clasă au apreciat cadoul ei şi că au sărbătorit ziua mea de naştere alături de mine.

Ne mai rămăseseră cinci când am ajuns la noi pe stradă. Le-am lăsat pe un buştean de la intrarea în Petic, o zonă împădurită unde stăteau drogaţii şi oamenii cu

soartă grea – cu stomacul gol şi cu o viaţă la fel de goală – şi ne-a plăcut să credem că i-am hrănit pe cel puţin cinci dintre ei în ziua aceea.

— Eu aş fi mâncat una, spune Nora, uitându-se prin mine.

Nu-mi explică de ce îşi urăşte propria zi de naştere şi nici nu mă aştept s-o facă. Nu de asta i-am povestit o parte din trecutul meu.

Nora deschide uşa magazinului şi se aude clopoţelul. Intru după ea şi zâmbesc când Ellen ridică privirea, încercând din răsputeri să-şi stăpânească un zâmbet până la urechi.

2

— Am rămas cu o grămadă de tort, spune Nora, ducând furculiţa de plastic la gură.

Firimituri de blat alb şi glazură verde cad pe masa dintre noi. După cum s-a dovedit, Ellen nu e moartă după dulciuri. Spune că e adolescentă tocmai pentru că nu-i plac florile, când mă vait c-ar fi trebuit să i le aduc doar pe acelea. Dar să nu-i placă tortul? Nu ştiu ce fel de fiinţă e, dar o să-l mănânc eu cu drag în locul ei.

În ciuda faptului că urăşte o mulţime de lucruri, i-a prins bine compania noastră. Deşi a încercat să nu zâmbească, n-a reuşit, aşa că toţi trei ne-am distrat de minune. Nora a întors semnul de pe uşa magazinului, din DESCHIS în ÎNCHIS, şi am cântat „Mulţi ani trăiască”. Am descoperit că simt un cântăreţ jalnic. Chiar fără melodie sau lumânări, ne-am asigurat că Ellen a ştiut că e ziua ei.

Nora a pus muzică pe telefonul ei, iar Ellen a vorbit cu ea mai mult decât a vorbit cu mine vreodată. Petrecerea noastră improvizată a durat vreo jumătate de oră. Ellen era îngrijorată că magazinul era închis şi am senzaţia că obosise să vorbească despre ea însăşi. Ceea ce e naşpa. Am aflat că oamenii cărora nu le place să vorbească mult despre ei înşişi sunt cei cu care-mi

doresc cel mai mult să discut.

— Ne rămâne nouă mai mult.

Iau altă furculiţă de pe tejghea şi scobesc într-un colţ al tortului. Nora stă pe scaun lângă mine, cu un picior sub ea. Micile felii de pizza de pe şosetele ei sunt deopotrivă ciudate şi adorabile. Întind mâna şi o împung în laba piciorului.

— Ce-i cu astea?

Ea îşi linge buzele.

— Viaţa e prea scurtă ca să porţi şosete plicticoase.

Ridică din umeri, ducând furculiţa cu tort la gură. Mă uit la şosetele mele, albe cu gri la călcâie şi vârfuri. Bleah! Astea sunt plicticoase. Şi mai sunt şi *până la genunchi*. Nimeni nu mai poartă şosete până la genunchi.

— Ăsta e mottoul vieţii tale?

Ea dă din cap.

— Unul dintre ele, spune cu gura plină.

I-a rămas glazura pe buze şi mi-aş dori să fim într-o comedie romantică, ca să mă pot întinde şi să i-o şterg cu degetul. Ea s-ar înmuia toată, am începe să simţim fluturi în stomac şi ea s-ar lipi de mine.

— Ai glazură pe buze, spun eu, făcând exact opusul unui gest romantic.

Ea dă să se şteargă la gură cu degetul mare, dar nu reuşeşte.

— Nu vrei s-o ştergi tu în locul meu? E scenariul perfect pentru un sărut ca-n filme.

Gândim la fel, se pare. Ideea aceasta mi se pare reconfortantă, din nu ştiu ce motiv.

— Chiar la asta mă gândeam. Dacă ăsta ar fi fost un film, m-aş apleca şi te-aş şterge pe buze.

Zâmbesc. Nora surâde cu subînţeles, cu buzele pline în continuare de glazură.

— Ţi-ai linge-o de pe deget, iar eu ţi-aş privi buzele cum se întredeschid.

— Iar eu m-aş uita la tine când aş face asta.

— Aş ofta în timp ce tu-ţi lingi degetele, fără să-mi iau ochii de la tine.

Simt cum mă înfior.

— Tu ai avea fluturi în stomac.

— Nişte fluturi sălbatici şi furioşi care mă fac să cred că-nnebunesc.

Nora mă priveşte în ochi. Zâmbeşte şi e atât de frumoasă!

— Ţi-aş spune că am ratat o bucată şi m-aş mai apleca o dată spre tine. Inima ţi-ar bate atât de repede.

— Atât de repede, c-ai putea s-o auzi. Îi repet vorbele, pierdut în ele.

— Atât de repede, c-aş putea-o auzi. Ţi-aş atinge obrazul.

Pieptul Norei se ridică şi coboară lent.

— Iar eu te-aş lăsa.

— Ai închide ochii, aşa cum faci de fiecare dată când te ating.

Nora pare surprinsă, ca şi cum n-ar fi ştiut ce face. Mă uit fix la gura ei în timp ce vorbeşte, întrebându-mă la ce anume se gândeşte.

— Te-aş trage mai aproape de mine şi mi-aş linge buzele, completează ea povestioara noastră.

Inima îmi bubuie atât de nebuneşte, că aud sângele năvălindu-mi în urechi. Inspir, iar Nora vine mai aproape. Nici măcar nu cred că a observat.

— Mi – aş lipi buzele de ale tale. Atât de uşor, încât de-abia ai simţi. Ţi-aş despărţi buzele cu limba şi te-aş săruta.

Ochii Norei sunt acum închişi pe jumătate şi privirea ei îmi fixează gura.

— M-ai săruta cum nu m-a mai sărutat nimeni niciodată – nu aşa cum mă săruţi tu. Ar fi ca primul meu sărut, chiar dacă nu e primul.

Vocea îi e ca o şoaptă. Nu pot să n-o sărut. Mă aplec mai aproape de ea, lăsând numai câţiva centimetri să ne despartă.

— *N-ai mai fost sărutată* niciodată.

Acum e atât de aproape, încât îi simt răsuflarea pe obraji.

— Nu aşa cum te-aş săruta eu. Ai uita toate săruturile de dinaintea mea, toate atingerile. N-ar mai rămâne niciuna.

Inspir adânc, iar ea îşi lipeşte buzele de ale mele înainte să expir. Are gust de glazură. Îi simt limba caldă în gura mea şi mâinile lacome în păr. Mă aduce mai aproape, trăgându-mă cu degetele de rădăcinile părului.

Am ambele picioare pe podea şi-i cuprind trupul cu braţele, trăgând-o din scaun spre mine. Îmi aterizează în poală, cu coapsele de-o parte şi de alta a picioarelor mele. Mă sărută ca şi cum *n-aş mai fi fost sărutat* niciodată şi-mi doresc să uit orice sărut, orice atingere dinaintea ei.

Trupul ei moale se leagănă lipit de al meu, în timp ce-şi muşcă buza. Simt cum mi se scoală, apoi sunt surprins că nu mă simt deloc stânjenit. Îmi dau seama în acel moment că mă atinge. Îi gust răsuflarea în timp ce-mi cuprinde gâtul cu braţele. Îşi potriveşte astfel trupul ca să simtă cum mă frec de ea. Pantalonii ei sunt atât de subţiri, iar treningul meu nu ascunde chiar totul.

Gem când se freacă de mine, când vaginul ei îmi atinge penisul erect. Nu mă pot abţine. E atât de bine când e lipită de mine, chiar dacă e în întregime îmbrăcată.

La naiba, mintea mi-o ia razna, *acum mă sărută pe gât*. Gura ei ştie exact unde să mă sărute, unde să mă lingă, locul precis de la baza gâtului de unde mă poate muşca uşor. Îi cuprind şoldurile şi le strâng uşor, făcând-o să se frece de mine exact acolo unde trebuie.

Îşi mişcă şoldurile în cel mai sexy mod cu putinţă. E o zeiţă, pur şi simplu. E o zeiţă, iar eu sunt un bou norocos să fiu aici, acum, cu ea. Chiar e ceva la bucătăria asta care ne înnebuneşte. Nu mă gândisem că în seara asta aşa se vor desfăşura lucrurile. Nu că mă plâng de

întorsătura pe care au luat-o evenimentele.

Nora îşi desprinde buzele de gâtul meu, încă frecându-şi vaginul de scula mea.

— Doamne, mi-aş dori să nu fii colegul de cameră al Tessei. Îmi linge pielea din nou, apoi se opreşte. O strâng de şolduri, iar ea vorbeşte iar.

— Ţi-aş trage-o – *să-mi bag picioarele* –, ţi-aş trage-o chiar acum dacă nu ai fi colegul ei.

Simt fiorul familiar al unui orgasm când o aud. E atât de sexy, e atât de deschisă şi mă înnebuneşte. Sunt absolut nebun după ea.

— Putem să ne prefacem că nu sunt, zic eu, glumind numai pe jumătate.

Râde şi alunecă lipită de mine.

— O să-mi dau drumul, la naiba, Landon! Asta… nu… se pune…

Vocea îi e răguşită şi senzuală, iar eu de-abia mai pot respira în timp ce mă călăreşte, împingându-şi şoldurile în trupul meu. Îmi mut mâinile pe spinarea ei ca să-i încetinesc mişcările rapide. Înainte să-mi pot da seama, sunt aproape să mă alătur ei. Nu vreau să mă gândesc la asta; nu vreau ca mintea mea să strice acest moment. Vreau doar s-o simt – vreau s-o fac să-şi dea drumul şi să fac şi eu la fel.

— Şi eu. Şi eu îmi dau drumul, şoptesc.

Mi-ar plăcea să mă pricep şi eu la fel de bine la vorbe. O sărut acolo unde umărul i se îmbină cu gâtul, neştiind exact ce fac, dar sunetele pe care le scoate când îşi dă drumul lipită de mine îmi spun că am făcut ceva aşa cum trebuie.

Mintea mi se goleşte. Acum nu pot face altceva decât să simt. Sunt tot numai senzaţii, iar ea e atât de bună la a-mi potoli mintea, iar asta e atât de bine! Atingerea ei e atât de plăcută, pe trupul meu, în mintea mea haotică! Se dă jos, iar trupul ei se linişteşte şi respiraţia i se calmează. Îşi lasă capul pe umărul meu şi pot simţi umezeala strânsă între trupurile noastre, dar

niciunuia dintre noi nu pare să-i pese.

— A fost... începe ea. Eu...

Vorbele îi sunt întrerupte de zgomotul uşii de la intrare care se închide.

— Landon?

Vocea Tessei se aude de după colţ, răzbătând prin răsuflările în mutre greoaie, prin gândurile noastre euforice.

— Rahat! mormăie Nora, dându-se jos de pe mine, apoi îşi pierde echilibrul.

O prind de cot ca să nu cadă pe podea. Mă ridic, iar privirea Notei cade asupra şliţului meu. Asupra petei de acolo.

— Du-te!

Ţâşnesc repede spre baie. Tessa intră în bucătărie când ajung în prag, iar eu încerc să trec pe lângă ea, dar mă opreşte în loc. Măcar» unt întors cu spatele.

— Hei, am încercat să te sun, îmi spune.

Nu vreau să mă întorc. Nu pot să mă întorc.

— Voiam să văd dacă poţi să-mi aduci ceilalţi pantofi la muncă. Cineva mi-a scăpat un castron cu salată pe încălţări şi trebuie wl-nchid diseară.

Vocea Tessei e încordată. Pot să spun chiar fără să mă uit la ea ele stresată şi nu sunt exact în poziţia în care s-o consolez, pe ea sau pe altcineva. Mă uit în jur după ceva cu care să mă pot acoperi şi mă răsucesc, dar nu e nimic altceva în afară de o cutie de cereale Lucky Charms.

— În fine, începe Tessa, cu vocea mai veselă, ce faceţi voi aici?

Iau cutia de cereale şi-mi acopăr prohabul, apoi mă întorc spre Tessa. Îşi aruncă privirea direct spre cutie. O ţin cu toată puterea.

— Eram...

Caut o scuză şi încerc să nu-mi las degetele agitate să alunece de pe colţurile cutiei. Tessa se uită la Nora, apoi din nou la mine.

— A, hei… ce făceaţi aici? întreabă Tessa cu inocenţă.

Caut ajutor la Nora, dar ea nu spune nimic. Mă scufund odată cu corabia asta şi nu-l am aliat decât pe spiriduşul de pe cutia de cereale.

— Păi, încep eu tot fără să ştiu ce naiba am de zis.

Tessa stă în uşă, iar pantofii îi sunt acoperiţi cu pete albe de sos. Nu e singura care are pete albe pe ea…

— Găteam, spun eu şi-i mulţumesc în gând Tessei că a cumpărat cutia asta imensă de Lucky Charms.

— Găteaţi?

Tessa se uită la Nora, cu o expresie indescifrabilă. Nora face un pas înainte.

— Da, pui şi…

Nora se uită la mine.

— Lucky Charms?

Tonul ei e atât de nesigur, încât am senzaţia că Tessa îşi va da seama.

— Ca pesmet. Ştii cum avem noi la restaurant şniţelele alea acoperite cu Frosted Flake? Voiam să-ncerc cu Lucky Charms, explică Nora.

Aproape că o cred şi, mai important de-atât, şi Tessa pare că o crede. Nora continuă:

— Trebuie să te-ntorci la muncă? Haide să-ţi găsim pantofii.

Mulţumită diversiunii Norei, o iau la goană spunând peste umăr:

— Vin imediat.

E atât de ciudat! De ce totul în viaţa mea e atât de dubios? Bucuros că Nora e o mincinoasă mai pricepută decât sunt eu, dispar pe hol, cu cutia de cereale dinainte.

— Ce-i cu el? o aud pe Tessa întrebând-o pe Nora.

Nu mai rămân prin preajmă ca să-i aud răspunsul.

3

În dormitorul meu e linişte.

Pare atât de mic!

Sau poate eu sunt cel care se simte mititel după încă un moment tânjenitor cu Nora? De data asta a fost ceva mai bine, pentru că am împărtăşit această scenă.

Noi am provocat-o.

Încă îi mai simt trupul lipit de al meu, mişcându-se plin de dorinţă. Îi aud gemetele şi-i simt răsuflarea fierbinte pe piele.

Acum toată camera mea s-a înfierbântat. E prea cald.

Mă îndepărtez de uşă şi traversez camera, până la fereastră. Pe birou e dezordine; teancuri de cărţi şi post-it-uri acoperă suprafaţa de lemn. Mă rog, e de la IKEA şi costă mai puţin de o sută de dolari, deci probabil că nu e deloc „lemn". Bat cu degetul în lemnul îndoielnic de culoare cafeniu-închis şi sună a gol. Ştiam eu că nu-i autentic.

Degetele îmi tremură când întind mâna printre jaluzele să deschid fereastra. Pervazul e acoperit cu vopsea cojită şi praf, ba e aici şi o muscă moartă. Tessa s-ar crispa dacă ar vedea aşa ceva. Îmi propun să-l curăţ săptămâna asta. Trag de lemnul încăpăţânat şi, până la urmă, fereastra se deschide.

Ridic jaluzelele, primind cu bucurie zgomotul vag al oraşului în camera mea. Îmi place la nebunie nivelul zgomotului de aici, din Brooklyn. Sunt maşini şi de obicei glasurile oamenilor care merg pe trotuare, dar nimic exagerat. Claxoanele aiurea de taxi sunt mult mai puţine decât în Manhattan. N-o să înţeleg niciodată care-i faza cu claxonatul ăsta furios. N-are niciun sens pentru mine că oamenii cred că asta ar ajuta în vreun fel în trafic. Singurul lucru pe care-l face acest gest nepoliticos e să-i scoată din minţi pe oameni şi să creeze şi mai multă tensiune.

Gândurile aiurea o ţin departe de mintea mea pe Nora şi de ceea ce tocmai am făcut. În fine, acum iar am început să mă gândesc la asta. Cum am ajuns de la o scenă de film la Nora călărindu-mă pe un scaun? îmi scot

pantalonii şi boxerii şi-i arunc în coşul cu rufe murdare de lângă uşa debaralei.

Îmi schimb hainele şi mă aşez pe marginea patului, aproape de fereastră. Telefonul e conectat la încărcătorul de pe noptieră. Mă întind după el. Hardin răspunde la cel de-al doilea apel.

— E prea târziu să mă convingi să nu mai vin – o să fiu acolo vinerea asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bună! Sunt în regulă. Mulţumesc de întrebare.

— Am observat. Cu ce te pot ajuta în seara asta superbă? întreabă Hardin şi în fundal se aude alarma unei maşini.

— Cu nimic. Am chestia asta ciudată…

Nu ştiu cum să-i explic ce se întâmplă sau de ce l-am sunat pe Hardin ca să vorbim despre asta. El râde.

— Va trebui să-mi oferi mai multe explicaţii.

Oftez în telefon şi ascult ce se aude în jurul meu. Percep slab vocile Tessei şi Norei de la bucătărie.

— Aşa, deci o ştii pe Nora, prietena Tessei? în fine, o chema Sophia când ai cunoscut-o tu, dar Tessa spune că-i place ca prietenii

— a-i spună Nora. În fine, tu probabil că nu i-ai reţinut niciunul dintre nume.

Rămâne tăcut pentru o clipă. Mă întreb dacă nu cumva am vorbit prea tare. Nu-mi dau seama ce vorbesc fetele, aşa că sper ca nici ele să nu mă audă.

— Da. Aşa cred.

— OK, tocmai am făcut sex.

Trag de jaluzele ca să le ridic mai mult.

— În fine, nu chiar sex, presupun. Dar ceva foarte aproape de MCX.

— Şi?

Sigur că replica lui Hardin nu poate fi alta decât *şi*?

Mă asigur că vorbesc în şoaptă.

— Asta e faza. Nora mi-a spus de atâtea ori că trebuie să rămânem prieteni! Aşa că vorbeam, ca de

obicei, şi două secunde mai târziu se mulse peste mine şi avea orgasm şi Tessa tocmai a venit acasă imediat după aceea, şi acum sunt la mine-n cameră şi sunt speriat de moarte pentru că nu ştiu ce să fac sau ce să spun.

— Uau! Tessa a intrat peste voi? Tipa te călărea pe un scaun? Atunci n-ai ce să negi. Stai aşa – i-ai tras-o pe un scaun de bucătărie? Sau doar ai frecat-o până când şi-a dat drumul? întreabă el pe tonul lui obişnuit, de parcă n-ar avea o gură spurcată ca o toaletă publică.

— Ăăă… a doua variantă. N-am făcut sex – nu ca atunci când bagi ceva în altceva…

— Serios?

Are vocea calmă şi simt că se amuză copios.

— Chiar ai spus asta? Aş putea să te rog să-mi arăţi pe manechin unde te-a atins.

— Nu ştiu de ce te-am sunat, spun eu oftând, apoi mă las pe paté şi mă holbez la ventilatorul colorat din tavan.

Hardin pare să observe o schimbare în vocea mea, pentru că o lână mai moale.

— Deci, îţi place de ea? Adică de ce-ar fi o problemă dacă te-ai cupla cu ea? Eşti singur, e singură. Corect?

Mă gândesc la asta o secundă. Oare *sunt* singur?

Da. Dakota şi cu mine ne-am despărţit de luni întregi.

Faptul evident că era aici ieri mă face să am o revelaţie.

Frate, sunt un dobitoc. Ar trebui să-i spun Norei că Dakota a fost aici. Aşa ar fi corect. Asta ar face ca un tip să fie de treabă, iar eu sunt un tip de treabă.

— Amândoi suntem singuri. Doar ca Dakota a fost aici azi-noapte. Urăsc să recunosc chestia asta.

Nu sunt genul ăla de tip.

Chiar nu sunt.

— Bleah! Şi cu Delilah? Ce mama naibii se petrece acolo?

Nici nu mă obosesc să-l corectez în privinţa numelui

Dakotei.

— Nu ştiu. Dar nu-i spune Tessei. Serios, are multe pe cap, iar

Nora e de-a dreptul speriată ca nu cumva să afle Tessa. Vorbesc serios. Nu-mi pasă dacă Tessa e dezbrăcată şi te roagă să-i spui ce se petrece – mai bine te prefaci că nu ştii nimic.

— Dacă e dezbrăcată, n-am cum să-ţi promit nimic.

— Ah!

— Bine. Bine. N-o să-i spun nimic. Ai vorbit cu ea despre programul ei de la restaurant?

Nu. Pentru că sunt un mare laş.

— Nu încă. A muncit mult în ultima vreme. Ah, şi trebuie să te mai avertizez în legătură cu ceva, dar n-ai voie să o iei razna.

Fac o pauză.

— Pe bune, n-ai voie. Promite-mi, zic eu încet.

Nu vreau ca Tessa sau Nora să mă audă bârfindu-le cu Hardin.

— Ce? Ce se întâmplă? întreabă el, iar eu îmi dau seama că se gândeşte la ce e mai rău.

— Promite-mi, repet eu.

El pufneşte de nerăbdare şi enervare.

— Mda, sigur, promit!

— Îl mai ştii pe chelnerul ăla de la lac, din weekendul acela? 1 lud tu şi Tessa v-aţi certat tot timpul?

— Nu ne-am certat *tot timpul*, spune el defensiv. Dar da, ce e cu el?

— E aici.

— La voi în apartament? ridică Hardin glasul şi încep să cred că (-oale nu a fost cea mai bună idee să-i spun aşa, acum.

— Nu. În New York. Lucrează împreună.

El oftează şi-mi pot imagina mutra lui în aceste clipe.

— Au fost… ştii tu? Au ieşit împreună sau ceva de genul ăsta?

Clatin din cap, deşi nu mă poate vedea.

— Nu, nimic de genul ăsta. Voiam să-ţi spun, pentru că am wnzaţia, de dragul tău, c-ar fi mai bine să nu faci mare caz pe tema mita. Ştii tu, să-i arăţi Tessei că te maturizezi şi aşa mai departe.

Şi pentru că nu vreau ca apartamentul să fie distrus până la temelie în cel de-al Doilea Război Mondial dintre Hardin şi Tessa.

Desigur, dacă ar arde de tot, n-ar mai exista problema asta între mine şi Nora de câte ori suntem în bucătărie împreună…

— Să mă maturizez? Sunt foarte matur. Boule!

— Da, îmi dau seama de asta după vocabularul tău extins, *boule*.

Îl tachinez eu.

— Ascultă, frate. Simt mândru de tine pentru că înjuri şi le regulezi pe jumătate pe Naomi sau Sarah sau cum o s-o mai cheme săptămâna viitoare, dar am o convorbire telefonică peste un minut.

Îmi vine să râd de felul în care pune problema.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Tace o clipă.

— Dacă vrei să mai vorbim despre asta, te pot suna eu după aceea?

Are atâta sinceritate neaşteptată în glas, încât simt nevoia să mă aşez.

— Nu, e-n regulă. Trebuie să ies de-aici şi să dau ochii cu ele.

— Sper să te mănânce de viu.

— Taci!

Convorbirea se întrerupe.

4

Când ies din camera mea, Tessa a plecat deja înapoi la serviciu şi o găsesc pe Nora stând de una singură pe canapea, cu picioarele sprijinite pe un teanc de perne aflate în faţa ei. Se reazemă cu spatele de braţul

canapelei de piele şi are în mână telecomanda.

— Tessa a plecat deja? întreb, prefăcându-mă că n-am auzit uşa de la intrare închizându-se, înainte de a ieşi din dormitor.

Nora dă din cap. Apasă săgeata de pe telecomandă, căutând prin programe. Nu se uită la mine. Observ că şi ea şi-a schimbat pantalonii. Oare şi-a adus haine de schimb cu ea, ştiind că o să i le fac praf pe cele pe care le purta? Aşa sper.

Ideea aceasta îmi face mintea s-o ia razna şi încerc să nu mă gândesc prea mult la lucrul pe care-l făceam când a intrat Tessa peste noi.

— Crezi că ştie?

Îmi propusesem să fiu un pic mai subtil când deschideam subiectul, dar cred că gura mea mare are alte planuri. Nora bulonează

În continuare telecomanda, dar trage cu ochiul la mine, care stau în pragul livingului.

— Sper că nu.

Face o pauză şi-şi trage suflarea.

— Uite, Landon…

Vocea Norei are în ea începutul unui rămas-bun, iar eu de-abia am auzit-o spunând bun venit.

— Stai, o întrerup eu înainte de a se convinge că nu trebuie să-mi dea nicio şansă. Ştiu ce-o să zici. Tonul tău şi faptul că nici nu te uiţi la mine îmi dau un indiciu destul de solid.

Nora mă priveşte în ochi, iar eu intru în living şi mă aşez pe scaunul de lângă canapea. Se ridică în capul oaselor şi-şi încrucişează picioarele sub ea. Înşfacă o pernă, cea pe care mama lui Ken mi-a dăruit-o toamna trecută, şi şi-o aşază în poală.

— Landon, spune ea încet şi-mi place la nebunie cum îmi sună numele pe buzele ei. Nu vreau să…

— N-o spune!

Sunt nepoliticos că o întrerup din nou, dar ştiu ce va spune şi vreau să schimb cursul lucrurilor.

— Aici e momentul în care mă avertizezi să păstrez distanţa şi-mi spui că nu eşti bună pentru mine şi aşa mai departe. Dar nu azi. Azi vorbim despre de ce crezi asta şi ne dăm seama unde vom ajunge din acest punct.

Când termin, mă simt ca drogat. Mă simt bine că mi-am verbalizat gândurile şi cred că mi-au crescut unul sau două fire de păr pe piept. Nora mă priveşte fix în ochi, calm şi intens.

— N-avem unde să evoluăm din acest punct. Ţi-am spus că nu putem ieşi împreună… N-am putea fi niciodată împreună la modul real. Nu vreau să plonjez într-o altă relaţie.

Sunt surprins de îndrăzneala ei. De obicei, genul ăsta de conversaţie stânjenitoare se petrece în cărţi sau în filme, personajul care-l respinge pe celălalt uitându-se în altă parte sau rozându-şi unghiile, sau ceva de genul ăsta.

Dar nu şi Nora. Curajoasa Nora mă priveşte drept în faţă şi asta mă neliniştește un pic. Euforia mi s-a topit, părul de pe piept s-a ofilit şi a dispărut, şi gura mi s-a uscat.

Nora a spus *o altă relaţie*. Care a fost ultima ei relaţie? Sunt 99, 9 la sută sigur că nu-mi va da explicaţii elaborate pe tema asta, dar o întreb oricum.

— Când a fost ultima ta relaţie?

Ochii i se îngustează, dar nu-şi ia privirea de la mine.

— E complicat.

— Totul e.

Ea râde la auzul replicii mele.

— Povesteşte-mi! Vreau să te cunosc mai bine. Lasă-mă să fac asta, o încurajez.

— Nu vreau să afli nimic despre mine.

Simt cât de hotărât rosteşte aceste cuvinte. Vorbeşte serios şi asta mă cam doare. Mă încrunt fără să vreau.

— De ce nu vrei?

Perna îi acoperă acum pieptul, iar degetele strâng

cu putere colţurile acesteia. Îmi amintesc când bunica, mama lui Ken, mi-a dat perna asta. Mi-a spus că a cumpărat una la fel şi pentru Hardin, dar când Ken a ieşit să ducă gunoiul, în aceeaşi zi, a găsit la tomberon pernuţa albastru cu galben. Eu am păstrat-o pe a mea şi sunt convins că, atunci când Ken îi va înapoia perna lui Hardin, într-o bună zi, acesta va fi pregătit s-o accepte.

Nora nu-mi răspunde şi simt cum furia îmi izvorăşte în piept.

— De ce? Spune-mi de ce nu vrei să te cunosc. Îţi place de mine, Nora. Nu simt atât de fermecător ca toţi tipii ceilalţi, dar eu ştiu *asta*. De ce nu-mi dai voie să te cunosc mai bine?

— Pentru că n-o să-ţi mai placă de mine. Dacă tot cauţi informaţii, n-o să-ţi convină ce-o să găseşti.

Nora se ridică în picioare şi aruncă perna pe canapea. Aceasta cade pe podea şi niciunul dintre noi nu se învredniceşte s-o ridice.

— Ţi-am spus de la început că n-o să ajungem nicăieri.

Rămân pe scaun. Dacă mă ridic, o să mă plesnească sau o să mă ilrute şi, oricât de mult mi-ar plăcea oricare dintre aceste opţiuni – există un fel de legătură între ele –, trebuie să purtăm măcar o dată o discuţie adevărată.

— Spui asta, îi zic eu şi păstrez contactul vizual cu ea, dar apoi ne sărutăm sau… în fine, ştii tu. Dacă mi-ai spune motivul pentru care-ncerci să mă ţii la distanţă, putem să găsim împreună o cale.

Când mă priveşte, enervarea mea mă face mai îndrăzneţ.

— Asta e chestia pe care n-o înţeleg la oameni. N-o să pricep niciodată de ce oamenii nu pot spune pur şi simplu ce simt sau să vorbească despre ce se-ntâmplă. Nu-nţeleg. Nimic nu poate fi atât de rău. Nimic nu e atât de rău încât să nu poată fi descurcat. Nu unt vreun cretin care se va preface că e aici pentru tine şi apoi va dispărea.

Mă ridic în picioare. Vreau să fiu mai aproape de ea. Ea face un pas înapoi.

— Nora, nu am altă intenţie decât aceea de a mă apropia de tine. Crede-mă! Sau măcar încearcă.

— Nici măcar nu ştii ce spui. Nu ştii nimic despre mine. De-abia ai observat că exist acum două săptămâni.

Nora şi-a strâns pumnii şi face doi paşi spre mine.

— *De-abia am observat că exişti*?

E o afirmaţie absurdă. Nora răsuflă resemnată.

— Erai atât de vrăjit de Dakota, încât nimic altceva nu mai conta. Nu ştiu de ce discutăm despre asta. Suntem prieteni. Nimic mai mult.

— Dar…

— Niciun *dar*, ce mama naibii! şuieră ea. M-am săturat ca oamenii să-mi spună ce-ar trebui să fac sau cum ar trebui să mă port sau să simt. Dacă eu spun că suntem prieteni, suntem *prieteni* în pana mea, şi gata! Dacă-ţi spun că nu vreau să te mai văd niciodată, atunci n-o să te mai văd niciodată. Sunt capabilă să iau deciziile care mă privesc şi doar pentru că tu te crezi un soi de terapeut nu înseamnă că trebuie să discut cu tine. Nu toată lumea vrea să stea jos şi să se destăinuie unui străin.

— Eu nu sunt un străin. Poţi să-ncerci să te convingi că asta sunt, dar ştii bine că nu e aşa.

Încerc să străpung zidul pe care e atât de înverşunată să-l păstreze între noi. Nu sunt terapeut; doar că nu am o problemă să exprim ceea ce simt.

— O, *pe bune*? spune Nora, aproape urlând.

— Da, pe bune!

Încerc să fac mişto de mânia ei, dar nu merge. Toată mânia mea a dispărut când am văzut cât era, de fapt, de vulnerabilă, în ciuda furiei sale. E ceva la ea ce nu înţeleg.

— De câte ori m-ai văzut înainte să te muţi aici? întreabă ea.

Ce legătură are asta cu discuţia noastră? înainte să

spun ceva, ea adaugă:

— Gândeşte-te bine înainte să răspunzi.

Am văzut-o o dată sau de două ori. Ken îl cunoaşte cumva pe tatăl ei.

— Ai fost acasă la mama mea. Am luat cina o dată, îi zic, dovedindu-i că se înşală.

Ea râde, dar nu e deloc amuzată.

— Vezi?

Îşi mişcă mâinile în faţă, de parcă ar vrea să împingă aerul spre mine. Nu-mi desprind privirea de la ea, deşi vreau să mă uit în altă parte.

— De opt ori, se aude vocea ei rupând tăcerea. De opt ori ne-am văzut. Nu mă surprinde că nu ţii minte.

— Nu se poate. Aş ţine minte aşa ceva.

— Pe bune? Mai ţii minte când vorbeam despre Hardin şi despre faptul că nu-l cunosc? Tot speram că vei ţine minte asta. Eram acolo când a dat cu tine de pereţi, acasă la părinţii tăi. Îmi amintesc că a ridicat pumnul, dar n-a putut să te lovească, pentru că te iubeşte, îmi amintesc că stăteam la masa de bucătărie de la tine cu câteva zile hminte de asta, iar tu-mi vorbeai despre facultate şi despre speranţa tu Tessa să fie acceptată la NYU. Îmi aduc aminte de cămaşa ta sliw Ntră şi de ochii tăi de nuanţa mierii. Îmi aduc aminte că miroseai e sirop şi că te-ai înroşit când mama ta şi-a lins degetul şi te-a şters» obraz. Îmi amintesc fiecare detaliu – *şi ştii de ce*?

Sunt mut şi uluit.

— Întreabă-mă de ce! îmi cere ea.

— De ce?

Cuvintele astea par nişte sunete jalnice ieşite din gura unui idiot.

— Pentru că eram atentă. Am fost întotdeauna atentă la tot ce te înconjura. Băiatul dulce şi sexy, oarecum tocilar, care era îndrăgostit de o fată care nu-l iubea. Am memorat cum închizi ochii când bei cafea bună şi mi-a plăcut la nebunie să gătesc împreună cu mama ta l şi te aud cum, împreună cu tatăl tău vitreg, te

bucuri de nu ştiu ce sport la televizor. Am crezut – face o pauză şi se uită prin cameră, revenind apoi cu privirea la mine – în fine, mi-a trecut prin cap că şi la erai atent, dar nu erai. Nu eram nimic altceva decât un detaliu care le făcea să-ţi iei mintea de la Dakota, *care e o târfă nenorocită*, apropo.

— Nu e o târfe, spune gura mea idioată.

Nora cască ochii larg.

— Toate astea…

Ochii i se închid şi i se deschid lent.

— Eu îţi spun toate astea, iar tu nu faci altceva decât s-o aperi pe Dakota? Nici măcar n-o cunoşti aşa cum crezi. Şi-a desfăcut picioarele pentru orice tip care-i zâmbeşte de când s-a mutat aici, iar tu eşti atât de obsedat de ea că nici nu încerci să vezi cât de îngrozitoare este.

Vorbele ei mă lovesc şi inima mi se sfâşie. Prea multe gânduri îmi trec prin cap ca să pot înţelege ceva din ce mi-a spus în ultimele cinci minute.

— Ea… ea n-ar face asta, mormăi eu.

Nora oftează. Clatină din cap cu furie amară. O văd cum se duce la uşă şi se-ncaltă cu tenişii. Nu vorbeşte, iar eu nu găsesc ce să-i spun.

Stau în mijlocul livingului şi o privesc cum pleacă din apartamentul meu. Dacă acesta ar fi fost un film, aş fi alergat după ea şi i-aş fi explicat. Aş fi curajos şi aş găsi cuvintele potrivite pentru a-i alunga durerea şi supărarea.

Dar viaţa nu e un film, iar eu nu sunt curajos.

5

Au trecut cinci zile de când am văzut-o sau de când am avut vreo veste de la Nora. Cinci zile, dar mă gândesc la ea mai mult ca niciodată. Şi la ce a spus despre Dakota. Nu poate fi adevărat, dar mi se tot învârte prin minte. De ce-ar spune Nora aşa ceva? Şi cu atâta venin?

Tessa a spus că a lucrat pe tură cu Nora cu o seară înainte şi că aceasta părea aeriană şi de-abia a scos două vorbe. Tessa nu ştia de ce, dar i s-a părut ciudat.

Aeriană din cauza mea? Mă-ndoiesc.

Îmi dau seama că de-abia o cunosc pe Nora. Poate că are dreptate – dacă voi ajunge s-o cunosc poate că va însemna să nu-mi placă de ea. A devenit atât de agresivă într-xm timp atât de scurt! Pentru o clipă, mă hotărăsc să-i spun Norei *Sophia*. N-am cunoscut-o pe Sophia, nu în acel fel în care am început s-o cunosc pe Nora, şi, dacă reuşesc să le separ, viaţa mea va fi mai uşoară, aşa că poate ar trebui să recunosc că n-o cunosc pe fata asta şi să mă-ntorc la Sophia;

Totuşi, într-xm fel nu-mi place deloc că a simţit că nu i-am acordat suficientă atenţie, că am ignorat-o în favoarea Dakotei.

N-a fost deloc aşa. Nula modul intenţionat. Eram deja îndrăgostii de Dakota când am întâlnit-o pe Nora; nu ştiam că trebuia să-l acord atenţie.

Nu ştiam că ea a fost atentă la mine. Mă gândeam că e Sophia, tipa-chef mai în vârstă şi foarte frumoasă, care nu m-ar fi băgat niciodată în seamă. Dar acum, în acest oraş, a devenit Nora, uluitoarea şi misterioasa prietenă a Tessei, care a spus toate acele lucruri dureroase despre Dakota... şi care se pricepe de minune să mă facă să mă-ndrăgostesc de ea.

Poate că e prea dramatic să consider că *mă-ndrăgostesc* de ea, dar sunt foarte interesat şi foarte atras de ea. În schimb, ea mi-a sărit la gât şi, practic, mi-a spus să mă duc dracului. Şi, după ce că mi-a spus că trebuie să-mi văd de treaba mea, mi-a mai dezvăluit şi că Dakota m-a înşelat, şi nu doar o dată.

Încă mă doare capul la gândul acesta şi încă nu m-am decis dac-ar trebui sau nu să-i cer Dakotei să-mi spună adevărul. O parte din mine crede că Nora era pur şi simplu furioasă şi, în nervii momentului, a început să scuipe ce ştia că mă va deranja cel mai tare. Acestea

fiind spuse, acea parte din mine nu e suficient de puternică şi e poate dificil din punct de vedere emoţional să *n-o crezi* pe Nora. E adevărat că poate s-a jucat cu cele mai mari temeri ale mele, dar ceea ce-a *spus pare* adevărat.

Vocea Tessei mă ia prin surprindere.

— Chiar mai speli un rând de rufe?

Las grămada de prosoape pe podea şi mă întorc spre ea. Stă pe hol, cu cravata ei verde-lămâie.

— Da. E timpul să fac mai multe în gospodărie. Mă rog, în *apartament*.

Deschid debaraua, iar Tessa se sprijină de perete. Astăzi e machiată; are ochii fardaţi cu negru şi buzele-i sunt lucioase. A trecut o vreme de când n-am mai văzut-o machiată. E frumoasă fără farduri, dar azi pare mai puţin tristă decât în ultimele câteva luni.

Hardin trebuie să aterizeze din clipă-n clipă şi mă întreb dacă ha furile astea două au vreo legătură între ele. Credeam că va fi mai upirată când i-am zis, că va fi şi mai zombie decât de obicei, dar nu pete să fie aşa. Pare mai luminoasă, mai uşoară.

— Ajuţi cât trebuie. Mie-mi place să fac curat, ştii asta.

— Mda, o aprob eu nesigur.

I» ebaraua asta mică de pe hol nu poate fi folosită pentru nimic. I ele trei rafturi simt foarte mici, iar partea de jos e ocupată de aspirator şi de mătură. Îndes prosoapele înăuntru, sperând să nu i adă înainte să apuc să închid uşa. Dar ele cad, iar eu mă întind să bridle.

— E ciudat că am emoţii? întreabă Tessa moale. N-ar trebui să mi emoţii, nu-i aşa?

Clatin din cap.

— Nu, nu e ciudat deloc. Şi eu am emoţii.

Râd, dar nu glumesc şi îndes prosoapele la loc în debara, încerci And să le păstrez cât mai împăturite posibil.

— Eşti sigură că te simţi bine? Ştii că Sophia a spus

că poţi sta cu ea în weekend dacă te simţi aiurea.

Numele *Sophia* sună bizar pe buzele mele, dar când îi spun aşa nu sufăr atât de mult. Tessa dă din cap.

— E-n regulă, serios. Oricum trebuie să muncesc în cea mai mare parte a weekendului.

Nici nu vreau să mă întreb cum vor decurge următoarele câteva alle. Ori vor fi senine şi ei doi se vor lua de mână şi vor începe drumul spre împăcare, ori unul dintre ei va da foc casei din temelii. Hardin e deja cunoscut pentru că a dat foc unei case, dar asta e o altă poveste pentru altcândva, şi simt că Tessa a învăţat câteva şmecherii noi, aşa că ar putea deveni şi ea piromană.

— Ia un taxi de la Newark, aşa că va ajunge aici cam într-o oră, în funcţie de trafic.

Închid uşa şi mă uit la Tessa. Simt că intru în panică.

Nu e corect să-i cer să fie de acord cu venirea lui aici. Ar fi trebuit să-i spun să stea la un hotel; sunt sute de hoteluri în oraş. Tessa e prietena mea cea mai bună şi ar fi trebuit să-l oblig pe Hardin să se cazeze altundeva. Dar nici flăcările iadului nu-l pot ţine departe de ea, aşa că de ce mă frământ atât? îmi scarpin barba scurtă.

— Presimt că n-o să meargă foarte bine. N-ar fi trebuit să fiu de acord.

Tessa îmi ia mâna de pe faţă.

— E-n regulă, spune ea, privindu-mă. Sunt fetiţă mare, mă descurc cu Hardin Scott.

Oftez. Ştiu că se descurcă. E unica persoană din univers care-l poate îmblânzi. Nu asta e problema. Problema e că, de obicei, Hardin aduce cu el războiul. Încerc să mă gândesc la situaţia asta de parcă ar fi o bătălie. Tessa de-o parte, cu sabia scoasă. Nora şi armata ei de brioşe în urma ei. Apoi e Hardin, singur, cu chipul împietrit, gata să calce cu tancul pe oricine i-ar sta în cale. Iar eu sunt la mijloc, fluturând un steag mic şi alb şi pregătindu-mă de măcel.

Ies din living urmând-o pe Tessa ca să termin de pus

la locul lor restul rufelor curate.

— Ştii-tu-cine va fi prin preajmă în weekend? Nu ştiu cum se vor desfăşura lucrurile…

Mi-l imaginez pe Robert, chelnerul frumuşel, zdrobit de tancul lui Hardin. Dacă Tessa lucrează, va fi şi Robert acolo? Dacă da, va trebui să-l ţin pe Hardin cât mai departe de restaurant.

Tessa îşi ia şorţul negru din vârful teancului de rufe.

— Nu, şi el lucrează tot weekendul.

Nu ştiu dacă asta va îmbunătăţi sau va înrăutăţi situaţia. Asta înseamnă, de fapt, că va *fi în preajma ei* tot weekendul. Ar trebui să propun să-l trimit pe Robert pe Marte cât timp e Hardin aici?

Poate.

Urăsc să fiu la mijloc, între ei, dar fac toate eforturile să rămân neutru şi un prieten bun pentru amândoi Tessa oricum lucrează tot weekendul. Cu Robert. Ah, atunci situaţia chiar se înrăutăţeşte. Vor fi Împreună, iar Hardin se va gândi doar la asta.

Între Dakota, care probabil m-a înşelat toată perioada în care a locuit la New York, oraşul în care m-am mutat pentru ea, şi Nora care plecat valvârtej de la mine din apartament, viaţa mea s-a transformat într-o telenovelă pentru adolescenţi. Nu, nu pentru adolescenţi. Sunt om în toată firea acum. Mă rog, într-un fel. Deci e o telenovelă pentru sdulţi tineri. Există oare adulţi tineri? Le-am auzit pe două tipe dezbătând problema deunăzi la Grind, cafeneaua în care lucrez. Una dintre ele, o femeie scundă cu păr castaniu şi ondulat şi cu un manuscris de loc ooo de pagini în mână, era furioasă că o fată de 21 de ani a obţinut un contract de publicare a unei cărţi pentru tineri adulţi.

— *Ce mama dracului înseamnă tineri adulţi*? a întrebat cealaltă, dorind, evident, s-o aţâţe.

— O *subcategorie de rahat pe care au creat-o editurile ca să-şi publice cele mai nasoale cărţi*. *Prea tineri pentru romane de dragoste, dur nu suficient de*

tineri pentru literatura de această categorie, s-a răstit scriitoarea aspirantă.

În timp ce ştergeam urmele de cafea de pe masa de lângă ele, avem gândit că mie mi-ar plăcea să citesc cărţile pentru tineri adulţi. Multe dintre cărţile pe care-mi place să le citesc sunt considerate a fi pentru tineri adulţi, dar ce ne facem cu aceia dintre noi care vor la citească nişte cărţi mai serioase, mai apropiate de existenţa noastră adevărată? Nu orice antierou poate salva lumea şi nu toate Iubirile sunt magice şi salvatoare. Uneori chiar şi tipii de treabă au ghinion – inclusiv eu. Unde sunt cărţile *acelea*?

— Voi aveţi planuri pentru weekend? întreabă Tessa.

Se chinuie să-şi lege şorţul la spate, dar chiar când dau s-o ajut a descurcă singură.

— Nu cunosc. Cred că doar o să doarmă aici, iar luni după-amiază ţilascl.

Tessa se căzneşte să păstreze o mutră neutră.

— Bine. Azi lucrez în dublu schimb, aşa că nu mă aştepta. Nu ajung acasă până pe la două noaptea.

Tessa a muncit non-stop de când a ajuns aici, în august. Ştiu că vrea să nu se mai gândească la ale ei, dar nu cred că asta o ajută. Ştiu c-o să mi-o taie, dar îmi încep predica oricum.

— Mi-aş dori să nu mai munceşti atât de mult. Nu trebuie să contribui la nicio factură. Am destui bani din bursă şi, ştii bine, Ken nu prea mă lasă să plătesc pentru multe, îi reamintesc eu pentru a zecea oară de când s-a mutat cu mine.

Tessa îşi face de lucru cu părul şi-mi aruncă o privire. Zâmbetul de pe faţa ei îmi spune că e cazul să tac.

— Nu mai dezbat problema asta cu tine din nou, spune ea, clătinând din cap.

Prefer să-mi păstrez energia pentru weekendul ce va urma şi o las în pace.

— Dă-mi mesaj când termini, bine?

Iau cheile Tessei din cui şi i le aşez în palmă.

— Mă simt bine, spune ea.

Amândoi privim mâinile care tremură.

După ce pleacă, intru la duş şi mă bărbieresc. Uneori vreau să-mi las barba să crească, dar de fiecare dată o dau jos, invariabil. Nu mă pot hotărî. Dacă-mi las barba să-mi invadeze faţa, poate voi fi invitat în societăţile secrete de hipsteri din Greenpoint. Dar oare sunt pregătit pentru acest gen de angajament? Nu prea.

Îmi înfăşor un prosop în jurul taliei şi mă spăl pe dinţi. Nu ştiu dacă deocamdată îmi place să fiu adult. De ce trebuie să fie New York-ul atât de departe de Washington? Ar trebui s-o sun pe mama azi…

O bătaie în uşă răsună în tot apartamentul.

Hardin; trebuie să fie Hardin. De ce sunt atât de neliniştit din cauza venirii lui? Deschid uşa, dorindu-mi să-mi fi pus nişte haine pe mine, pentru c-o să mă ia la mişto în clipa în care o să mă vadă înfăşurat în prosop.

Ochii mi se opresc în ochii Dakotei. Fac un pas în spate, mai mult de uimire decât ca să-i fac loc înăuntru. E ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd; nu sunt sigur că sunt gata să mă văd i ti ea.

— Ce se petrece? De ce eşti aici?

Ultima noastră întâlnire n-a fost tocmai plăcută şi după aceea Nora a apărut la mine la apartament cu o cutie în care avea lucrurile el. Dakota se uită la mine, aproape prin mine, cu ochii ca două lliilâni adânci şi negre.

— E… mormăie ea.

Buza de jos îi tremură de nelinişte.

— Tata. E… e pe moarte.

Îşi acoperă gura când rosteşte aceste cuvinte. Un mic geamăt îi mapă de pe buze.

— E şi mai rău acum, că am zis-o cu voce tare. Moare, Landon; lata o să moară. Şi nici măcar nu sunt acolo, şi o să moară în scurt I Imp. Eu…

Instinctiv, mă întind spre ea şi o trag la piept. Are

obrajii umezi şi trupul i se zguduie din cauza suspinelor. Nu ştiu care gând de-al meu e mai rău: că nu sunt deloc trist din cauza lui Dale sau că Dakota pare o străină la mine-n braţe?

— Ce s-a întâmplat?

Mâinile ei urcă pe spinarea mea dezgolită, iar eu îmi trec degetele peste părul ei cârlionţat.

— Ficatul îi cedează. Medicii au zis că are hepatită alcoolică; nu ştiu exact ce-nseamnă asta, dar are ficatul plin de cicatrice. Ştiam că băutura ne va ucide pe toţi, unul câte unul. Pe Carter, pe tata… sunt sigură că eu sunt următoarea.

O strâng şi mai tare în braţe ca să-i alung gândurile întunecate.

— Spune-mi ce ţi-au zis doctorii.

O conduc pe canapea, închid uşa şi mă alătur ei. Încă tremură când ne aşezăm şi-şi lipeşte trupul de al meu, ţinându-se de mine ca şi cum i-ar fugi pământul de sub picioare dacă mi-ar da drumul.

Îmi povesteşte că asistenta nu i-a spus prea multe, în afara termenilor medicali pe care Dakota nu i-a înţeles sau nu şi-i aminteşte. Organismul îi cedează repede şi el nu mai are bani nici pentru traiul de zi cu zi, darămite să-şi poată permite cheltuielile de spitalizare. Mă deranjează profund că un om, indiferent cât de mult îmi displace mie sau cât e de rău, poate munci toată viaţa fără ca, într-un final, să aibă suficienţi bani ca să-şi salveze viaţa.

— Vrei să te duci să-l vizitezi? Plănuieşti să faci asta?

O mângâi pe braţe, ca s-o consolez.

— Nu pot. Am datorii la chirii şi nu am foarte mulţi bani nici în rest.

Îmi cobor privirea pe chipul ei, dar ea se întoarce, îngropându-şi faţa la pieptul meu.

— Ăsta e singurul motiv? Banii sunt singurul motiv pentru care nu poţi merge?

În ciuda trecutului lor, n-aş fi surprins dacă Dakota n-ar vrea să-l vadă înainte de a muri. N-aş judeca-o.

— Nu vreau să plăteşti tu, spune ea, înainte să mă ofer.

Dakota înalţă capul şi se uită la mine.

— Îmi pare rău că am venit aici. Nu ştiam unde m-aş putea duce. Colegele mele de cameră nu înţeleg, iar Maggy nu se prea pricepe să asculte problemele altor oameni.

— Şşş.

O mângâi pe spate.

— Nu-ţi cere scuze, îi ridic bărbia.

— Ar trebui măcar să fiu tristă? Nu-mi dau seama dacă sunt tristă sau uşurată. Singurul motiv pentru care cred că sunt tristă e că tata e ultimul membru al familiei mele. Dacă el moare, eu oare mai exist? Nu am *pe nimeni*, Landon.

Nu-i spun că, de fapt, l-a pierdut de când era fetiţă. Nu-i spun că, în adâncul sufletului meu, nu sunt deloc trist că moare. În schimb

Îl spun că e OK să simtă orice. Îi spun că nu-mi datorează nicio explicaţie pentru aceste reacţii.

— Dacă nu mă duc eu, nu se va duce nimeni. Nici măcar nu va avea parte de o înmormântare. Cum plătesc oamenii înmormântările?

Dakotei i se frânge vocea, iar eu o ţin în continuare în braţe. Mă gândesc la toţi membrii familiei Dakotei pe care i-am întâlnit în trecut. Are o mătuşă pe undeva prin Ohio, sora tatălui ei. Bunicii din partea tatii au murit, iar părinţii din partea mamei nu mai vorbesc cu ea. Sunau în fiecare săptămână după ce mama ei a plecat, dar telefoanele s-au rărit uşor-uşor până au încetat, iar noi am tras concluzia că au renunţat la speranţa că Yolanda se va întoarce vreodată de la Chicago. Discuţiile cu Dakota probabil că le reaminteau de pierderea fiicei lor şi, în mod egoist, s-au îndepărtat şi de nepoţii lor.

La înmormântarea lui Carter n-a fost aproape

nimeni. Numai Dakota şi cu mine eram pe rândul din faţă. Câţiva profesori de la şcoală au venit şi au zăbovit câteva minute. A apărut şi Julian, desigur. A plecat aproape imediat, în lacrimi. Trei cretini de la şcoală au venit, iar Dakota i-a alungat înainte să se aşeze pe bancă. Uitarea nu putea fi găsită într-o bisericuţă în acea zi. Toată lumea plecase înainte ca slujba să înceapă.

Tatăl Dakotei nu s-a obosit să apară. Nici Yolanda. Nimeni n-a plâns; nimeni n-a împărtăşit povestiri vesele. Pastorul ne-a compătimit, ne-am dat seama, dar Dakota a stat acolo mult timp vorbind despre fratele ei.

— *Crezi c-o să meargă în rai*? *Tata spune că Dumnezeu* nu-i *lasă pe oamenii ca el să ajungă în rai*.

Vocea Dakotei era la fel de inexpresivă ca privirea ei. Am încercat să vorbesc încet, astfel încât preotul să nu-mi audă răspunsul.

— *Nu cred că ştie taică-tău pe cine lasă Dumnezeu să ajungă în rai*. *Dacă există rai, Carter e acolo*.

— *Nu ştiu dacă eu cred în Dumnezeu, Landon*, spune Dakota, deloc în şoaptă.

Nu i-a fost jenă să spună asta în biserică.

— *Nu eşti obligată*, i-am zis eu.

Am strâns-o şi mai tare în braţe şi, după zece minute de tăcere, m-am suit pe podium şi am rememorat cele mai frumoase momente alături de Carter. Doar cu Dakota acolo în biserică, am spus poveşti timp de o oră, aventurile noastre nebune, planurile voastre; nu m-am oprit din vorbit decât atunci când pastorul ne-a dat de înţeles că trebuie să încheiem.

Înmormântarea tatălui ei va fi asemănătoare, doar că de data asta Dakota va fi singură. Nu va fi nimeni care să depene amintiri pentru ea. Nu mă pot gândi nici măcar la o amintire plăcută despre acest om. îl urăsc mai mult decât credeam că e posibil, aşa că nu simt sigur că aş putea spune câteva cuvinte frumoase despre el. Nici măcar când va muri.

— Vino cu mine! Poţi să vii cu mine? Te ajut cu banii.

O să găsesc eu o cale să plătesc o parte din cheltuială, spune brusc Dakota.

Să mă duc cu ea? *în Michigan*?

— Te rog, Landon! Nu pot face asta de una singură, înainte să-i răspund, aud o bătaie în uşă.

— Hardin, spun eu. Hardin stă aici peste weekend.

Dakota se desprinde de mine şi, în cele din urmă, pare să observe că nu am haine pe mine.

— O să plec.

Se înclină şi-şi lipeşte buzele de obrazul meu.

— Te rog, gândeşte-te. O să plec luni. O să profit de weekend ca să pun ceva bani deoparte. Te rog, gândeşte-te şi anunţă-mă până duminică.

— Bine.

În mintea mea se petrec prea multe şi nu mai pot spune nimic. Dakota mă urmează până la uşă şi, când deschid, Hardin stă în prag, cu o geantă neagră de voiaj pe umăr. Are părul lung şi ciufulit şi e mai înalt decât ţineam eu minte. O cercetează din priviri pe Dakota, apoi pe mine şi ridică din sprânceană.

— Ca să vezi! Salutare, Landon! Delilah…

Trece pe lângă noi şi intră în apartament. Dakota are ochii umflaţi şi nu wc oboseşte să răspundă. Fără alte cuvinte, mă îmbrăţişează eh Ane şi mă lasă în prag. După un moment, intru şi eu, închizând nert după mine. Hardin întreabă, puţin cam tare pentru gustul meu:

— Ce căuta aici? Credeam c-o regulezi pe cealaltă.

Îşi aruncă geanta pe canapea şi se plimbă prin living, studiindu-l i-a pe un loc al crimei.

— Am nevoie de un sfat, spun eu oftând.

Hardin se opreşte lângă scaun şi mângâie o pereche de pantaloni de pijama de-ai Tessei. Îşi trece degetele peste materialul pufos, peste marginile norilor de pe imprimeu.

— Pune nişte haine pe tine mai întâi. Nu pot să dau sfaturi cuiva tare e în pielea goală. Nu ţie, cel puţin.

Îmi dau ochii peste cap, mă duc la mine în dormitor

ca să mă îmbrac şi mă pregătesc pentru furtuna care mă aşteaptă.

6

Nu-mi dau seama dacă sunt sau nu un îngălat. Port pantaloni de trening mai mereu, dar în principal pentru că sunt comozi. Dacă aş fi femeie, n-aş putea purta niciodată tocuri înalte şi rochii mulate. Aş fi ca Tessa: pantaloni de yoga şi maiouri tot timpul. Iau un tricou albastru şi nişte pantaloni gri şi decid să mă gândesc mai târziu la asta.

Când mă întorc în living, Hardin stă pe canapea, cu laptopul deschis şi cu un pix între dinţi.

Deja munceşti? îl întreb.

La ce mama naibii lucrează?

Mă aşez pe un scaun şi-l privesc cum răsfoieşte un teanc de hârtii de pe masă. O ceaşcă de cafea, pe jumătate goală, e aşezată lângă laptopul lui lucios. Un abţibild – al unei trupe muzicale, presupun – acoperă logoul Apple. Mă uit la laptopul meu, aflat pe marginea măsuţei de cafea, şi le compar. Al lui cu un abţibild cu o trupă metal, cu trandafiri şi ţepi, al meu înnobilat cu un sticker pe care scrie ASTROPUF PENTRU TOTDEAUNA. în apărarea mea, al meu e tare drăgălaş şi e şi amuzant, pentru că eu nu sunt un Astropul.

I hi lent online idiot mi-a spus că aş fi, aşa că am încercat să devin. Am cumpărat abţibildul şi aşa mai departe, dar în adâncul sufletului m-au ştiu că sunt un Gryffindor, fără doar şi poate.

— Mda. Ţi-a luat ceva timp să te-mbraci, se plânge el.

Hardin se plânge? Ce surpriză! Arunc cu o pernă în el, iar

Hardin mormăie ceva pe sub mustaţă.

— Unde-i Tess?

— Lucrează. O să fie ocupată cât timp eşti tu aici.

Oftează, dar rămâne calm. Îi citesc durerea din ochii

verzi.

I Umerv că respiraţia i se iuţeşte când o pomeneşte.

— Cât de mult? La ce oră vine acasă de obicei? întreabă el. Şovăi. Trebuie să rămân neutru în povestea asta.

— Diseară va ajunge acasă pe la două.

Hardin îşi închide laptopul şi se apleacă spre mine, dând să se ridice.

— Ora două? Dimineaţa?

— Da. Ea închide diseară. Şi lucrează tură dublă în cursul zilei.

— Ora două noaptea e de-a dreptul caraghioasă. N-are niciun motiv să muncească până dimineaţa, ce mama naibii!

Hardin strânge foile împrăştiate şi le îndeasă înapoi în mapă.

— Nu pot controla cât de mult munceşte. Şi nici tu nu poţi. Oftează şi dă din cap, nedorindu-şi să se certe.

— Şi tu ce mai faci? De ce era Delilah aici, cu o mutră de parcă-i omorâse cineva căţelul?

Atât de delicat e Hardin Scott, să vă mărturisesc.

— Tatăl ei e pe moarte.

Văd cum rămâne cu gura căscată.

— Ah, greşeala mea.

Scutur din cap şi mă las înapoi pe spătarul scaunului. Îmi simt părul ciufulit.

— Se duce în Michigan şi vrea să merg cu ea. Luni.

Hardin pune picior peste picior şi-şi dă părul pe spate. Nu s-a mai tuns de când l-am văzut ultima oară.

— Şi Nora? Sunteţi tot cuplaţi?

Deci ştie cum o cheamă…

— Nu. A ieşit valvârtej de-aici acum vreo săptămână, spunând că simt prea absorbit de Dakota ca să observ că ei îi place de mine. N-a mai fost aici de-atunci.

— Deci ai primit undă verde. Dacă n-a mai trecut pe-aici şi nici n-a mai vorbit cu tine, eşti liber să faci ce vrei. Dacă te simţi vinovat, întreabă-te de ce.

Bine: *De ce mă simt vinovat*? Nora s-a supărat pe mine pentru ceva de la care nu mă pot abţine. Ar prefera s-o înşel pe Dakota cu ea? N-am dat atenţie sentimentelor Norei, pentru că, mai întâi, în Washington, eram îndrăgostit de Dakota, şi apoi, de când m-am mutat aici, am tot jelit sfârşitul relaţiei mele cu Dakota. Înţeleg de ce Nora s-a simţit stânjenită şi furioasă. Şi eu m-aş fi simţit la fel dacă aş fi fost ignorat, dar nu voiam s-o supăr intenţionat. Încă nu-mi vine să cred că o persoană ca Nora m-ar băga în seamă, totuşi a făcut-o; şi, cumva, am reuşit s-o dau în bară şi data asta.

— Poate ar trebui să stau departe de amândouă. Nu e aşa de rău să fii singur.

Închid ochii şi mă gândesc la asta. Poate că ar trebui să fiu singur. Cineva ca mine e mai bine să rămână singur. Deja am prea multe persoane pentru care-mi fac griji. Tessa, mama, surioara mea (care se va naşte peste numai câteva săptămâni), Hardin, Dakota... îmi pot permite să mai adaug vreun nume pe listă?

— E nasol să fii singur, frate, face Hardin. Crede-mă, e tare nasol.

Deschid ochii şi mă uit la el.

— Puteai să minţi, să mă simt şi eu mai bine.

— Nu. Nu pot să spun minciuni.

Ridică mâna, de parcă ar depune jurământul militar. Asta mă face să râd.

— Mincinosule!

Ridică din umeri şi zâmbeşte pervers.

— Sunt un om cu totul nou.

*

I Aleva ore mai târziu, Hardin se întoarce de la o întâlnire despre – aif nu vrea să-mi povestească nimic. Zice c-o să mă pună la curent a Amâna viitoare, când o să-l sune să-i comunice decizia lor. Sunt Mikie, dar într-un fel nu vreau să aflu nimic din ce-ar trebui să-i» «nud Tessei.

M A gândesc că trebuie să mă duc la muncă de

dimineaţă şi încep A mA întreb ce planuri are Hardin pentru cină. Exact când îmi trece la prin minte, el intră la mine în cameră, fără să bată la uşă.

Mă duc să mănânc. Vii cu mine?

Mă plesneşte peste picior. Mă ridic, întrebându-l unde mergem.

— La Lookout, zice el firesc.

Tessa lucrează acolo, îi reamintesc eu, iar el ridică din umerii

Al laţi.

— Ştiu.

Aşa, şi…?

— Vrea să stea departe de tine pentru un anume motiv. Nu cred

I A «i e

El ridică o mână, întrerupându-mă.

— Uite, eu mă duc şi dacă vii cu mine, şi dacă nu. Voiam doar să mA port frumos şi să te scot la masă. Ştiu că lucrează acolo şi vreau eA merg. Mă duc. Vii şi tu sau nu?

Oftez şi mă dau jos din pat.

— Bine. Dar tipul ăla, Robert, lucrează tot acolo…

— Ştiu cine e. Încă un motiv să merg acolo.

Când Hardin ia o decizie, nu se mai răzgândeşte.

Uau! Iar eu mă pricep de minune la găsit explicaţii.

Nu văd altă soluţie, aşa că dau din cap.

— Stai să mă încalţ.

Se uită la hainele mele, de sus până jos.

— Aşa mergi îmbrăcat? Nadia nu lucrează tot acolo?

— Ba da, *Nora* lucrează acolo. Şi da, aşa merg îmbrăcat.

Dacă Nora lucrează în tura asta, mă îndoiesc oricum că va vorbi cu mine, iar hainele astea sunt comode. Nu sunt la fel de şmechere ca ţinuta lui Hardin, neagră din cap până-n picioare, dar măcar pantalonii mei îmi lasă scula să respire, spre deosebire de jeanşii lui mulaţi.

Zece minute mai târziu, mă schimb în jeanşi închişi

la culoare şi o cămaşă în carouri. Mânecile cămăşii sunt scurte şi pantalonii un pic cam strâmţi, dar Hardin s-a aşezat pe canapea, refuzând să mă lase să ies din casă în pijama şi mi-e prea foame ca să mă mai cert cu el.

În timpul plimbării până la Lookout, Hardin mă întreabă despre cursuri, slujbă şi orice alt subiect posibil în afară de Tessa. E mult mai vorbăreţ acum decât atunci când l-am cunoscut. A evoluat mult.

O zărim pe Tessa înainte să ne observe ea. Lookout e un restaurant modern, cu interior cu tematică industrială şi, când ajungem la biroul hostessei, Tessa e chiar în spatele unui copac mare de metal, care are mecanisme de ceas pe crengi în loc de frunze. Standul cu deserturi e chiar lângă biroul hostessei şi mă trezesc căutând din priviri părul negru al Norei. Îi văd pletele superbe şi pielea măslinie exact când Hardin îl întreabă pe Robert unde e secţiunea Tessei, dar Nora dispare înainte s-o pot zări mai bine. În mod ironic, Hardin se poartă de parcă habar n-are cine e Robert.

— Vin imediat, spune acesta, uitându-se urât la Hardin, apoi în cealaltă parte a restaurantului.

Nu e un loc mare; doar vreo douăzeci de mese mărginesc pereţii.

— Ce nenorocit! zice Hardin când Robert dispare.

Ignor enervarea lui Hardin. Nora apare de după tejghea, cu o tavă de prăjiturele în mâini. Are părul legat într-o coadă înaltă; câteva şuviţe rebele îi încadrează chipul. Priveşte distrată drept în faţă.

Oare ştie că sunt aici?

Oare îi pasă?

— Tessa, îl aud spunând pe Hardin.

Nu-mi desprind ochii de la Nora. Deschide vitrina imensă şi Imepe să aranjeze tava cu prăjituri, ordonându-le atent. Nu se uită tilt I În stânga, nici în dreapta. Aici lumina e estompată, dar îmi dau ewmna că Nora e epuizată. Îi văd de-aici umerii cocoşaţi. Cu coada în h la lui, o observ apropiindu-se pe Tessa. Mă întorc

spre ea şi spun preventiv:

— Hardin a dorit să venim aici.

În cazul în care se simte stingheră, vreau să ştie că nu e făcătura mea. Eu doar ţin pasul cu lumea. Tessa nu-mi răspunde; privirea îi e flială asupra lui Hardin.

— Nu trebuie să rămânem să mâncăm aici dacă eşti ocupată, le eu.

Nu pot descifra energia dintre aceşti doi maniaci. Hardin o prinde de încheietură pe Tessa, iar ochii ei strălucesc, mai vii decât în ultimele câteva luni.

— Nu, răsuflă Tessa. E-n regulă, serios.

Se rupe din strânsoarea lui Hardin şi ia două meniuri de la land. O urmez pe Tessa la masă şi întorc capul încă o dată după Nora. Tot nu se uită la mine. Nu-mi dau seama dacă mă ignoră sau pur şi simplu nu mă vede. Cum de nu observă că mă holbez la ea?

Hardin şi Tessa pălăvrăgesc în vreme ce eu intru în separeu, iar I lardin se preface că nu ştie cât de târziu pleacă Tessa de la muncă. Se preface că nu-l enervează, ştiind că ea va veni pe jos acasă atât de târziu. Încearcă să se poarte normal în preajma ei.

— Sophia e ocupată? întreb când comandăm mâncarea.

Tessa dă din cap.

— E ocupată. Îmi pare rău.

Tessa nu corectează numele Norei. Ştie oare că se întâmplă ceva? Sunt un prieten rău pentru că-i ascund acest lucru?

Tessa se încruntă, iar Hardin se înclină spre ea. Oare îşi dă seama cum corpul său se unduieşte, răspunzându-i mişcărilor trupului ei? îl priveşte cu atenţie degetele cât timp ea ne ia comanda; umerii lui le ridică şi coboară în ritm cu respiraţia ei.

Ăştia doi mă îmbolnăvesc. Eu sunt un cretin singuratic şi ei doi sunt ca doi magneţi care se atrag. Vor fi întotdeauna împreună. Ştiu că ăsta e adevărul. Eu nu pot fi un magnet; ca să fii magnet trebuie să ai pe cineva

de care să te lipeşti.

E trist când îţi doreşti să fii magnet.

Când Tessa ne spune că Nora ne-a anulat nota de plată, Hardin lasă un bacşiş imens pe care Tessa mi-l îndeasă în buzunar când plecăm. În timpul mesei, nu m-am putut gândi decât că Nora e atât de aproape! M-am uitat non-stop spre bucătărie. Nici n-am observat când mi-am terminat mâncarea din farfurie. Sunt sigur că a fost excepţională.

Mă înnebuneşte faptul că Nora ştia că sunt aici, dar n-a venit la noi la masă. Nu voiam s-o rănesc şi merit o şansă de a-i explica. A avut la dispoziţie o oră în care putea trece pe lângă noi, putea face cu mâna sau putea zâmbi politicos. La plecare, când ajungem la uşă, îl trag pe Hardin de mânecă.

— Ne vedem acasă la mine.

Hardin nu-mi pune nicio întrebare şi nici nu se oferă să rămână cu mine. Dă din cap şi pleacă. Mă bucur.

Mă aşez pe banca de la ieşirea din restaurant şi verific ceasul de pe telefon. E nouă şi zece şi n-am nici cea mai vagă idee când se termină tura Norei. Mă hotărăsc să aştept afară până când termină. Chiar dacă se va face două dimineaţa.

Mă uit în jur pe stradă şi mă sprijin de cărămida rece. Aerul toamnei e liniştit şi răcoros. Trotuarele sunt aproape goale, ceea ce nu e obişnuit pentru o vineri seară de septembrie în Brooklyn. Cât timp aştept, încerc să mă gândesc la ce-i voi spune Norei. Cum o să încep conversaţia?

Două ore mai târziu, când Nora iese din Lookout, tot nu m-am hotărât. Trece pe lângă mine, cu părul ei lung legănându-i-se pe spate. Când se opreşte în colţul străzii, îşi desface pletele şi scutură din cap. E uluitoare, chiar şi sub neiertătoarele felinare stradale.

Ar trebui să-mi anunţ prezenţa; ar trebui s-o strig şi s-o înfrunt, în loc s-o urmăresc în tăcere. Dar ceva din interior mă npreşte. Unde merge, oricum? S-a întors în

apartamentul ei, alături de Dakota?

Nu ştiu, dar am sentimentul că sunt pe cale să aflu.

Nora merge pe străzile tăcute. Mă îngrijorează faptul că nu nbiervă că e urmărită. Nu s-a uitat în spate nici măcar o dată. Îşi (nine căştile şi pare senină cutreierând prin Brooklyn la unşpe noaptea, fără să fie deloc atentă în jurul ei.

A traversat pe Nostrand Avenue şi presupun că se va duce la metrou. Oare ar trebui s-o urmăresc? De ce nu mi se pare sinistru – o observ şi să mă ţin după ea ca un psihopat? Oricum ar fi, mă pomenesc trecând strada şi urmând-o pe scările intrării la metrou.

Mă ţin la câţiva metri în spatele ei şi las un grup de oameni să le bage între noi. Nora leagănă din cap pe ritmul muzicii, aşteptând la coadă să-şi scaneze cârdul.

Vagonul e aproape gol când urc în el şi, dacă Nora va arunca o privire în jur, mă va zări. Mă aşez lângă o doamnă în vârstă care citeşte un ziar şi sper că acesta mă va feri un pic de privirea Norei. În vagon e o tăcere bizară şi, când tuşesc, îmi dau seama că nu am Itofe de urmăritor.

Nora îşi scoate telefonul din buzunar şi se zgâieşte la ecran. îl atinge şi oftează şi-l mai atinge o dată. Peste zece minute, se ridică pentru a coborî, iar eu o. urmez. Ne transferăm în alt metrou şi, 45 de minute mai târziu, ajungem la Grand Central Terminal; n-am nici cea mai vagă idee unde se duce femeia asta sau de ce sunt încă pe urmele ei.

Ne urcăm într-un tren Metro-North şi alte 30 de minute trec înainte să ajungem în staţia Scarsdale. N-am idee unde e Scarsdale iau de ce suntem aici. Când ieşim din staţie, Nora se opreşte la o bancă şi-şi desface cămaşa uniformei. Are pe dedesubt un tricou negru din plasă. I se vede sutienul şi încerc să nu mă holbez la illueta ei cât îşi îndeasă cămaşa în geantă şi trage fermoarul la loc.

Nora îşi scoate căştile din urechi şi telefonul din

geantă. Eu mi ascund după un panou pe care e o reclamă la o companie de asigurări.

— Sunt aici; mă-ntâlnesc cu şoferul lângă staţie. Cum a fost la masă? A mâncat tot? întreabă ea la telefon.

Trec câteva secunde.

— Lasă, că te ajut eu. Ajung acolo într-un sfert de oră. Închide telefonul şi şi-l bagă în buzunar, apoi se întoarce spre locul în care mă ascund eu. Mă ascund cât pot.

Care era planul meu aici? *Al cui şofer trebuie s-o ia*?

Chiar când cred că am scăpat cu faţa curată, o aud pe Nora spunând:

— Îţi ies picioarele de sub semnul ăla, Landon.

7

IVag cu ochiul de după panou şi o văd pe Nora venind spre mine. Mirul ei negru îi umbreşte chipul. Arată ca un personaj negativ iub luminile fluorescente din parcarea gării. Poartă jeanşi negri şi mulaţi – rupţi într-un genunchi –, iar sutienul negru i se vede prin plaia bluzei. Are oare voie să poarte jeanşi rupţi în timp ce găteşte ihaitii pe care clienţii le consumă? Mai important de-atât, de ce mă gândesc eu la asta chiar acum?

Rămân neclintit în timp ce ea se apropie de mine, prada ei, în mijlocul pustietăţii ia să fiu sincer, sistemele de la metrou încă ml înspăimântă. Nu ştiu să citesc semnele, nu-i pot suporta pe oamenii înghesuiţi peste mine ca sardelele şi urăsc să rămân captiv în eubteran, dar când mă aflu la suprafaţă mi-e un pic rău de mişcare.

Cum mama naibii o să mă întorc dacă nici măcar nu pot citi lemnele?

Şi, în orice caz, unde naiba e Scarsdale?

Nora aşteaptă să ies din „ascunzătoare”.

— Crezi că nu ştiam că mă urmăreşti, de la Lookout?

Ridică din sprânceană, studiindu-mă. N-aş fi surprins dacă ar scoate un bici sau o sabie, după felul în care domină locurile. Nu i timidă, e fermecătoare, şi

faptul că mă aflu în bezna nopţii alături de ea îi adaugă un plus de mister. Mă simt ca într-un film, iar ochii ei dă un verde-închis par aproape negri.

Nora se opreşte la un metru în faţa mea şi-şi scoate telefonul, nu sabia, din buzunarul de la spate. Verifică repede ecranul şi-l pună deoparte.

— Am urmat două cursuri de autoapărare, începe ea’s vorbească, subliniind cât de jalnice sunt talentele mele de spion, Te-am văzut când am cotit pe Nostrand. Mă aşteptam să mă abordezi

Face o pauză şi surâde.

— Dar tu m-ai urmărit în continuare. Ce e chestia asta?

Mâna ei îmi atinge scurt braţul.

Crede că sunt nebun sau poate ea însăşi e un pic nebună.

Mă frec cu mâna la ceafa şi încerc să mă gândesc la o explicaţie.

— Păi – îmi dreg nervos glasul – păi, voiam să vorbesc cu tine după ce ieşeai din tură.

— Atunci de ce nu m-ai oprit? Ştii, în loc să te ţii după mine?

— Nu ştiu.

Ea zâmbeşte.

— Ba ştii. Spune-o şi gata. Spune direct de ce m-ai urmărit. Am talentul ăsta special de a-mi da seama când oamenii mint. E cel mai mare talent al meu, serios.

Mă priveşte fix în ochi.

— Aşa că lasă-mă să te mai întreb o dată. De ce m-ai urmărit o oră şi jumătate din Brooklyn la Scarsdale?

Fără să mă gândesc prea mult, încep, pur şi simplu, să vorbesc:

— Voiam să discut cu tine acum câteva ore, când eram la tine la muncă, şi ştiu că ştiai că sunt acolo, dar nu m-ai salutat sau ceva de genul ăsta. N-ai trecut pe la noi de o săptămână. Nu m-ai sunat nici măcar o dată.

— Nu am numărul tău de telefon.

Îşi unge buzele şi-mi amintesc gustul ei. Mâinile ei atingându-mă, limba el mângâind-o pe a mea. Mă bucur că-mi poate citi gândurile.

Mi-ai dat mesaj în ziua în care am ieşit în oraş.

— O, da, am uitat.

Se gândeşte. Îşi dă părul după ureche cu un gest sigur.

— Bine, şi despre ce anume voiai să vorbim?

Nora se sprijină cu spatele de un zid şi-şi îndoaie un genunchi. M face comodă înainte de a mă acuza că simt un ciudat.

Despre ce anume voiam să vorbesc cu ea? Oare ar trebui să-i pun că voiam să văd ce mai face? Că mi-a fost dor de ea? Pretinde – şlle când mint sau nu.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze – „Mi-a fost dor de line” – şi Nora se îndreaptă de spate lipită de zid.

— Încotro mergeai? Unde *ne aflăm*? întreb după câteva clipe de litere.

Înainte ca Nora să răspundă, o văd cum se încordează. Mă priveşte fix, apoi dincolo de mine. Când mă răsucesc, zăresc un Individ la costum care vine spre noi.

— Domnişoară Crawford, spune acest tip masiv, aproape un uriaş.

Bine, poate nu un uriaş, dar pare imens când se apropie de Nora.

— Chase, spune ea, zâmbind.

E un zâmbet ciudat, ireal.

— Vin acum. Tocmai îmi luam la revedere de la prietenul meu. M-a ajutat să ajung aici tocmai din Brooklyn. E un tip de treabă, chiar e.

Îl priveşte în ochi, apoi se uită din nou la mine. Habar n-am ce we petrece.

Nora îmi face scurt cu mâna şi-l urmează pe bărbat, care presupun că e şoferul pe care-l pomenise cu câteva minute înainte, la telefon.

— Asta e tot? N-ai de gând să discuţi cu mine, după

ce-am bătut tot drumul până aici?

Ridic mâinile în aer. Mă holbez la spatele Norei. Ea nu se întoarce cu faţa la mine.

— Îţi mulţumesc că ai venit! strigă ea.

Dispare după o clădire, iar eu mârâi enervat.

De ce mama dracului am venit până aici? Acum trebuie să ajunj» înapoi în Brooklyn, la miezul nopţii. Ar fi trebuit să mă duc după ea, nu să stau ca momâia şi să o las să plece cu bodyguardul ei.

*Cine drac*u' *era individul ăla, în fond*? Şi-a schimbat cămaşa şi şi-a desfăcut părul – *de ce*? i

Are un iubit secret aici?

E stripteuză?

Face parte dintr-o sectă?

Are personalitate multiplă?

Cine naiba ştie?

Când ajung înapoi la mine în cartier, două ore mai târziu, găsesc uşa încuiată. Pentru că i-am dat lui Hardin cheia când l-am trimis acasă de unul singur, sper să răspundă la uşă. La început bat discret, dar când văd că asta nu funcţionează, ciocăn niţel mai tare şi, peste câteva secunde, Hardin deschide uşa, fără tricou şi pe jumătate adormit. Se freacă la ochi cu mâinile.

— Am crezut că erai la tine-n cameră, Ninja.

— Am fost cu Nora.

Prefer să păstrez detaliile demne de milă pentru mai târziu. Hardin ridică din sprânceană şi se trânteşte la loc pe canapeaua care pare mică din cauza trupului lui lung. Picioarele îi atârnă peste margine. Sunt surprins că e pe canapea şi nu în camera Tessei, dar n-am energia să-l iau la întrebări şi nici el nu pare a avea energia de a-mi explica.

— Noapte bună! îi zic, apoi mă duc direct în camera mea.

Capul îmi zvâcneşte ore întregi, în timp ce încerc să adorm.

*

Mă trezesc cu zece minute înainte să sune alarma şi mă forţez să mi dau jos din pat Nu-mi vine să cred că am dormit până la unspreffi C. Mă duc la muncă la prânz şi scap la ora patru. Nu e o tură prea lungă, având în vedere că sâmbăta lucrez de obicei de la şase la două, eşa că ziua de azi va fi floare la ureche. Ar fi chiar şi mai mişto dacă «ţ lucra cu Posey, şi nu cu Aiden.

Speranţa moare ultima. Patru ore cu Aiden par a fi opt. Dar cu ISiery, patru ore trec de parcă ar fi treizeci de minute.

La duş, mă forţez să adopt o atitudine veselă. Nu pot sta posomorât toată ziua la serviciu. Trec prin toţi paşii programului meu de dimineaţă. Duş, cremă, loţiune de faţă, pentru că Tessa mă bate la ap a-o folosesc. Haine: un tricou alb şi jeanşi negri. Cafea: neagră lilare.

În drum spre bucătărie văd că Hardin nu mai e singur pe anapca. Cu braţul a cuprins-o cu putere pe Tessa, iar faţa ei e lipită de pieptul lui. Nu sunt deloc surprins.

Trebuie să mănânc ceva înainte să plec la muncă, dar nu vreau el I trezesc. Bananele de pe blat par stricate şi n-ar trebui să încerc ei gătesc ceva. Deschid dulapul şi scot prima cutie de cereale pe care o vid.

Exact când îmi vâr toată mâna în cutie, aud un foşnet inconfundahil de paşi pe parchet. Cred că i-a trezit maşina de făcut cafea sau pârlitul pungii de Frosted Flakes. Nu-mi amintesc dacă această cutie via Ieri aici, dar cine aduce mâncare la noi în apartament trebuie să iile cl-l poate dispărea. Ciugulesc repede din cerealele uscate, regretând că am încercat să înghit un pumn plin dintr-odată. Îmi înşfac aleaua de pe blat şi mă duc spre hol. Acolo dau de Tessa. Îi zâmbesc, tai ea roşeşte în obraji.

Ce-i? întreabă Tessa, fără se uite în ochii mei.

Ridic cafeaua în dreptul feţei.

— Niii-miiic.

Iau o sorbitură, iar Tessa îşi dă ochii peste cap, ca

de obicei, şi ce retrage din nou în camera ei, unde a dispărut şi Hardin, se pare.

*

Când ajung la muncă, îl văd pe Aiden în spatele tejghehg Minunat!

— Hei, frate, noapte grea?

Mă ia cu „frate”, iar eu mă crispez.

— Poţi să spui şi-aşa.

Semnez condica de sosire, dorindu-mi să am una dintre tekl comenzile acelea din filmul cu Adam Sandler care opresc timpul îl loc. Nu zic că aş vrea să-l pocnesc sau ceva de genul ăsta, dar nici iig spun că n-aş face-o.

— Şi eu, frate. Şi eu la fel.

Se aude clopoţelul de la uşă şi îmi iau privirea de la muşcături de pe gâtul lui Aiden. De ce are mereu o muşcătură pe gât? Cine m; face asta?

— Uau! Uită-te, şopteşte Aiden, iar eu privesc spre uşă.

Nora intră, cu părul desfăcut şi răvăşit pe umeri, purtând 1 cămaşă lejeră din denim, vârâtă în pantalonii albi. Întreaga ţinuţi are un efect uimitor.

— Hei!

Îmi zâmbeşte şi-l aud pe Aiden inspirând surprins.

— Hei!

Îmi şterg mâinile pe şorţ şi mă răsucesc spre ea. Aiden o întreabl repede dacă vrea ceva de băut. Ea îi surâde şi-l văd cum se îndreaptă de spinare şi-şi aranjează cămaşa în pantaloni. Numai pentru ea. Nu contează că are o muşcătură pe gât; chestia asta nu-l deranjeazi deloc.

— Ce-mi recomanzi? îl întreabă ea, şi asta mă enervează.

N-ar trebui să mă enerveze.

— Hmm, păi pari o *cunoscătoare* experimentată a cafelei.

Doamne, sper că Nora şi-a dat seama că el a zis greşit. O să-mi asum riscul şi o să presupun că a

intenţionat să spună *cunoscătoare*.

— Ce e chestia asta, un soi de dinozaur? spun eu brusc.

De ce am spus aşa ceva? Ce tot am? Chiar am chicotit penibil la pfiiprie glumă jalnică. Nora surâde, cu degetele lipite de buze. Aiden title, dar am senzaţia că fie e ofticat, fie nu pricepe de ce ne hlizim» w Iuţii.

— Ţi-aş recomanda să-ncerci noul nostru *latte* cu lapte de Htu I de-cocos, zice Aiden, luând un pahar de hârtie şi o cariocă.

Nora face un pas înainte spre tejghea.

— Nu-mi place laptele de nucă-de-cocos.

Mft abţin să zâmbesc. Aiden face o pauză. Nora se uită la mine.

— Care a băutura aceea pe care i-o pregăteşti Tessei? Cea cu kiihină?

Simt cum ego-ul lui Aiden se dezumflă văzând cu ochii. Îi iau paharul şi carioca din mâini şi mâzgălesc numele Norei, în special pentru că e distractiv să-l scrii.

— E un *macchiato* cu alune şi banane. Pot să-şi fac şi ţie unul.

Nora îşi plăteşte cafeaua, iar Aiden continuă să încerce să se hage-n seamă cu ea în timp ce eu îi pun aromele în ceaşcă.

— Când termini tura? întreabă Nora când îi întind băutura.

— La patru. De-abia am sosit acum câteva minute.

Nora ia o înghiţitură cu grijă, suflând mai întâi în ceaşcă.

— Bine. O să aştept aici.

Poate că n-a auzit bine.

— Aştepţi aici? Mai sunt patru ore.

— Da, ştiu. Nu e aşa de aglomerat. Cred că e-n regulă dacă ocup 6 masă în spate?

Nora se uită fix la mine fără să-l privească pe Aiden. Felul în care W uită la mine mă face să mă simt important şi cred că-mi place să observ că Aiden

înnebuneşte văzând că o persoană ca Nora preferă li se zgâiască la mine şi nu la el.

— Da, cum să nu, îi zic.

Ea zâmbeşte, ştiind foarte bine că nu aveam de gând s-o gonesc de-acolo.

8

În ciuda celor spuse de Nora, Grind se aglomerează ciudat de mul pentru o după-amiază de sâmbătă, iar Aiden se mişcă mai grec decât de obicei. A uitat două comenzi, a scris numele greşit pe tre’ pahare şi a scăpat pe jos o sticlă cu aromă de mentă. Eu am fost ce care a şters mizeria de pe podea.

Cu Nora privind tăcută din colţul din spate, n-am avut răbdard să-l aştept să umple găleata şi să şteargă în ritm de melc pata hpi –, cioasă. În plus, mirosul este îngrozitor, iar aroma grea de mentă îmi dă o durere de cap instantanee şi ştiam că pot şterge zona înainte să apuce el să umple găleata cu apă. Nu mi-a mulţumit, desigur; mai degrabă mi-a reamintit în batjocură să nu uit semnul cu PODEA UDĂ.

Speram ca lunga coadă din magazin să-mi ia mintea de la Nora, care a stat acolo, privindu-mă. Dar nu s-a întâmplat aşa. Mă simt agitat cu ea aici şi nu mă pot abţine să nu mă uit în direcţia ei o dată la câteva secunde. Totuşi, îmi văd de treabă în ciuda prezenţei ei care mă distrage, spre deosebire de Aiden. Se pare că el nu poate suporta presiunea exercitată de dependenţii de cafeină. Nu-mi amintesc când – încetat să mă enerveze şi s-a transformat în concurenţă directă. «ludat.

Îl întind unei femei pe nume Julie un triplu *latte* cu lapte Hindensat şi mă uit din nou spre Nora. Scrie ceva într-un caiet. Nu *w* uită la mine. Nu-mi pot da seama ce scrie. Parcă ar fi un poliţist le Hlaj.

Îmi iau un răgaz ca să mă bucur de vederea ei. E relaxată, cu pixul lltl re degete. Loveşte cu pixul în hârtie de câteva ori şi-şi încrucişează lin nou picioarele. Îmi

place la nebunie cum îşi ţuguie buzele. Arcul voluptuos al buzei sale de sus e mai vizibil decât buza de jos.

— Frate!

Vocea lui Aiden îmi sperie gândurile obsesive despre buzele Norei. Când mă uit la el, observ cum coada s-a redus: numai doi illenţi îşi mai aşteaptă băuturile… dar am picioarele ude. De ce?

Aiden arată spre carafa cu ceai verde care se scurge pe podea l pe picioarele mele. Prind mânerul şi-l ridic, punând capacul la loc. Băltoaca nu e prea mare; doar jumătate din conţinutul carafei l-a risipit. O văd pe Nora privindu-mă, cu un zâmbet pe buze. Obrajii mi se aprind şi înşfac mopul. Îmi oblig mintea agitată să se gândească numai la ştersul pe jos. Şterge, stoarce, şterge, înmoaie în apă. Stoarce încă o dată, şterge.

Până când termin de curăţat, au trecut de-abia două ore din tura mea. Am tricoul murdar, plin de praf de cafea espresso şi pantofii încă uzi de la ceaiul verde vărsat. Partea bună e că de zece minute n-am mai avut niciun client, iar Aiden are mutra aceea care-mi apune că-n cinând o să înceapă să se plângă.

— Mi-e superfoame şi trebuie să citesc nişte replici pentru o audiţie, zice el, ca la un semnal.

Are umerii lăsaţi şi cămaşa lui albă are câteva dungi maronii de murdărie. Amândoi arătăm de parcă am luptat în Marele Război al Cafeinei şi am supravieţuit ca să spunem povestea. Nora ar fi regina pentru care ne-am bătut, iar unul dintre noi va lua coroana şi va fi regele ei.

Înainte să mă las purtat de imaginaţie, Aiden vine spre mine i? l flutură din mână.

— Deci, eu o să iau o pauză, bine?

— Sigur.

Îi arunc Norei o privire şi dau din cap.

— N-am nicio problemă – oricum s-a cam golit pe-aici.

Trebuie să mătur şi să şterg urmele de cafea şi firimiturile d «l brioşă de pe mese. Mai trebuie să umplu

găleata cu gheaţă şi să curiif tejgheaua. Lista poate continua la infinit.

Nora se ridică de la masă şi-şi trece degetele prin păr. Iau o cârpi şi ies din spatele barului.

— E de treabă, nu?

Nora arată spre camera din spate, unde e Aiden.

— EOK.

Ridic din umeri, nedorind ca Aiden să ne audă vorbind desprti el. E enervant, dar n-aş vrea să-l rănesc sau ceva de genul ăsta. Ştim cum e să vorbească oamenii despre tine ca şi cum n-ai auzi şi e oribil. Nu doresc asta nimănui. Mă rog, poate câtorva, dar Aiden nu e unvi dintre ei.

— Îmi aminteşte de regele Joffrey.

Nora râde, acoperindu-şi gura.

— Cine-i ăla?

Nora cască ochii.

— Regele Joffrey, puşlamaua aia blondă.

Ha?

— Tu chiar nu ştii despre cine vorbesc, nu-i aşa?

Mă priveşte de parcă nu-i vine să creadă. Clatin din cap.

— Nu te-ai uitat niciodată la *Urzeala tronurilor*?

— Ah. Nu, nu încă.

— Nu te cred!

Nora se repede la mine, prinzându-mă de încheieturi. Miroase a nucă-de-cocos.

— Te rog, spune-mi că glumeşti. Te-am judecat atââât de greşit. În ce peşteră trăieşti şi cum stai deoparte de cei care povestesc senilul online?

În peştera facultăţii şi a slujbei, îmi vine să spun. Dar ar fi nepo-Hlkoi… şi jalnic.

— N-am avut timp deocamdată. Plănuiesc să-l văd. Toată lumea iubeşte despre el, dar nu am cont pe internet.

Parcă sunt un robot. Am o pagină de Facebook, dar uit mereu parola şi trebuie s-o resetez. Am vreo zece

prieteni pe Facebook, dintre care jumătate fac parte din familie. Pagina mamei e plină da noutăţi despre bebeluş şi poze cu burtica, iar a Tessei are numai poetări de Pinterest. Mama e obsedată să mă eticheteze în diverse lianţii. Poze, citate, imagini cu căţei. Ultima dată când mi-am accesat untul, postase poze cu noi de la nunta ei şi m-a etichetat în ele. Înjurând, toţi prietenii mamei comentau chestii de genul:

„*Mi-aduc aminte cum îl trăgeam de obrăjori când era bebeluş*!"

— *Micul Landon a crescut şi s-a transformat într-un tânăr foarte urâtos*!!!"

„*Când crezi că se va căsători şi Landon, Karen*?"

La asta din urmă mama a răspuns:

„*Când el şi Dakota termină facultatea*!"

Lucrurile stăteau altcumva anul trecut. Chiar şi acum câteva luni, viaţa mea era complet diferită de cum e în prezent. Ar fi trebuit îi locuiesc cu Dakota deja, să ne începem viitorul împreună.

Destul despre Dakota.

— Trebuie să te uiţi la serial, insistă Nora.

O aprob pe jumătate.

— S-ar putea s-o fac.

Nu ştiu nici măcar dacă am timp să mă uit la o emisiune între şcoală, Nora, Tessa, Hardin, Dakota, mama, surioara mea şi Ken.

Nora rulează între degete hârtia în care a fost ambalat paiul.

— La ce seriale *te uiţi*?

Îi spun că, în ultima vreme, m-am uitat la ce s-a uitat Tessa. Nori se aşază la masă aproape de mine şi-mi zice că-mi fac un deservicit neuitându-mă la *Urzeala tronurilor*. Îmi spune că-i place să se uit «la mişto la emisiunea *Burlacul*. Îi zic sincer că n-am văzut niciui episod. Văd chipurile vedetelor pe coperta revistelor de scandal aliniate toate la chioşcuri când mă duc la facultate, dar nu cunos «niciun nume. Îmi spune că o

persoană pe nume JOJO e o tâmpit; pentru că l-a trimis acasă în Texas pe un cowboy, săptămâna trecută

O ascult pe Nora vorbind şi-mi dau seama că-mi place felu' în care cuvintele ei îmi mângâie auzul. Gesticulează mult, atât d «graţios, încât mi-aş dori să nu se oprească niciodată din vorbit. I unul dintre oamenii care dau sens vorbelor. Le oferă o însemnătate aparte, pe care n-ar căpăta-o dacă n-ar fi rostite de ea.

— Şi tu? întreabă ea în cele din urmă şi nici măcar nu-mi mai amintesc despre ce vorbea.

Eram prea concentrat la gesturile ei şi la vorbele ei însufleţite ca să aud ce spunea, de fapt.

— Ăăă…

Mă încurc în cuvinte, forţându-mă să-mi amintesc.

— Planuri pentru diseară? spune ea, zâmbind.

Nimic. Absolut nimic. Ridic din umeri.

— Nu sunt sigur deocamdată. Hardin e în oraş până luni.

Dă din cap.

— Ştiu.

— Deci cred că depinde totul de uraganul Hessa.

Nora zâmbeşte, iar eu observ că are alt ambalaj de pai în mână. îl îndoaie ca o sabie, iar pe masă sunt două grămăjoare de zahăr. Nora ţine un pachet gol de zahăr brun. Recunosc deluşoarele de zahăr din ziua în care am cunoscut-o pe Lila, surioara lui Posey. O Bucată de şerveţel e înfiptă în vârful unei grămăjoare, ca un steag, exact ca ultima oară.

Tot Nora trebuie să le fi făcut şi înainte. Cum de n-am observat că a fost aici?

— Tessa trebuie să muncească toată noaptea, zice Nora.

Îşi duce degetele pe marginea mesei şi distruge mica fortăreaţă.

Iuţi las cârpa pe masă şi mă duc spre bar. Ridic uşa despărţitoare, iau îi t Utle mică de gunoi şi i-o aduc. Îşi scutură mâinile deasupra cutiei ilv plastic şi le şterge de

şorţul meu.

— Voiam să te duc undeva, zice Nora, pe un ton coborât.

— Vreau să merg undeva, răspund eu imediat.

Mă uit la ea. Se uită la mine. Îmi dreg vocea.

— Adică vreau să mă merg cu tine, unde vrei tu să mă duci. Nora întreabă unde e mătura şi nu spune nimic despre locul în i are vrea să mă ducă.

9

— Deci, am timp să mă schimb înainte să mergem acolo? o întreb pe Nora când termin programul.

Posey e în camera din spate, legându-şi şorţul. Lila nu e azi cu ea, aşa că sper că asta înseamnă că bunica ei s-a însănătoşit. Posey ne zâmbeşte când plecăm şi mă bucur că noua angajată, Creă, vine să-l schimbe pe Aiden peste o oră. Posey îl suportă pe Aiden mai bând decât oricine altcineva, dar Creă e o companie mult mai plăcută. Nora îmi priveşte tricoul cenuşiu pătat.

— Nu. Nu mai ai timp să te schimbi.

Ies după Nora pe trotuar. Azi e o zi însorită. Nu e cald, dar măcai nu mai e rece, aşa cum va fi diseară. Vremea din septembrie în New York e preferata mea – e sezon de hochei şi timp frumos, ce mai pot cere de la viaţă? Să fiu sincer, în sezonul acesta n-am văzut niciun meci. Lucrurile sunt diferite acum, când Ken nu e prin preajmă. Ne uitam la partide împreună. Sportul era temelia pe care am construit relaţia tată-fiu. Mă rog, cea mai apropiată chestie de relaţia tată-fiu pe care am avut-o vreodată.

— Vreau să te întâmpin în Brooklyn aşa cum se cuvine. Ai fost I* Juliette[1] în Williamsburg? Sau în locul acela unde se face îngheţata pe loc?

Scutur din cap. N-am făcut mare lucru de când m-am mutat aici. M-am plimbat şi am alergat o grămadă prin cartier, dar n-am intrat în prea multe locuri şi nici n-

1 Restaurant franțuzesc din New York (N.fc)

am căutat cele mai şmechere cârciumi. Oricum, cu cine m-aş putea duce? Tessa e prea ocupată cu munca, iar eu n-am avut ocazia să-mi fac alţi prieteni. Niciun coleg din campus nu prea vorbeşte cu mine. Din când în când, cineva mă întreabă cum poate ajunge în diverse locuri, dar asta e tot. La Washington Central University ar fi fost probabil la fel dacă Tessa n-ar fi făcut cunoştinţă cu mine din proprie iniţiativă.

— N-am auzit nici de unul, nici de altul, spun eu, ceea ce pare s-o încânte pe Nora şi să devină nerăbdătoare să mă ducă unde a plănuit.

— Unde te duceai aseară? Când te-am urmărit? întreb cât aşteptăm să se schimbe culoarea semaforului.

Ea râde.

— Ei bine, direct la obiect.

Aştept să-mi răspundă, dar buzele ei rămân zăvorâte.

— N-o să-mi spui, nu-i aşa?

Scutură din cap şi-mi atinge vârful nasului cu degetul.

— Nu.

Ar trebui să-mi pese de faptul că-mi ascunde ceva. Ar trebui să-i pun mai multe întrebări despre secretele ei, ştiu că aşa ar trebui. În schimb, o întreb:

— Deci, Juliette? Unde e, mai exact?

Nora zâmbeşte puţin când aude că schimb subiectul. I-am promis că n-am să încerc s-o schimb şi e mai uşor să-mi ţin promisiunea dacă nu-mi bag nasul în viaţa ei. Planul acesta este minunat, cu excepţia faptului că vreau să ştiu totul despre femeia asta. Vreau să aflu câte cubuleţe de zahăr îşi pune în cafea şi care e cântecul ei preferat. Vreau să aflu ce voce are când cântă aiurea şi cât îi ia să se dea jos din pat dimineaţa. Am o nevoie obsedantă, copleşitoare de a şti totul despre ea, iar ea mă va înnebuni de tot dacă nu-mi va spune ce vreau să aflu.

Când ajungem la acel bistro franţuzesc numit

Juliette, Nora explodează de entuziasm.

— Locul ăsta e extraordinar! Toată lumea spune că Le Barricou e mai mişto, dar nu-i lăsa să te păcălească. Doar pentru că aşa scrie pe Yelp nu-nseamnă că e adevărat.

— Ce e Yelp? întreb, încercând să ţin pasul cu Nora.

Pe tăbliţa de pe trotuar scrie TESTAŢI SALATA NOASTRĂ TOSCANĂ CU KALE. Lângă aceste cuvinte e desenată o frunzuliţă verde. Ah, deci şi francezii au adoptat stilul de viaţă vegetarian din California. Mă rog, societatea asta nu există... în fine, poate că există, doar că nu am nicio dovadă. Iar Toscana nu e o regiune din Italia? Ce mai bistro franţuzesc...

Nora merge înaintea mea şi intră pe uşă. Se întoarce cu faţa la mine chiar când ajunge la standul hostessei.

— Mai ai multe de învăţat, tinere.

Surâde şi se răsuceşte la loc. Îmi arunc privirea prin restaurant, iar ea îi spune hostessei că dorim o masă de două persoane. Tânăra ia două meniuri şi începe să ne explice specialităţile zilei, conducându-ne spre o măsuţă rotundă din spatele încăperii.

— Terasa de pe acoperiş e deschisă? întreabă Nora înainte să ne aşezăm.

Tipa se uită în jurul ei.

— Nu încă. Se deschide la cinci. Avem grădina unde puteţi lua loc.

Nora îi zâmbeşte şi dă din cap.

— Da. Te rog.

Tipa ne conduce în sus pe nişte scări într-un loc care seamănă cu o grădină. Câteva ghivece cu flori sunt prinse de tavan, aproape atingând mesele. Terasa e, practic, goală, o singură masă fiind ocupată.

— Perfect. Mulţumesc mult, spune Nora.

Îmi place mult faptul că e amabilă cu oamenii care lucrează în industria alimentară. Îmi aduc aminte de teoria conform căreia toată lumea ar trebui să fie măcar

o dată în viaţă servitor. Îmi aduc aminte şi de criza pe care a făcut-o Dakota mai demult la Steak ’n Shake, în Saginaw, pentru că-i puseseră ceapă în burger, deşi ea ceruse fără-M-am simţit stânjenit, dar am stat tară să scot o vorbă când ea a ridicat vocea la managerul localului, cerând să i se scoată burgerul de pe nota de plată.

S-a simţit ca o nemernică după ce-am plecat.

N-am putut s-o contrazic.

Mă aşez vizavi de Nora. Scaunul de metal scoate un zgomot strident când mi-l trag mai aproape de masă. Meniul e mic; numai masa de prânz. Pe chestia asta simt mai multe cocktailuri decât feluri de mâncare.

— Eu îmi iau mereu acelaşi lucru.

Nora se întinde peste masă. Arată spre un fel de ardei, apoi spre un ştiu ce fel de conopidă. Recunosc foarte puţine lucruri din întregul meniu. Meniul ăsta e în franceză?

— O să-mi iau ardei shishito cu conopidă şi praz au-gratin, alături de *pommes frites*. Îmi place la nebunie totul aici.

Izbucneşte în râs şi-şi dă părul după ureche.

— Întotdeauna comand prea multă mâncare.

— Eu… eu o să-mi iau…

Văd cuvântul *burger* şi arăt spre el.

— Nu cred că ştiu ce e, de fapt, în meniul ăsta.

Râd şi eu, încercând să-mi ascund stânjeneala. Nora pune meniul jos şi se trage mai aproape de masă. Scaunul ei nu scoate zgomote oribile, cum a făcut al meu.

Fata se întoarce la masa noastră cu o carafe cu apă, cu felii de castravete şi gheaţă. Ce fel de loc e ăsta? Oare-mi permit să mănânc aici? Cu siguranţă, nu mai sunt în Saginaw.

Nora îi mulţumeşte din nou, iar fata ne spune că o chelneriţă pe nume Irene va veni la noi în scurt timp. Cu cât mă uit mai atent în jur, cu atât îmi dau seama că

terasa e destul de mişto. Frunzele verzi ce se revarsă din coşurile de răchită atârnă aproape peste tot.

— Ce nu înţelegi?

Mâna Norei e pe meniul aflat între noi. Mă uit la meniu. Cuvinte precum *croque-monsieur* şi *pommes frites* râd la mine din paginile acestuia.

— Practic nimic, în afară de burger.

Nora este bucătar cu diplomă. Probabil crede că sunt un idiot. Dar, chiar dacă crede asta, n-o arată. Are o expresie relaxată, iar buzele îi sunt roz şi voluptuoase. Ridică privirea la mine şi-şi trece limba peste buze. Privesc repede în altă parte ca să nu uit naibii cum mă cheamă.

— Cele mai multe feluri de mâncare sunt destul de simple. Restaurantele folosesc cuvinte sofisticate ca să-ţi poată lua douăzeci de dolari pe un sandviş cu şuncă şi caşcaval. Ca ăsta.

Bate cu degetul peste chestia cu *croque*.

— Iar asta – se uită din nou la mine –, chestiile astea, *pommes frites*, simt pur şi simplu cartofi prăjiţi.

Ori îmi e teribil de foame, ori lecţia culinară a Norei e incredibil de sexy. E atât de deşteaptă – prea deşteaptă pentru mine, cred.

— Ar trebui să-ţi iei burgerul. Eu o să comand câteva lucruri pe care vreau să le guşti, dar nu citi despre ele în meniu, pentru că sună dezgustător.

Zâmbeşte când îmi vede mutra îngrijorată.

— N-o să-ţi iau nimic prea ieşit din comun.

Degetul ei îmi atinge vârful nasului. De ce tot face chestia asta? Şi de ce e atât de adorabilă?

Irene, chelneriţa noastră cea drăguţă, cu ruj negru şi accent spaniol, ne ia comanda. Nora îmi face o favoare şi comandă toată mâncarea. Vocea îi capătă o inflexiune minunată. Stau acolo încântat şi mut până când chelneriţa pleacă, iar Nora deschide un nou subiect.

— Ai fost vreodată în Franţa?

Studiază decorul specific franţuzesc. Clatin din cap.

Ai fost vreodată în Franţa? m-a întrebat ea firesc, de parcă m-ar fi întrebat dacă am fost la băcănia din colţ.

— Nu. N-am fost. Tu?

Vocea îmi tremură. De ce nu pot fi calm şi detaşat, măcar cât de cât?

— Am fost. Am fost de două ori cu familia, în vacanţă. Dar n-am văzut decât lucrurile pentru turişti. Eu vreau să văd adevărata Franţă. Vreau să merg acolo unde merg francezii. Nu unde plăteşti 30 de dolari ca să vezi Turnul Eiffel luminat în beznă. Vreau să mănânc clătite autentice şi să încerc să vorbesc franceză. Vreau cafea care n-are nevoie de un kil de zahăr.

Nora inspiră şi-şi duce mâna la gură.

— Trăncănesc cam mult.

Izbucneşte în râs. Iau o gură de apă şi încerc să spun ceva inteligent. Nu mă pricep la cuvinte mari şi inteligente, aşa că-i mai pun o întrebare:

— Familia ta călătoreşte mult?

Ştiu foarte puţine lucruri despre familia ei. Ştiu că părinţii ei locuiesc pe aceeaşi stradă cu mama şi Ken, că tatăl ei e chirurg şi voia ca ea să urmeze aceeaşi carieră. Nu povesteşte prea mult şi, când o face, îmi oferă doar mici indicii pe care trebuie să le pun cap la cap.

— Da. Călătoreşte. Sora mea e însărcinată acum, deci nu mergem ca de fiecare dată în vacanţă de Crăciun, dar de obicei plecăm o dată sau de două ori pe an. Eu n-am fost în ultima călătorie din cauza accidentului…

Nora se opreşte o clipă. Simte că a spus prea mult. Îmi dau seama.

— Dar acum, că Stausey e gravidă şi trebuie să nască doar cu o săptămână înainte de Crăciun, tata crede că e mai bine să rămânem aici.

Din nou se simte un regret în glasul Norei, dar nu cunosc destule amănunte ca să-mi dau seama de unde izvorăşte.

Accident?

Soră însărcinată?

— Câţi ani are sora ta? întreb, călcând parcă pe coji de nucă.

— Treizeci. E cu cinci ani mai mare decât mine. E primul copil cu soţul ei, Todd. Bebeluşul ăla o să fie cel mai răsfăţat.

Nora zâmbeşte blând. Îmi dau seama că-i place ideea de a fi mătuşă.

— Că veni vorba – îşi trece degetele peste condensul de pe pahar –, o să ai o surioară în curând. Cum se simte mama ta?

Nora se pricepe atât de bine să deturneze discuţia încât, până-mi dau seama de asta, aproape că am terminat de mâncat. Se pare că a avut dreptate în privinţa mâncării. Fiecare fel a fost delicios. Tocăniţa de conopidă şi praz a fost preferata mea deşi habar nu am ce e ăla praz.

Mă simt vinovat când devorez burgerul, ştiind că Nora nu consumă carne. Uitasem asta când am comandat. Mi-am amintit doar când i-am oferit o îmbucătură din carnea roşie ca sângele. Chiar şi atunci, era prea bună ca să n-o mănânc. Am avut grijă să nu vorbesc cu gura plină.

— Trebuie să mai încerci şi asta şi te las în pace, îmi spune Nora după ce termin tot din farfurie.

Nu-mi place cum sună asta, să mă lase în pace.

— Deocamdată, precizează ea, iar eu mă abţin să zâmbesc larg. Îşi vâră lingura într-un castron cu brânză prăjită, cu crustă pe la margini.

— Închide ochii.

O ascult. Ceva lipicios şi cald îmi atinge buzele când deschid gura.

— Ţine ochii închişi, mă instruieşte Nora.

Simt miros de ceapă când iau mâncarea de pe lingură între dinţi. Mestec îmbucătura suculentă şi are un gust tare bun, în ciuda consistenţei sale.

— Asta-i doar supă de ceapă, nimic special. Îţi

place?

Vocea Norei sună şi mai bine când ţin ochii închişi. Dau din cap şi deschid gura, ca să mai primesc. Ţin ochii închişi, iar ea îmi mai dă o înghiţitură. Nu mă gândesc la cealaltă masă, de lângă noi. Nu-mi trece prin cap nici măcar faptul că poate chelneriţă se va întoarce în orice moment. Deocamdată, mă concentrez doar la talentul Norei de a face supa de ceapă să pară sexy. Jur, ar putea să îmbrăţişeze un copac şi mie să mi se pară senzual. Trec secunde bune, poate minute întregi, fără întrerupere.

— Ai călătorit pe undeva, Landon?

Scutur din cap şi deschid ochii.

— Am fost o dată în Florida, când eram mai mic. Mătuşa mea Reese şi soţul ei m-au dus la Disney World. Am făcut intoxicaţie alimentară a doua zi, aşa că am fost tot timpul bolnav. Am sfârşit prin a mă uita la filmele Disney din patul meu de la hotel.

Mătuşii Reese i-a fost atât de milă de mine, încât a cumpărat cadouri de la magazinul de survenire şi mi-a decorat camera. Pe noptiere erau doi Mickey Mouşi de pluş şi masa era acoperit cu un prosop de plajă cu castelul Cinderellei imprimat pe el.

— Ce îngrozitor!

Nora e mai aproape decât înainte să-nchid eu ochii. Coatele îi sunt rezemate de masă şi se apleacă în faţă încât eu nu mai trebuie să mă înclin ca să-i ating chipul. E atât de frumoasă!

— Dacă ai putea să mergi oriunde, unde te-ai duce?

Chiar înainte să-i răspund, Irene se întoarce la masa noastră şi ne ia farfuriile din faţă.

— Pot să vă mai aduc ceva? Doriţi meniul cu deserturi?

— Eu vreau un espresso, spune Nora. Vrei şi tu unul?

— De ce nu?

Irene îmi zâmbeşte.

— Două espresso. Am priceput.

— E o chestie pe care o fac europenii. Îşi beau cafeaua uneori după ce mănâncă, îmi spune Nora.

— Îmi place la nebunie cât eşti de deşteaptă.

Nora îmi zâmbeşte din partea cealaltă a mesei. Se lasă pe spate, îndepărtându-se de mine.

— Şi mie îmi place că eşti deştept.

— Eu n-am fost în stare să citesc meniul, îi reamintesc râzând, îşi lasă privirea în jos, fără s-o desprindă de a mea.

— Ştii o grămadă de lucruri pe care eu nu le ştiu. Eşti im student bun şi ai citit de zece ori mai multe cărţi decât mine. Doar pentru că nu poţi citi un meniu fiţos sau că n-ai călătorit prin lume nu înseamnă că nu eşti deştept.

Nu mă aşteptam ca discuţia să devină atât de serioasă, dar observ că Nora pare necăjită când rosteşte ultimele cuvinte. Are buzele strânse şi sprâncenele încruntate.

— Am spus ceva aiurea? întreb.

— Nu.

Mă uit în sus la coşul cu frunze, sperând să-mi cadă în cap pentru ca discuţia asta să se încheie.

— Mă rog, ba da. Parcă faci tot timpul să pari inferior. Nici măcar nu ştiu dacă-ţi dai seama că asta faci, dar de câte ori îţi fac un compliment, tu îţi găseşti defecte. Cine ţi-a spus că nu eşti suficient de bun? Asta mi-aş dori să ştiu.

Îşi coboară glasul.

— Ca să port o discuţie lungă cu persoana respectivă.

Irene aduce cafeaua, laolaltă cu nota spre care Nora şi cu mine ne întindem în acelaşi timp.

— Dă-mi voie mie!

Mă aşteptam să insiste să ia nota. Mă surprinde să văd că n-o face. Ne bem cafeaua în tăcere şi mă gândesc că nimeni nu mi-a spus niciodată lucrul pe care tocmai

mi i-a spus ea. Nu-mi amintesc. Nu sunt cel mai încrezător tip din lume, nici pe departe, dar nu mi-am dat seama cât de mult m-am minimalizat şi nu ştiu cum să repar asta.

Când plecăm de la bistro, Nora face o poză în afara clădirii. N-o întreb de ce şi nici ea nu-mi spune.

— Cred c-ar trebui să sărim peste locul acela cu îngheţată.

Se bate uşor peste burtă. Cămaşa ei din denim e încheiată până sus şi-i văd dunga sutienului când suntem iar în lumina soarelui. Îi sună telefonul, iar ea se holbează la ecran. Rămâne mută de uimire.

— La naiba! Trebuie să plec.

Chiar acum? *în toiul Turului Bine ai Venit în Brooklyn*?

— Acum?

Mă apropii de ea, prinzând-o de mână. Mă tem că se va retrage, dar n-o face. Îi simt mâna caldă în mâna mea. Mă îndrept de spate şi o privesc.

— Trebuie să pleci acum?

Ea dă din cap.

— Trebuie să ajung în Scarsdale. N-ar trebui să plec pentru foarte mult timp.

— Ce-i în Scarsdale? Acolo stai acum? Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu Dakota şi Maggy.

Nora îşi strânge umerii şi-şi încolăceşte degetele printre ale mele.

— Nici tu nu mi-ai spus de ce v-aţi despărţit, schimbă ea vorba din nou.

— Nu vreau să discut despre Dakota.

Aş prefera să fac o mie de alte lucruri decât să vorbesc despre Dakota acum, în după-amiaza asta minunată petrecută împreună.

Nora se ridică pe vârfuri şi-şi apropie buzele de urechea mea.

— Iar eu nu vreau să discut despre Scarsdale, şopteşte ea.

Se lipeşte de mine, iar eu mă topesc tot.

— Vreau să te cunosc mai bine. Dă-mi voie, spun eu încet.

Nora îşi ridică privirea la mine, iar eu uit că ne aflăm pe trotuarul aglomerat.

— Încerc.

Îşi trece buzele moi peste ale mele.

— O să vin – vorbele Norei sunt delicate, iar ea vorbeşte cu buzele încă lipite de mine – pe la tine pe-acasă peste câteva ore. Bine?

Dau din cap, neputând să mai spun nimic, iar ea dispare.

10

Când mă întorc în apartament, încă simt buzele Norei lipite de ale mele şi aroma de nucă-de-cocos a părului ei. E atât de derutantă, atât de enervantă! Provoacă dependenţă. În lift, mă gândesc pentru o clipă să fac cale-ntoarsă şi să mă îndrept spre metrou. Aş putea găsi drumul spre Scarsdale, dat fiind faptul că am mai fost acolo.

S-ar supăra dacă aş face asta? Da, sunt convins că s-ar supăra, în apartament nu e nimeni când ajung. Ştiu că Tessa e la muncă, dar am presupus că măcar Hardin va fi aici. Totuşi, mă bucur că am la dispoziţie puţin timp să mă gândesc la Nora, la cine este ea şi la ce îmi ascunde.

Masa noastră de azi poate fi considerată o întâlnire? Eu am plătit; ea m-a hrănit. Nora m-a hrănit la propriu, iar amintirea aceasta mă pârjoleşte. Trebuie să mă gândesc la altceva. Dacă stau aici gândindu-mă la Nora care m-a hrănit, care m-a sărutat, o să înnebunesc.

Mă duc la bucătărie şi iau un Gatorade, apoi mă aşez pe canapea. Mapa lui Hardin e deschisă în dezordine în mijlocul mesei. Când o dau la o parte, cad câteva pagini. Iau una şi nici nu mă obosesc să-i descifrez scrisul. Ce e chestia asta? Curiozitatea mă învinge şi mă trezesc răsfoind hârtiile. Seamănă cu un

soi de jurnal în care, în mod clar, n-ar trebui să-mi bag nasul.

Din ziua aceea, cuvintele i s-au scurs ca sângele din vene. Au fost de neoprit, indiferent cât a apăsat pe rană. Cuvintele au ieşit, umplând pagină după pagină cu amintiri despre ea.

Pun foaia jos şi o îndes la loc în mapă. Nu ştiu ce e asta, dar sunt sigur că Hardin vrea ca totul să rămână secret.

Am urmărit câteva episoade din *Arrested Development* pe Netflix şi m-am uitat la ceasul televizorului de când am ajuns aici.

În apartament e linişte. Indiferent la câte chestii aiurea mă gândesc, timpul trece extrem de lent. Timpul e una dintre acele forţe inevitabile pe care oamenii nu le pot controla. Unul dintre puţinele lucruri, de fapt. Ca oameni, suntem obsedaţi de timp şi de ideea de a-l manipula. Unele dintre cele mai incredibile poveşti se învârt în jurul noţiunii de timp. De obicei, ideea e că, dacă ar avea cineva o maşină a timpului, şi-ar putea schimba trecutul şi viitorul. Oamenii ar deveni bogaţi sau celebri sau chiar ar ajunge să stăpânească lumea, în acest moment, dacă aş avea o maşină a timpului, nu m-aş da peste cap şi n-aş încerca să-mi schimb toată viaţa sau lumea întreagă. Aş da pur şi simplu timpul înainte cu câteva ore ca s-o văd pe Nora. Mă rog, dacă încă mai intenţionează să treacă pe-aici.

Pe ecranul meu e Jason Bateman, care încearcă să-şi păstreze unită familia disfuncţională, iar eu încerc să nu mă mai gândesc la Nora. Azi a fost mai deschisă decât de obicei. Mi-a povestit despre călătoriile pe care familia ei le-a făcut în Europa şi despre sora ei, Stausey. E ciudat să mi-i închipui pe membrii familiei sale în Europa, stând la soare, mâncând feluri ciudate şi bând cafele minuscule în vreme ce eu umblam în lumea mea mică, împreună cu Carter şi Dakota, mâncând cartofi prăjiţi de la Mikesell şi bând apă de la robinet. Câteodată îmi cumpăram un

Mountain Dew şi era sărbătoare. Realitatea ei se află la ani-lumină de a mea.

Cineva bate la uşă, iar eu mă ridic în picioare în câteva secunde. Când deschid uşa, frumoasa Nora e acolo, cu câteva plase de cumpărături în ambele mâini. De când m-a lăsat lângă Juliette, s-a schimbat într-un tricou negru şi şi-a mai şters din machiaj. Cămaşa e atât de lungă, încât nu-mi dau seama dacă poartă pantaloni scurţi… nu c-ar fi o problemă dacă n-ar purta. Are părul împletit şi dat peste umăr. Poartă sandale negre, cu câte două barete acoperindu-i piciorul. Catarama îmi aminteşte de cureaua unui pelerin. Mă trezesc vorbind înainte să mă pot cenzura:

— Eşti atât de frumoasă!

Nu mă supăr şi nici ea nu se supără. Îşi lasă privirea în podea şi surâde. Pentru prima oară de când am întâlnit-o zâmbetul ei e relaxat. E complet natural, ca mersul sau vorbirea, şi e atât de frumos şi o iubesc.

În fine, n-o *iubesc*. De-abia o cunosc, dar are un zâmbet care l-ar face pe orice bărbat să creadă că o iubeşte.

— Bună, Landon!

Nora trece pe lângă mine şi intră în apartament. Energia din casa mea se transformă cu fiecare pas pe care-l face. Ai senzaţia că totul străluceşte. Tavanul pare mai sus când e ea prin preajmă.

În loc să-i spun toate astea, îi răspund cu un simplu „Bună”.

Nu spune niciunul nimic când intrăm în bucătărie şi-o ajut cu plasele. Îmi ia una din mâini şi o aşază pe blatul cel mai apropiat de aragaz, la câţiva paşi distanţă de mine. Încep să scot chestiile din pungile maronii de hârtie: o ceapă, o sticlă de ulei de măsline.

— Ce-i cu toate astea? Te-a pus Tessa să te opreşti pe la magazin sau ceva de genul ăsta?

Scot o roată de caşcaval. De brânză de capră, mai exact. Nora deschide frigiderul şi pune o cutie de lapte

pe raftul din mijloc.

— Nu. O să fac prăjituri.

Ridic următorul obiect în faţa ochilor. Gem de smochine.

— Cu smochine?

Arăt spre ceapa de pe blat.

— Şi o ceapă?

Ea dă din cap, închide frigiderul şi vine spre mine.

— Da şi da.

Nu pare a fi o prăjitură foarte gustoasă, dar sigur, de ce nu?

Cât se învârte prin bucătărie, sunt fascinat de mişcările ei. E atât de sigură pe ea, atât de relaxată în propria-i piele! Când ridică braţele ca să deschidă dulapul, pantalonii scurţi din denim se văd de sub cămaşa neagră şi lungă. Deci *este* ceva pe sub ea. Ceea ce e… bine.

N-a scos niciun sunet de câteva minute bune. A aprins cuptorul în linişte; a uns tava de prăjituri cu unt fără să scoată o vorbă. Se pare că eu trebuie să încep conversaţia. Ea stă în faţa aragazului, cu tava pe ochiurile acestuia.

— Cum a fost în Scarsdale? o întreb.

Îşi răsuceşte obrazul ca să-i pot vedea chipul.

— Ca în Scarsdale, răspunde ea plat. Cum e în Brooklyn? Zâmbesc.

— Ca-n Brooklyn.

Nora se întoarce din nou spre aragaz, dar umerii îi tremură, pentru că râde pe înfundate.

Habar n-am despre ce să vorbesc. Vreau să discut despre multe lucruri, dar e greu să-ţi menţii echilibrul pe sârmă şi în acelaşi timp să vorbeşti. Mă gândesc la ultima oară când am fost în bucătăria asta, ea lipindu-şi trupul de al meu şi strângându-mă de bicepşi. Aroma gurii ei când m-a sărutat gemând. Îmi amintesc rotunjimea şoldurilor sale voluptuoase legănându-se în poala mea.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Nora când mă loveşte un alt val de amintiri.

Mă gândesc la prima dată când m-a atins. Era atât de directă, trecându-şi degetul peste abdomenul meu dezgolit. Aerul din bucătărie devenise atât de greu, atât de împovărat de tăcere şi tensiune, încât de-abia puteam respira.

Scutur din cap, minţind.

Mă aşez la masă, iar Nora trece pe lângă mine ca să ia cartonul de ouă din frigider. Cuptorul bipăie, anunţând că a atins temperatura necesară pentru prăjiturile misterioase ale Norei.

Oftează, iar mie-mi vine să ţip pentru că am atâtea lucruri pe care vreau să i le spun şi nu ştiu cum. Vreau s-o ating, dar n-am forţa s-o fac.

— Eşti sigur?

Nora vorbeşte liniştit, cu umerii drepţi.

— Pentru că eşti ciudat de tăcut şi pare că e ceva în neregulă.

Nu spun nimic. Nu ştiu ce să zic ca să nu risc să fugă.

— Dacă spun ceva, o să dispari. Mai ţii mine?

Vocea mea are o nuanţă pe care n-o intenţionasem. Nora se întoarce şi mă priveşte. Îşi şterge mâinile cu un prosop şi vine lângă mine.

— Ce te face să crezi asta?

Femeia asta e nebună.

— Tu ai spus-o. Mi-ai spus că, dacă încerc să te repar, o să dispari. E frustrant.

Fac o pauză ca să fiu sigur că mă priveşte cu atenţie.

— E enervant că vreau să fiu în preajma ta, dar simt că merg pe coji de ou cu tălpi cu crampoane. Nu ştiu cum să vorbesc cu tine sau ce anume să-ţi spun. Ştiu că nu eşti gata să mă primeşti înăuntru, dar trebuie să întredeschizi măcar uşa, pentru că-mi pierd minţile aici, afară, sperând că *te vei gândi* măcar să mă primeşti.

Nora îmi studiază chipul. Ochii ei se plimbă de la

gură la ochi şi înapoi la gură. Privirea îi e mai blândă acum, dar şi un pic încruntată.

— Landon, spune ea aşezându-se lângă mine, nu voiam ca lucrurile să stea aşa. Nu vreau să-ţi ascunzi sentimentele sau să-ţi fie teamă c-o să dau bir cu fugiţii.

Îmi trec degetul peste autocolantul de pe masă, care se jupoaie. O altă porcărie de la IKEA, dar de data asta mă bucur că e ceva care-mi distrage atenţia.

— Landon, uită-te la mine.

Degetele Norei sunt calde când îmi ating bărbia, ridicându-mi chipul.

— Hai să jucăm un joc, bine?

Îşi trage scaunul mai aproape de mine. Vreau să-i simt din nou degetele pe pielea mea. Înainte să accept, ea vorbeşte din nou.

— Singura regulă a acestui joc e că trebuie să spunem adevărul, bine?

Îmi place cum sună jocul ăsta, dar pare prea simplu.

— Doar adevărul?

— Şi numai adevărul.

— Aşa să te-ajute Dumnezeu!

Îmi zâmbeşte în felul acela care mă face să cred că o iubesc.

— Pentru tot restul vieţilor voastre? zice Nora şi izbucnim amândoi în râs. Cred că astea sunt jurăminte de cununie.

Râsul ei e natural, ca şi frumuseţea ei.

— Ups!

Râde amuzată. Eu încerc să nu mai râd.

— Îmi place ideea acestui jos. Dar care-i premiul?

Nora îşi linge buzele şi se muşcă de buza de jos. O văd cum rămâne aşa preţ de o secundă.

— Adevărul, spune ea.

Nu mă pot gândi că aş prefera să fac altceva decât să-i ating buzele. Cu buzele mele, cu limba. Chiar cu degetul. Vreau doar s-o ating. Trebuie. Trebuie s-o ating aşa cum trebuie să respir.

— Al cui adevăr? Al meu sau al tău?

Ştiu că sunt două lucruri diferite.

— Amândouă, spune ea cu siguranţă.

Mă uit la ea cu ochi încrezători.

— Şi când începem?

Codiţa de pe umăr se desface, iar micile şuviţe de păr ies din ea. Îşi trece degetele peste ele de parcă ar vrea să-mi audă gândurile.

— Acum. Eu, prima.

Dau din cap. N-am nimic împotrivă.

Ea inspiră profund şi se trage de elasticul din păr. Îşi înfige degetele în părul ei negru, descâlcindu-l.

— Când eram în staţia din Scarsdale, ai spus că ţi-a fost dor de mine. Era adevărat sau neadevărat?

Nu şovăi deloc.

— Da. Adevărat.

Ea zâmbeşte. Îi privesc degetele care împletesc din nou părul des în codiţă.

— Rândul meu.

Jupoi în continuare marginea mesei.

— Ţie ţi-a fost dor de mine? Adevăr sau neadevăr?

Ea dă din cap. Chestia asta seamănă foarte mult cu jocul lui

Katniss şi a lui Peeta, Real sau Ireal. Mă holbez la Nora, aşteptând-o să spună cuvintele. N-o face.

— Vorbele nu sunt reale până când nu le rosteşti.

Mă priveşte apreciativ.

— Nu e adevărat.

Când spune asta, simt o durere în piept. Ridică o mână.

— Voiam să spun că nu e adevărat ce-ai zis tu. Vorbele simt reale şi când le scriem. Când ne luăm răgazul să le dăm un aer de permanenţă, le facem reale.

Scutur din cap.

— Cuvintele pot fi şterse dacă le scriem. Dar, dacă le rostim, ele vor exista pentru totdeauna.

Nora se lasă pe spătarul scaunului.

— Cuvintele există atâta timp cât au un sens, atâta timp cât le spui serios.

O studiez şi răspund precaut:

— Promit să nu spun lucruri la modul neserios, întind mâna spre a ei, dar ea se retrage. Ezită, apoi spune:

— Iar eu promit să nu spun lucruri pe care să vreau să le şterg mai târziu.

11

Nora arată spre unt şi spre cartonul de ouă pe care le-a pus pe blat.

— Vrei să mă ajuţi să fac prăjituri?

— Dacă prin „ajutor” înţelegi „sprijin emoţional în timpul procesului de coacere”, atunci da, aş fi fericit să te ajut.

Se amuză de răspunsul meu şi-mi place la nebunie felul în care râsul ei dulce îmi umple mica bucătărie. Eu simt inutil în bucătărie – mama poate depune mărturie. Nora se ridică pe vârfuri ca să-şi mai ia ingrediente din dulapuri. Încep să mă întreb de ce a pus toate cumpărăturile acolo dacă ştia că le va folosi. Femeile sunt ciudate.

— Hai să mai jucăm un pic jocul meu, sugerează Nora.

Mă duc lângă ea. Mâinile ei măsoară o pudră albă într-o ceaşcă. Făină, poate?

Faptul că vrea să continue jocul adevărului înseamnă că doreşte să-mi împărtăşească mai multe informaţii. Asta mă face fericit. N-am fost niciodată atât de disperat să aflu detalii despre viaţa cuiva. Spune atât de puţine lucruri, dar eu am atâtea sentimente faţă de ea. Cum e posibil? Mă face să pun la îndoială tot ceea ce ştiam despre relaţii.

Cu Dakota, totul era destul de simplu. Mi-a luat luni întregi, poate chiar ani, să-mi dau seama că o consideram pe Dakota mai mult decât o prietenă. Dakota

şi-a mărturisit prima sentimentele faţă de mine, ceea ce mi-a uşurat sarcina de a-i spune ceea ce simt pentru ea.

— Hai să jucăm jocul meu mai bine.

Nu ştiu exact care *e* jocul meu.

Nora se răsuceşte spre mine şi-şi linge buzele. De parcă ştie cât e de sexy şi foloseşte această informaţie ca să mă tortureze. Femeia asta o să mă-nnebunească şi mai tare.

— Jocul meu…

Răsfoiesc prin mintea mea răvăşită.

— Jocul meu înseamnă că ai dreptul să pui trei întrebări. Trebuie să răspunzi la cel puţin două şi poţi s-o refuzi pe a treia. Apoi vine rândul tău şi eu fac la fel.

Nora ridică din sprânceană şi se sprijină pe blat.

— Şi care-i premiul pentru jocul tău?

Mă uit la ea şi sper că entuziasmul nu mi se citeşte printre cuvinte.

— Adevărul, ca şi la jocul tău.

Ea dă din cap şi mă priveşte fix, studiindu-mă.

— Nu te-ai schimbat.

Arată spre tricoul meu pătat de cafea. Cobor privirea şi mă-ntreb de ce nu m-am schimbat când am ajuns acasă. Am avut timp. Am zăcut pe canapea aproape trei ore. Puteam să mă schimb liniştit.

Stai aşa… O privesc şi clatin din cap.

— Nu-mi distrage atenţia.

Fac un pas spre ea. Îi cunosc tactica, iar de data asta n-o s-o las să mă năucească.

— Ţi-e frică să joci un joculeţ prostuţ cu mine? îmi cobor eu glasul şi observ cum înghite cu dificultate.

Are câţiva pistrui palizi pe piept, care urcă până la baza gâtului, chiar deasupra gulerului cămăşii ei supradimensionate. Îi urmăresc curba gâtului până la faţă. Nu-şi ia ochii de la mine şi, de data asta, nu-mi feresc privirea. Vreau să controlez acest joc.

— Nora!

Mai fac un pas spre ea. Mă străbate un fior electric,

îndreptându-mi spinarea, dând siguranţă vocii mele.

— Ţi-e frică?

Ea înghite din nou în sec. Are ochii larg deschişi şi-şi ţine mâinile la spate, prinse de blat. Inima îi bate cu putere. Jur că-i pot auzi de-aici sângele care-i bubuie în vene. Întind mâna. Degetele mele îi mângâie pielea de pe umăr, apoi coboară spre piept, spre inima ei, şi înapoi spre gât. Respiră greoi, iar pieptul i se ridică şi revine sub atingerea mea. Inima mi-o ia la galop, exact ca a ei. Mă-ntreb dacă ea – mi simte pulsul prin degete.

Mă lipesc de ea, iar trupul Norei se sprijină de mine. E atât de aproape. Nu-şi desprinde ochii de la mine şi aş vrea s-o sărut pentru tot restul vieţii mele.

Nora clipeşte şi inima mea se opreşte. *Am spus asta cu voce tare*? *Te rog, te rog, spune-mi că n-am spus asta în gura mare*.

— Eu, prima.

Clipeşte încă o dată şi mă-mpinge la o parte. Mă simt uşurat. Nu pot avea încredere în gura mea când Nora e atât de aproape de mine. Deschide unul dintre dulapurile de jos şi ia un castron.

— Cât ai de gând să locuieşti aici, la New York? Care e ultimul cântec pe care l-ai ascultat? Unde e tatăl tău biologic?

Prima rundă de întrebări a Norei e grea de tot, ca să fiu delicat. Nu vreau să-i răspund despre tata, dar nu mă pot aştepta din partea ei la deschidere dacă nu fac şi eu la fel.

— Nu ştiu. Mă gândeam să mă mut înapoi în Washington, dar începe să-mi placă aici. Ultimul cântec pe care l-am ascultat a fost…

Fac o pauză, încercând să-mi amintesc.

— A fost „As You Are” a celor de la Weekend. Iar tata a murit.

Expresia Norei se schimbă şi am senzaţia că s-a gândit că o să sar peste ultima întrebare. Dacă ar fi fost în locul meu, ea aşa ar fi făcut. Şi eu voiam să fac la fel.

— Rândul meu, zic înainte să-mi transmită condoleanţe. De cât timp sunt căsătoriţi părinţii tăi? Care e ultima carte pe care ai citit-o? („ăt timp a durat ultima ta relaţie?

Nora îşi aţinteşte privirea asupra mea. Mă uit în altă parte. Ştiu care-i întrebarea peste care va sări. Inspiră profund şi se preface că e concentrată asupra prăjiturilor. Vorbeşte, după ce mai inspiră o dată:

— Părinţii mei sunt căsătoriţi de aproape 32 de ani. Aniversarea lor e chiar peste câteva săptămâni. Ultima carte pe care am citit-o se numea *Marrow*. A fost foarte bună şi foarte şocantă. Şi nu răspund la cea de-a treia întrebare.

Dau din cap, absorbindu-i răspunsurile. Mi-aş fi dorit să mă contrazică, dar nu mă plâng. Deocamdată. Nora nu pierde vremea înainte de a-mi adresa altă rundă de întrebări.

— Ce-ţi place mai mult, sportul sau cititul? Care e amintirea ta preferată din copilărie? Şi cum a murit tatăl tău?

Stau la câţiva centimetri distanţă de ea şi mă sprijin de blat.

— Cititul. Deşi îmi place şi sportul aproape la fel de mult. Amintirea mea preferată din copilărie e greu de ales.

Trec în revistă cele mai fericite momente pe care mi le amintesc.

— Prima care-mi vine-n minte e atunci când mătuşa mea şi soţul ei mă duceau la meciuri de baseball când eram mai mic. Mergeam tot timpul; de fiecare dată era super. Tata a murit din cauze naturale.

— Nimeni nu moare din cauze naturale în viaţa reală.

Mirosul de ceapă mă ia prin surprindere şi mă dau uşor înapoi. Nora taie ceapa ca bucătarii ăia de la televizor. E mişto de privit.

— Tata a murit. A făcut un atac de cord când eram

eu mic.

Nora mă priveşte în tăcere, iar mâna i se mişcă rapid şi circular, amestecând aluatul.

— Eu acum. Cum s-au întâlnit părinţii tăi? Dacă n-ai fi chef-patiser, ce ţi-ar plăcea să faci? De ce te-a dat Dakota afară din apartament?

Strecor ultima întrebare cu mare graţie, aş spune. Cu o lingură, Nora pune aluatul în tava de prăjituri.

— Părinţii mei s-au cunoscut când tata s-a dus într-o călătorie de afaceri în Columbia. Are multe activităţi caritabile şi la Bogotă avea o echipă care-i pregătea pe chirurgii de la un spital de-acolo. Tata e din Kuwait, dar a trăit dintotdeauna în statul Washington. Mama lucra la cafeneaua acelui spital din Bogotă şi tata s-a îndrăgostit de ea.

Mă uit la Nora, admirându-i trăsăturile. Ce combinaţie superbă de etnii!

— Dacă n-aş fi fost patiser, mi-aş fi deschis o rulotă cu mâncare, ca acelea parcate pe străzile din Williamsburg. Dakota m-a dat afară din apartament, pentru că se simţea ameninţată de mine. Mi-a spus să stau departe de tine, iar eu n-am ascultat-o.

Nora zâmbeşte uşor.

— Deci acum sunt fără adăpost.

Mă încrunt enervat.

— Nu e deloc haios că ai fost dată afară din apartamentul tău.

Nora îşi dă ochii peste cap şi se duce la cuptor, cu tava în mână. Mă apropii de ea şi deschid cuptorul. Ea aşază tava pe suportul din mijloc şi închide uşiţa. Apoi se-ntoarce spre mine.

— E rândul meu. Cu câte persoane te-ai culcat? Cum ai cunoscut-o pe Dakota? Cât de des te gândeşti să mi-o tragi?

Nici nu pot descrie zgomotul pe care l-am scos când mi-a pus ultima întrebare. Trupul mi se încordează şi sângele mă străbate, ajungându-mi direct în penis.

Încerc să alung aceste gânduri, dar imaginile cu Nora călărindu-mă sunt greu de îndepărtat.

— Am făcut sex cu o singură persoană. Sunt sigur că ştii cine e. Am cunoscut-o pe Dakota când eram copil. Era fata din vecini… Şi nu răspund la ultima întrebare.

Mă priveşte cu furie. Furie, adică oftică, nu furia cu care ar vrea să-mi sfâşie hainele de pe mine.

— Hmm… mormăie ea, bătându-se cu arătătorul peste buze. Îmi dreg glasul şi mă rog ca jeanşii să-mi ascundă gândurile.

— Eu, acum.

Îmi dau seama că vocea mi s-a schimbat. E răguşită din cauza dorinţei fizice şi-mi doresc să-i lipesc trupul catifelat de blat, să-i ridic cămaşa şi să-i gust pielea. Pun primele întrebări care-mi trec prin cap fără să le mai cern.

— Cum l-ai cunoscut pe ultimul tău iubit? Te deranjează că m-am culcat doar cu Dakota? Şi cât de des te-ai gândit *tu* să mi-o tragi?

Îşi desprinde privirea de mine şi duce castronul la chiuvetă, dând drumul apei.

— L-am cunoscut prin intermediul părinţilor mei. Tata făcea afaceri cu el. Da, mă deranjează mai mult decât îţi poţi imagina. Mă gândesc să ţi-o trag aproape clipă de clipă.

Vocea îmi piere şi nu pot respira. Stomacul mi se zbate de parcă aş avea o mie de molii furioase care roiesc acolo. Nu ştiu ce să-i spun Norei, această femeie de 25 de ani care, habar n-am de ce, vrea să mă fută. Vorbele ei ating fiecare nerv din trupul meu şi nu simt sigur că pot să mă descurc cu ea. În mintea mea e deja dezbrăcată, întinsă pe patul meu şi strigându-mi numele.

Aah, de fapt, ea mă doreşte. Şi se gândeşte să mi-o tragă. Şi nu are nicio problemă să mi-o spună. Sunt atât de depăşit la capitolul acesta, dar degetele mă mănâncă, nerăbdătoare s-o atingă.

— Ah, fac eu.

Strâng pumnii ca să mă stăpânesc să n-o ating. Nora nu mă priveşte şi nu ştiu ce-aş face dacă s-ar răsuci spre mine. Spală castronul şi-l şterge cu un prosop de bucătărie.

— Rândul meu. Ai încredere în mine? Care e serialul tău preferat? Şi…

Leagănă din cap, gândindu-se.

— Dacă Dakota ar veni chiar acum aici şi te-ar implora s-o primeşti înapoi, ai primi-o?

De ce am inventat acest joc tâmpit?

În loc să dau bir cu fugiţii, trag aer în piept şi continui cu următoarea tură de întrebări.

— Am. Nu ştiu dacă ar trebui, dar am încredere în tine. Serialul meu preferat e *Arrested Development*. Şi nu, nu cred c-aş primi-o înapoi.

În sfârşit, Nora se întoarce şi mă priveşte. După ce se uită scurt în ochii mei, îşi lasă privirea în podea cu repeziciune.

— Nu *crezi*? Sau n-ai *primi-o*? Nu pari foarte sigur.

Iau o cârpă de pe blat ca să-mi ocup cu ea mâinile agitate.

— N-aş primi-o.

Nora dă din cap şi nu spune nimic, sprijinindu-se cu spatele de blatul de lângă frigider. Sar direct la următorul set de întrebări, ţinându-mi trupul departe de al ei.

— Tu ai încredere *în mine*? îi fur eu întrebarea, iar ea observă asta, dându-şi ochii peste cap. Ultima ta relaţie s-a terminat într-o notă bună sau proastă? Şi, în cele din urmă, ai sentimente pentru mine? în afară de atracţia sexuală?

Nora se trage de şuviţele rebele din coadă. Unghiile ei lungi, în formă de migdală, sunt vopsite în negru şi are făină pe nodurile degetelor.

— Am încredere în tine. N-am încredere în nimeni din lumea asta cum am încredere în tine, şi asta mă-ngrozeşte, pentru că de-abia te cunosc – iar tu nu mă

cunoşti deloc.

Vreau s-o întrerup şi să-i spun că o cunosc mai bine decât îşi imaginează. Vreau să-i spun că o s-o cunosc şi mai bine decât crede. O voi cunoaşte mai bine decât se cunoaşte ea însăşi şi simt gata să joc acest joc în fiecare zi până când îmi ating acest ţel.

N-aş putea aşterne pe hârtie fraze care s-o descrie. Aş putea face o listă pe puncte, dar n-aş putea s-o desenez în culorile vibrante pe care le merită. Învăţ şi mai multe amănunte de fiecare dată cânt îmi petrec timpul cu ea, şi nu e uşor să dărâm zid după zid, dar o să-i învăţ sufletul pe dinafară. O s-o studiez îndeaproape până când o s-o pot recita din memorie.

— Ultima mea relaţie s-a terminat prost. Mai mult decât prost, de fapt. Şi o să sar peste ultima întrebare.

Mâinile îi tremură în păr şi-şi foieşte picioarele. Le privesc, iar ea le mişcă din nou. E agitată şi la fel sunt şi eu.

— Mai vreau o dată. Apoi poţi să pui două întrebări. Bine? spun eu.

Ea dă din cap, păstrând tăcerea. Mă apropii de ea. Pare atât de mică acum, la mine-n bucătărie. Cu obrajii îmbujoraţi şi ochii lăsaţi în pământ. E tot luptătoarea pe care am cunoscut-o, dar e dezarmată.

— Ai sentimente faţă de mine, în afara atracţiei? o întreb din nou, făcând un pas mare spre ea.

Ea se trage de păr, dar nu se mişcă. Dă din cap inconştient, iar eu mă duc în faţa ei. Ridică privirea la mine, iar eu îi înalţ bărbia cu vârfurile degetelor. Geme sub atingerea mea.

— Următoarea întrebare.

Îmi îndoi gâtul ca s-o privesc în faţă. Ea aşteaptă răbdătoare, cu ochii fixaţi asupra mea. Genele îi umbresc pometii atunci când clipeşte. Rămân cu degetele pe bărbia ei, ca să nu-şi poată lua privirea de la mine.

— Te sperie sentimentele pe care le ai faţă de mine? întrebarea mea e grea şi simt cum povara ei trece pe

umerii

Norei. Dă din cap. Îi cuprind obrazul acum, mângâind-o pe gât. Mă apropii şi mai mult de ea, atât de mult încât îi aud fiecare răsuflare. Pot vedea atâtea de aici! îngrijorarea din ochii ei, forma gurii. Încerc să-mi controlez mâinile când o iau în braţe. Îmi strecor mâna liberă prin spatele ei şi mă prind de blat. E îmbătătoare, atât de dulce şi de obsedantă, că nu-mi pot lua privirea de la ea. Am încolţit-o acum, e captivă între mine şi blatul de lucru. Focul îmi învăpăiază şira spinării, trecându-mi prin piept.

— Care-i ultima ta întrebare? şopteşte Nora, iar eu îi gust răsuflarea.

Îmi cobor mâna pe braţul ei, gâdilându-i uşor pielea. Simt cum se înfioară şi cum trupul i se cutremură uşor.

— Vrei să te sărut?

12

Nora

Ştiu că, dacă dau din cap, totul se va duce naibii. Landon îşi va lipi buzele de gura mea şi n-o să mai vorbim. Asta nu se va întâmpla.

Nu că nu mi-aş dori să se întâmple, *pentru că, Doamne, îmi doresc din tot sufletul*.

— Pas, zic eu aproape de gura lui.

Îşi lasă ochii în jos, uşor, şi nu-mi place deloc expresia lui. I-am văzut-o în Scarsdale şi când am plecat de la Juliette. Tristeţea n-ar trebui să-l atingă niciodată pe Landon.

— Sar peste întrebarea asta. Dacă nu sar, n-o să mai vorbim aşa niciodată.

Fiecare cuvânt mă arde pe gât. Îmi doresc să mă atingă mai mult decât aş vrea să recunosc vreodată.

Mi-am tot spus să stau departe de băiatul ăsta. *E prea tânăr pentru tine, Nora. Prea tânăr*.

Mă uit la barba lui scurtă şi neagră. Ieri era proaspăt bărbierit. Nu-mi vine să cred că acord atenţie

unui astfel de detaliu, dar nu pot a nu observ. Părul îi creşte mai gros în jurul bărbiei. Acum nu mai pare atât de tânăr, când stă în faţa mea, cu privirea lipită de mine. Ochii nu-i sunt la fel de tineri ca restul trupului. În spatele lor e cineva mai bătrân şi mai înţelept. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ceva l-a rănit mai profund decât simpla despărţire de Dakota.

— Sari peste întrebare?

Zâmbeşte timid şi braţele lui mă încolţesc din ce în ce mai strâns, încă se ţine de marginea hiatului, dar spaţiul de siguranţă dintre noi devine din ce în ce mai mic. Dau din cap, şi zâmbetul i se lărgeşte. Clatină din cap discret, de-abia mişcându-se.

Doamne, convingător mai e!

Şi prea drăguţ.

E prea drăguţ pentru tine, Nora.

Mult, mult, mult prea drăguţ.

La naiba! M-am transformat în genul ăla de femeie pe care-l dispreţuiam. Urăsc femeile astea; sunt, pur şi simplu, cel mai rău soi.

Uite cum funcţionează femeia de genul ăsta:

Faza 1: Pierde vremea cu cei mai buni prieteni ai ei, bând vin în pijamale. „Am ars-o cu prea mulţi imbecili. De ce toţi bărbaţii sunt nişte imbecili? plânge ea în paharul cu vin ieftin. „Am terminat-o cu imbecilii”, spune şi ridică paharul plin cu vin.

Faza 2: Vine să-şi bea cafeaua cu prietenii ei. Brusc îi place cafeaua amară fiindcă aşa îi place noului iubit, iar el e drăguţ şi isteţ, şi ea nu mai iese niciodată cu imbecili. „E atât de dulce”, le spune ea prietenilor. Şi are dreptate? n-o să-l găseşti vineri seara în vreun bar şi nici mahmur sâmbătă dimineaţa. O să-l găseşti plimbându-se prin Anthropologic, ţinându-i cafeaua iubitei, în timp ce ea probează toată marfa din magazin.

Faza 3: Ea e cu prietenele ei la un club de noapte, purtând o rochie nouă şi neagră, şi şi-a ondulat părul pentru prima oară într-o lună întreagă. E machiată

exemplar, nu pentru tipul cel drăguţ, nici măcar pentru ea însăşi. „Nu mai sunt atât de sigură în privinţa lui. E cam plicticos”, se plânge ea şi-i zâmbeşte celui mai sexy tip din mulţime.

Faza 4 (ultima): Stă pe canapea, uitându-se la reluarea serialului *Anatomia lui Grey*. Prietenii stau în jurul ei, cu pahare de vin în mâini. „Bărbaţii sunt atât de imbecili”, zice ea, pentru că tipul cel sexy de la club a înşelat-o şi acum a revenit la Faza 1.

Eu sunt acum femeia aceea.

— Nu cred că e foarte corect să sari peste întrebarea asta.

Gura lui Landon îmi atinge urechea, iar eu tremur.

Doamne, bărbatul ăsta!

Bărbatul ăsta e cel mai bun prieten al Tessei.

Trebuie să ţin minte asta. E unul dintre cele o mie de motive pentru care trebuie să pun capăt chiar acum acestui haos. E cel mai bun prieten al ei din întreaga lume şi, dacă o dau în bară, nu mi-aş ierta-o niciodată. Tessa a avut destule pe cap anul ăsta, între Hardin care i-a distrus viaţa şi faptul că nu a fost admisă deocamdată la NYU. Şi-a pierdut tatăl şi iubirea vieţii ei şi am remarcat cum se sprijină pe Landon; dacă-i răpesc sprijinul Tessei, înseamnă că oricum nu-l merit.

— Nimic nu e corect în viaţă.

Îmi îndoi genunchii şi mă retrag din capcana lui. Nu pot să gândesc clar când Landon e atât de aproape de mine. De câte ori intru cu el în lift, îmi tot spun: *Adună-te. Nu te holba prea intens*, nu-i *pune Tessei prea multe întrebări despre el.*

Mi-am dat seama că am o problemă când, de fiecare dată când mergeam la ei acasă, mă trezeam sperând că e şi el acolo. Dezamăgirea pe care o simţeam când el nu era acolo mă speria de moarte şi încă mă sperie.

— Îţi place la NYU? Te bucuri că mama ta o s-o aibă pe micuţa Abby? Unde te-ai duce dacă ai putea să zbori de aici, chiar acum? întreb într-o palidă tentativă de a

schimba cursul conversaţiei înainte de a îngenunchea în mijlocul bucătăriei.

El se uită urât la mine şi eu mai fac un pas în spate.

— Îmi place. Da, mă bucur. În Spania, să văd un meci cu Real Madrid.

Landon nu e deloc amuzat de întrebările mele neutre şi nici eu nu mă pricep să păstrez lucrurile la un nivel platonic. Se duce la frigider şi îşi ia un Gatorade albastru. Mă strâmb, iar el îmi surâde. Deschide sticla şi se uită în continuare la mine. Mă priveşte cu atenţie şi îmi dau seama că pune ceva la cale.

— Jocul meu are şi o rundă bonus.

Ah, sigur că are.

— Serios?

Încerc să nu-i zâmbesc, dar nu mă pot abţine.

— S-auzim!

Se sprijină din nou de blat, iar eu păstrez distanţa de siguranţă între noi. Un metru şi jumătate e suficient. Mă mai depărtez un pic, prefăcându-mă că vreau un pahar cu apă. De la distanţa asta nu văd cât de limpede mă priveşte. Nu mă pot zgâi la umerii lui laţi şi masculini. Nu-i pot adora mâinile puternice, cu degete groase. Dacă păstrez distanţa, n-o să-şi dea seama că mor să-l ating.

E mai mult decât o dorinţă. Dorinţa poate fi lecuită cu uşurinţă, iar nevoia mea de el nu are o soluţie atât de simplă. Sentimentele pe care le am faţă de Landon vor trebuie arse din trupul meu ca să mă calmez. Un kilometru de bandaje ar fi necesare ca să-mi acopăr rănile.

Landon soarbe prelung înainte să răspundă. Pune sticla pe blat şi mă priveşte. Bucătăria pare dintr-odată al naibii de mică.

— Bine, deci uite cum stă treaba. Trebuie să răspunzi la una dintre întrebările peste care ai sărit sau pierzi.

— Hmmm...

Mă gândesc la asta. *Ce anume pierd, mai exact*? Mă uit la Landon. Tipul ăsta amabil, bun, sexy, cu tricoul lui pătat mi s-a vârât pe sub piele şi încerc să-mi amintesc ce întrebări am sărit. Am sărit chestia cu ultima mea relaţie, dar a fost pentru binele lui Landon.

Bine, mai ales pentru binele meu, dar un pic şi pentru al lui. Nu vreau să cunoască partea asta din mine. Am sărit şi întrebarea despre sentimentele pe care le am faţă de el. Chiar n-ar trebui să răspund la aşa ceva.

— Tu n-ai sărit decât o întrebare, subliniez eu.

Dă din cap, ştiind prea bine că runda asta bonus e în favoarea lui. Rânjeşte şi duce din nou sticla la gură. Trebuie să-mi dau seama dacă vreau să-l las să mă cunoască. Vreau să simtă că n-o să dau bir cu fugiţii dacă pune întrebarea nepotrivită la momentul nepotrivit. Deşi, sincer, probabil că aşa ar trebui să fac. Ar fi mai uşor şi, pentru prima oară în viaţa mea, ar trebui să aleg calea uşoară. Aici jucăm un joc primejdios şi nu sunt pregătită să pierd.

— O să răspund la una, îi zic.

El dă din cap.

— Eu aleg la care.

— Nu te lacomi!

Zâmbeşte din nou şi primul meu instinct e de a geme. Trupul meu ţipă după el, iar eu mi-l pot imagina perfect, deasupra mea, pătrunzându-mă, cu zâmbetul ăla stupid pe mutra lui inocentă.

— Regulile sunt reguli, domniţă.

Cuvintele lui mă ameţesc. Zâmbeşte şi mai larg acum, cu tupeu. E uluitor cum trece de la adolescent la bărbat, supus acum şi poruncitor în secunda următoare. Face un pas spre mine, ieşind din pielea de copil, şi-mi întinde mâna. îl las să mă atingă. Sunt fascinată.

Mă îndrept de spate când se apropie de mine. Mâinile-i sunt reci când mă cuprinde. Îmi place la nebunie că mă face să mă simt atât de mică, chiar dacă sunt aproape cât el de înaltă. Statura era un motiv de

mare nesiguranţă pentru mine. Îmi amintesc când *abuelita* îmi spunea că bărbaţilor le plac femeile pe care le pot pune în buzunar. Ea era micuţă, de-aia îi şi ziceam *abuelita*. Toate femeile din familia mamei simt micuţe: oase mici, şolduri mici, picioare mici. Dar nu şi eu.

La 1, 74 metri, sunt mai înaltă şi decât mama, şi decât mama ei. Sunt mai înaltă şi decât Stausey, iar şoldurile mele generoase au fost subiectul multor cine în familie. Legenda spune că moştenesc statura de la *abuela* mamei. Se spunea că-şi făcea singură pantalonii pentru că avea fundul prea mare.

— De ce-ai tăcut aşa? întreabă Landon.

M-a încolţit din nou, dar mi-a dat drumul la mână. Pot să-l ating; o atingere mică n-are cum să strice. Îi duc mâna la faţă şi-i mângâi obrazul. Are pomeţi proeminenţi, ceea ce-mi aminteşte cumva de un membru al unei frăţii studenţeşti. Landon are înfăţişarea unui nemernic şi inima unui căţeluş.

Îi spun că trebuie să răspundă el primul la întrebare. Vreau să aflu cât de des se gândeşte să mi-o tragă. Îi trec cu degetul peste buzele roz, peste forma lor voluptuoasă. Curba nasului îi e delicată, iar ochii i se închid sub atingerea mea.

— Cât de des te gândeşti să mă regulezi? repet.

Ochii i se zbat sub pleoape, dar îi ţine închişi în continuare.

— La fel de des pe cât mă gândesc şi eu?

Cuvintele mele sunt un oftat, dar ştiu că le poate auzi. Continui să-l ating, să-i admir linia dură a obrazului.

— Pentru că eu mă gândesc cum mi-o tragi în atât de multe feluri. Mă masturbez când mă gândesc la tine şi nu mi-e ruşine s-o recunosc.

Mă apropii şi mai mult de el, iar pieptul lui se ridică şi coboară. Tensiunea din încăpere ne sufocă pe amândoi.

— Şi tu faci la fel, Landon? Te gândeşti cum ar fi?

Îi cuprind faţa cu mâinile, iar ochii lui se

întredeschid. Pe sub pleoapele lăsate, trupul lui mă cheamă. Se mişcă şi-şi vâră o coapsă între picioarele mele. Îşi ridică piciorul şi-şi lipeşte coapsa de mine. Durerea din stomac mi se ascute.

— Mă gândesc, spune el, uşor răguşit. Mă gândesc la tine tot timpul Ultima oară…

Se uită spre masa din bucătărie şi apoi din nou la chipul meu, iar ochii îi rămân asupra gurii mele. E atât de aproape, încât îi pot simţi dulceaţa băuturii de pe limbă.

— Ultima oară a fost… spun eu, neterminând ideea.

Mă simt ameţită sub atingerea lui. Ochii lui Landon se deschid şi mai mult şi mâinile sale mă prind de şolduri. Îşi lipeşte gura de buzele mele înainte să mă pot dezmetici.

13

Mâinile lui Landon mi se încâlcesc în păr, trăgându-mă mai aproape de el. Gura îi e atât de delicată, dar atingerea îi e dură, poruncitoare, îl privesc cu admiraţie. Mintea mi-o ia razna şi-l doresc atât de mult! Mâinile lui îmi alunecă pe şolduri, ridicându-mă pe blat. Trupul lui e între coapsele mele, iar eu îmi încolăcesc picioarele peste spatele lui. Mi-aş dori ca blatul să fie mai jos, ca să-i simt penisul lipit de mine.

Cum de sfârşim întotdeauna aici sus? *Cu gurile şi mâinile lipite de celălalt*?

— Nora, spune Landon aproape de buzele mele.

Felul în care-mi spune numele, atât de tandru, mă face să gem.

Mă împotrivesc senzaţiei, dar trupul meu aproape că-mi scapă de sub control. îl cuprind cu braţele de gât, trăgându-l cât mai aproape posibil.

— Nu încerca să te împotriveşti, spune el, de parcă ştie că mintea mea vrea să-l respingă.

Dau din cap şi-mi desprind buzele de gura lui. Îi şoptesc la ureche:

— Vreau să mi-o tragi, Landon.

Îmi trec buzele uşor peste obrazul lui, în jos, spre bărbie. El tremură sub mângâierea mea, iar eu îl trag de marginea tricoului şi i-l scot peste cap. Trupul lui mă face să gem. Muşchii de pe abdomen nu sunt exagerat de lucraţi; liniile sunt discrete, dar puternice. Dâra de păr de pe abdomen este o altă parte a corpului său pe care aş vrea să-mi pun gura. Mâinile mele par atât de mici când degetele mele îi găsesc nasturii jeanşilor şi-i deschid repede.

Poartă boxeri negri care i se potrivesc perfect. De ce trebuie să fie atât de sexy? De ce trebuie să mă facă să uit de raţiune şi să-i sfâşii hainele de pe el? Am citit destule romane de dragoste şi n-am crezut niciodată în talentul miraculos al unui bărbat de a transforma creierul unei femei în terci. Dar uitaţi-vă la mine, cu propriul meu bărbat fără tricou – într-o *bucătărie*, dintre toate locurile imaginabile – şi nu pot formula nici măcar un gând coerent.

Am o grămadă de gânduri, dar niciunul nevinovat.

Îmi cobor buzele ca să-i sărut scobitura muşchiului, acolo unde umărul întâlneşte gâtul. Geme, iar eu îl muşc şi mai tare, nepăsându-mi dacă-i las urme. Dacă-i las urme, înseamnă că e al meu? Dacă Dakota vede urma buzelor mele pe pielea lui, va face tot ce-i stă în puteri ca să mă distrugă?

Probabil că da. Îmi pasă?

Nu chiar acum.

Mâinile îmi alunecă în jos spre elasticul boxerilor. Acesta e strâns, dar eu îmi strecor mâna înăuntru şi-i iau penisul în mână. E excitat, atât de excitat pentru mine.

Landon expiră cu forţă şi-şi lasă capul pe umărul meu. Părul îi miroase a pin şi săpun, un amestec excitant. Îmi las mâna liberă pe ceafa lui şi-l ţin strâns, în vreme ce cu cealaltă îl mângâi. Îmi mişc mâna încet, în sus şi-n jos.

E atât de greu în mâna mea şi vreau să-i văd chipul,

în timp ce se apropie din ce în ce mai tare de orgasm. Îmi place la nebunie cum închide ochii când îşi dă drumul. M-am gândit – de multe, multe ori – cum ejaculează în boxeri în timp ce-l călăresc.

— E mai bine decât să-ţi imaginezi, nu-i aşa? întreb.

De-abia îmi recunosc propria voce. Landon îşi ridică uşor capul şi-şi pune mâinile pe şoldurile mele. Simt cum degetele lui mă trag de tricou şi mă înalţ ca să mi-l poată scoate. În clipa în care cade pe podea, gura lui e la mai puţin de trei centimetri de sânii mei. Mă priveşte cu ochii larg deschişi, cerându-mi permisiunea.

Dau din cap şi întind mâna la spate ca să-mi desfac sutienul. Acesta cade, iar ochii lui Landon sclipesc de nerăbdare. Mă face să mă simt atât de dorită! Mă face să uit anii de jigniri din trecutul meu şi lucrurile pe care mi le provoc singură în prezent.

Îmi cuprinde cu disperare sânii şi observ că mâinile îi tremură. Degetele lui îmi răsucesc sfârcurile. Acestea se întăresc sub atingerile lui blânde, iar eu gem când îmi prinde unul între degetul mare şi arătător. Ochii lui Landon sunt aţintiţi asupra pieptului meu, în vreme ce mâinile lui se joacă cu mine, explorându-mi plăcerea. Nu-l mai ating; trupul meu nu poate gestiona ambele senzaţii în acelaşi timp.

— Tu…

Simt răsuflarea fierbinte a lui Landon între sâni.

— Eşti atât de… Nu există cuvinte care să descrie cât eşti de frumoasă.

Cuvintele lui mă copleşesc şi-l privesc cum se înclină în faţă. Îşi pune buzele în jurul sfârcului meu şi-l suge cu putere. Când îi gem numele, el suge şi mai tare. Cu cealaltă mână îmi masează celălalt sân cu mişcări circulare lente şi tot trupul meu îl doreşte dureros.

Niciun bărbat nu m-a atins vreodată în felul acesta. Mângâierea lui Landon e insistentădar blândă, dominatoare şi eliberatoare în acelaşi timp. Nimeni nu şi-a luat răgaz să mă admire aşa cum face el acum. Penisul

i-a ieşit din boxeri, apăsându-se cu forţă între noi. Vreau să păstrez fiecare secundă ca să mă pot gândi mai târziu la el, când n-o să-l mai pot atinge.

Gura lui trece la celălalt sân. E copleşitor să-l privesc şi să simt vibraţia gemetelor sale pe pielea mea.

— Vreau să-ţi scot pantalonii, spune el, pe un glas jos.

Cred că de-abia dau din cap. Mă prinde şi mă urcă cu uşurinţă pe blat. Mâinile nu-i mai tremură când îmi desface nasturii jeanşilor scurţi. Trage de ei, dar aceştia nu se clintesc. îl ajut trăgând de ei şi, după ce-i trec de fond, cad la pământ.

Degetele lui Landon se agaţă în elasticul chiloţilor mei. El îngenunchează în faţa mea. Îmi aşez mâinile pe capul lui şi-i mângâi părul moale. Încet îşi leagănă capul în sus şi-n jos, ffecându-l de chiloţii mei. Simt cât de mult s-au umezit deja. Carnea îmi pulsează.

El inspiră prelung şi simt cum mi se înmoaie genunchii. Cum poate cineva atât de dulce să fie atât de senzual? Landon e mult mai imprevizibil decât crede.

Îşi freacă nasul de clitorisul meu, atât de plăcut, iar eu gem. Mâinile lui îmi coboară de-a lungul corpului, scoţându-mi chiloţii. Eu tremur.

Landon ridică privirea la mine, cu o mulţime de emoţii în priviri. Are emoţii. Sigur că are – a fost cu o singură femeie până acum. Nu are experienţa pe care o am eu. E pur, iar eu sunt plină de noroi. Trebuie să-l mai călăuzesc un pic.

— Te doresc. Am încredere în tine, îl asigur eu, iar privirea i se îndulceşte. Gustă-mă!

Îl trag uşor de păr.

— Ştiu că vrei să-mi simţi gustul pe limbă, Landon.

El îşi încolăceşte mâinile prin spatele picioarelor mele, iar eu le desfac suficient pentru el. Îmi dau capul pe spate când limba lui mă atinge. Umezeala mea combinată cu limba lui caldă şi udă mă face să mă sprijin de blat ca să nu cad. Plăcerea pe care o simt e

paralizantă, iar felul în care limba lui alunecă peste terminaţiile mele nervoase sensibile mă face să-mi muşc buza de jos, încercând să nu scot niciun zgomot.

Stomacul mi se strânge şi simt cum senzaţia de orgasm mi se suie pe şira spinării. Simt convinsă c-o să mă înnebunească; e exagerat.

Landon Gibson e definiţia exagerării.

Desenează cercuri mici cu limba; nu se îndepărtează din locul acela fierbinte. Îi rostesc numele la nesfârşit, iar braţele lui simt puternice, ţinându-mă ridicată în timp ce trupul mi se topeşte lipit de al lui. Îmi dau drumul peste limba lui şi nu-mi pot susţine propriul corp. El mă cuprinde şi mai tare, iar eu îmi scot mâinile din părul lui şi-mi înfig unghiile în suprafaţa hiatului.

Când termin, el se ridică încet dintre genunchii mei. E îmbujorat şi buzele îi sunt roşii un pic inflamate şi umede din cauza mea.

— Lasă-mă să te ating! Trebuie să te ating, scâncesc eu.

Acum.

Privirea lui Landon e intensă, absorbindu-mă.

— Hai la mine-n pat! îmi ordonă el.

E o voce străină, un glas atât de autoritar, încât dau din cap imediat şi-l urmez la el în cameră. Drumul din hol până la camera lui e lung. Mă doare între coapse. Capul îmi zvâcneşte. Îndoiala mea ameninţă să măture coridorul şi să mă ia cu ea. Duc totul prea departe, ştiu că asta fac, dar nu pot opri chestia asta, aşa cum nu pot să opresc un tren care goneşte.

Camera lui Landon e simplă. Patul lui e lipit de perete şi are o cuvertură uni cenuşie şi doar două perne. Stau în prag, complet goală, şi încerc să mă concentrez la decoraţiunile dormitorului său şi nu la gândurile mele. Nu ştiu sigur ce să fac. Ştiu ce *vreau* să fac, dar vreau să iniţieze el ce se va întâmpla. Vreau să mă pot simţi mai puţin vinovată atunci când corabia va eşua, ştiind că el a fost căpitanul.

Landon vine spre mine şi închide uşa. Apoi o încuie cu cheia. Inima mi-o ia la goană. Fără niciun cuvânt, îşi încolăceşte braţele în jurul taliei mele şi mă trage aproape de el. E îmbrăcat doar în boxeri, care i s-au ridicat de când am plecat din bucătărie. Erecţia lui mă împunge. îl sărut. Îmi pot simţi gustul pe limba lui. El geme când îl prind de penis prin boxeri.

— 7 întinde-te! E rândul meu să văd ce gust ai, îi zic eu.

Şovăie când vine vorba să se desprindă, de parcă gura lui nu vrea s-o abandoneze pe a mea. Ideea îmi place şi o primesc cu braţele deschise. Trupul îmi devine nerăbdător. Mă uit la trupul aproape gol al lui Landon şi nu mă pot împotrivi dorinţei zdrobitoare de a vedea şi restul. îl împing, iar el se aşază pe pat. îl prind de pânza moale a boxerilor şi o trag în jos. Îi cad la picioare şi-i împinge cât colo.

Îmi lipesc mâinile de pieptul lui gol şi-l împing în pat. Respiră atât de greoi, încât îi caut privirea înainte să continui. Intuind întrebarea mea nerostită, dă din cap şi se întinde pe spate. Părul lui castaniu e răvăşit pe pernă. Mă urc în pat. Mă apropii de trupul lui, lipindu-mi pielea goală de a lui. Vreau să-l torturez.

Îl găsesc cu buzele şi-l sărut apăsat. îl sărut la nesfârşit, până când umerii i se relaxează şi-i smulg un oftat. Îmi lipesc umezeala dintre coapse de penisul lui erect, iar el geme, prinzându-se cu mâinile de pătură.

Îl frec încă o dată, alunecând peste el, acoperindu-l. Vreau să simtă cât de mult îl doresc. Geme, rostindu-mi numele, şi-şi mută o mână pe spatele meu gol. Degetele lui mi se înfig în păr, iar eu mă aplec ca să-mi lipesc gura de urechea lui.

— Trage! îi spun.

Clipeşte la mine surprins, iar eu mă apăs şi mai tare peste trupul lui. Dacă mă mişc, chiar foarte puţin, va intra în mine.

— Trage-mă de păr, Landon!»

Înghite în sec şi mă trage de păr. Îmi las părul să se reverse, iar el îşi mişcă şoldurile sub mine. Îmi aşază o mână pe şold, ţinându-mă pe loc. Penisul i se lipeşte de mine, exact în punctul unde-mi doresc.

La naiba, bărbatul ăsta o să mă omoare. Mă trage din nou de păr, iar eu văd cum dorinţa i se aprinde în ochi. Mă testează, trăgându-mă mai tare, şi îmi las capul pe pieptul lui. îl sărut acolo, chiar mai jos de scobitura claviculei.

— Nu trebuie să te porţi cu mine cu blândeţe. Nu când ne simţim amândoi atât de dezlănţuiţi.

Îl sărut pe gât, chiar sub ureche.

— Mă înnebuneşti, îmi zice el.

— Ştiu.

Îl sărut pe gură. El mă trage din nou de păr, iar eu scot un geamăt.

— Nu m-am simţit niciodată atât de bine, mărturiseşte el.

Gura lui o atinge pe a mea.

— Lucrurile pe care vreau să ţi le fac sunt unele la care nu m-am gândit niciodată.

Sinceritatea din glasul lui mă arde în piept.

— Poţi fi cine vrei să fii cu mine, Landon. Poţi încerca lucruri noi.

Îl muşc de buza de jos şi simt cum şoldurile i se mişcă din nou. Exact atunci mă trage din nou de păr. Ştiam eu c-o să înveţe repede, îi alunec de-a lungul trupului, sărutându-l de sus până jos, iar mâna lui îmi dă drumul la păr.

— N-ai de ce să fii timid.

Îl sărut chiar deasupra buricului. Muşchii i se contractă.

— Dacă vrei să faci ceva anume, spune-o. De exemplu, acum eu îmi doresc să-ţi iau scula în gură şi să-ţi simt gustul spermei.

Bazinul îi zvâcneşte când rostesc aceste vorbe şi ochii lui privesc arzători fix într-ai mei.

— Asta îţi doreşti?

Îl sărut mai jos. El dă din cap cu furie, iar eu zâmbesc. Urmez dâra de păr cu gura şi-l mai sărut o dată, în acel loc sensibil dintre coapsă şi penis. Zvâcneşte lângă faţa mea şi-l iau într-o mână. Vreau să-l admir, aşa cum m-a admirat şi el pe mine.

Încerc să fiu răbdătoare şi-i sărut vârful, dar sunetul pe care Landon îl scoate îmi alungă orice urmă de răbdare. îl iau în gură, iar el îşi dă drumul instantaneu. Numele meu n-a sunat niciodată mai bine decât atunci când îl rosteşte el, ca pe un geamăt, atunci când ejaculează în gura mea.

După ce termină, mă prinde de umeri şi-mi ridică trupul, lipindu-l de al său. Îmi las capul pe pieptul lui, iar acesta se ridică şi coboară în ritmul respiraţiei sale. Degetele lui mă mângâie, gâdilându-mi pielea, de pe braţ în jos pe şold, apoi înapoi în sus.

Mâinile lui Landon sunt puternice, dar delicate când mă atinge şi nu mai ţin minte când m-a strâns cineva atât de tandru în braţe. Au trecut… cel puţin doi ani. Nici măcar atunci când eram cu el nu mă ţinea aşa în braţe. Momentele liniştite erau puţine în căminul nostru şi nu mi-am dat seama niciodată cât de ciudată era chestia asta până când n-a fost prea târziu. Degetele lui Landon mi se întorc în păr şi mă mângâie încet. Închid ochii şi savurez această atingere.

Durerea ascuţită a pierderii care pulsează în mine de ani întregi pare să se spulbere cu fiecare atingere a degetelor lui Landon în părul meu. Îmi place la nebunie cât e de tandru, cât de pur îi este sufletul. N-am întâlnit pe nimeni ca el şi-mi doresc să existe mai mulţi bărbaţi care să-i semene. Mai mult timp, mai multe sărutări, mai multe degete care să-şi lase urmele pe pielea mea. Dakota e aşa de norocoasă că a fost atâta timp cu el, că are atâtea amintiri comune cu el! N-o să înţeleg niciodată de ce nu l-a apreciat Pur şi simplu, n-o să pricep asta niciodată.

O izbitură puternică se aude din living şi sărim amândoi în picioare. Eu mă dau jos din pat şi caut ceva cu care să-mi acopăr trupul. Landon şi-a tras deja pantalonii gri de trening şi-şi pune un tricou cu NYU. Altă izbitură. Landon se uită la mine.

— Stai aici

Pare uşor speriat nu foarte tare.

Când deschide uşa, zgomotul de sticlă spartă umple încăperea.

14

Landon

Când ies pe hol, aud un şir de înjurături. Glasul e prea jos ca să-l recunosc din prima, dar am o bănuială…

Dacă Hardin sparge lucruri la mine în living, îl fac pachet şi-l trimit înapoi de unde a venit. Îmi ia câteva secunde să pricep, în cele din urmă, ce văd acolo. Măsuţa bunicii e dărâmată – cu un picior rupt –, iar vaza care era pe ea este răsturnată pe podea, spartă în mii de cioburi, la picioarele unui străin. Hardin îngenunchează, cu o dâră de sânge în colţul gurii şi cu un braţ încolăcit în jurul gâtului necunoscutului.

Bărbatul e roşu la faţă; un şuvoi gros de sânge îi curge pe faţă, ajungându-i până la gură. Sângele adaugă un strop de dramă întregii scene. Când mă uit mai atent, văd că e mic de statură şi probabil că face pe el de frică, crezând că Hardin o să-l omoare.

Mă opresc la câţiva centimetri distanţă de ei. *Ce mama dracului se întâmplă*? *Cine-i individul ăsta*? Îi studiez din nou chipul. Pare oarecum cunoscut, dar de unde-l ştiu oare?

— Dă-i drumul, dacă nu vrei să-l omori! îl avertizez pe Hardin.

Dacă merge la închisoare, strică de tot reuniunea de weekend cu Tessa. Se uită la noul lui prieten, apoi ridică privirea la mine.

— Bine.

Îşi desprinde braţele de pe individ. Străinul cade pe-o parte, gâfâind, şi-şi duce mâinile la gât.

— Ce se-ntâmplă aici? întreb.

Orice-ar fi, s-a petrecut foarte, foarte repede. Nici măcar nu mi-am dat seama că Hardin s-a întors acasă. Acesta se ridică în picioare.

— Nu te mişca!

Străinul se ţine de nas cu o mână, în vreme ce cu cealaltă palmă se sprijină de podea. Hardin nu-şi ia ochii de la intrus.

— Când am ajuns, l-am găsit cu urechea lipită de uşa de la intrare. Nu ştiu ce mama dracului asculta. Probabil că încerca să intre prin efracţie sau ceva de genul ăsta. Mi-am dat seama de asta.

— Şi de ce l-ai adus aici?

Mă uit din nou la măsuţa bunicii, acum distrusă. Hardin se holbează la mine de parcă l-aş fi întrebat de ce e cerul verde-praz.

— Ca să nu plece? zice el, dând ochii peste cap.

Omul încearcă să se ridice, iar Hardin îi zdrobeşte mâna liberă sub bocanc.

— Ţi-am zis *să nu te mişti, la dracu1*!

Hardin ridică mâna şi-şi dă părul peste frunte, ignorând în totalitate strigătele bărbatului aflat la podea, în timp ce-l calcă pe mână.

— Ce căutai aici? îl întreb pe străin.

Hardin îşi scoate telefonul din buzunar. Presupun că sună la poliţie. Parcă aş fi într-un film.

— Dacă suni la poliţie, o să mergi direct la puşcărie, subliniez eu.

Omul îşi fereşte mâna când Hardin îşi dă piciorul la o parte. Se oprijină pe braţ şi se ridică în genunchi. Când Hardin se întoarce, Individul promite să nu se mişte şi se reazemă cu spatele de perete. Pe măsură ce mă holbez la el, pe atât mi se pare mai cunoscut.

— Căutam apartamentul prietenului meu, spune el. Asta-i tot.

Nu ştiu dacă-l cred. Cineva mi-a pătruns în apartament şi acum câteva săptămâni, deci nu pot fi sigur. Când îi văd haina neagră, ochii închişi la culoare şi hanoracul gri, îmi amintesc ceva. L-am mai văzut pe coridor, asta trebuie să fie.

— Cred că spune adevărul. L-am mai văzut pe-aici, îi zic lui Hardin.

Omul se ridică în picioare, iar Hardin bagă telefonul la loc în buzunar. Uşa dormitorului se deschide şi Nora apare în living, îmbrăcată cu nişte boxeri de-ai mei şi cu un maiou alb. I se întrezăresc sfârcurile închise la culoare. Văd cum Hardin şi necunoscutul se uită la ea şi simt că iau foc.

— Poţi să te duci înapoi în cameră.

Sper că mă va asculta. Nu-mi place deloc că ăştia doi se uită la ea, atât de golaşă.

— Ce mama dracului? spune ea, se uită la Hardin, apoi la celălalt tip. Cliff?

Capătă o expresie dură şi bănuitoare.

— Ce mama naibii cauţi aici? adaugă ea.

— Îl cunoşti?

Mă uit de la unul la altul.

— Îl cunoaşte? mă întreabă Hardin, ştiind prea bine că nici eu nu am habar ce naiba se petrece.

Nora mă săgetează cu privirea, dar nu răspunde.

— Căutam apartamentul prietenului meu. Tocmai s-a mutat în clădire, zice Cliff.

Nora îl fixează preţ de câteva secunde, iar eu văd cum comunică fără cuvinte.

Cine naiba e individul ăsta?

— O să plece, e-n regulă, spune Nora în cele din urmă, arătând spre uşă.

E atât de calmă şi relaxată! Atât de calmă, că mă derutează. Cliff îşi masează gâtul şi se duce la uşă. Nu mai spune niciun cuvânt înainte de a dispărea pe coridor. Hardin se răsuceşte spre Nora şi ridică mâinile.

— Îl laşi să plece, pur şi simplu? N-ai aflat de ce

naiba era aici!

Nora intră în living, cu ochii pe Hardin.

— Da, l-am lăsat. Ai auzit de ce era aici.

Îşi pune mâinile în şolduri, iar eu mă gândesc să mă duc la ea şi să trag un pic de marginea boxerilor cu care e îmbrăcată doar ca să-i mai acopăr un pic trupul voluptuos.

Tocmai am avut în derulare în living o scenă din filmul *Furios şi iute*, iar eu nu mă pot concentra decât la rotunjimea coapselor Norei. Am nevoie de ajutor.

— Minţea! ţipă Hardin.

Nora se apropie de el.

— Mai întâi, să nu mai ţipi la mine niciodată, zice ea printre dinţi, înfruntându-l. În al doilea rând, nu ştii dacă minţea sau nu. Nu-l cunoşti.

Hardin îşi lasă capul pe spate.

— Ah, aşa e. Tu îl cunoşti. Cum explici această coincidenţă?

— Oameni buni!

Mă postez între ei.

— Hardin, a plecat. Nora, du-te-n camera mea!

Mă simt ca un părinte între doi copii înfuriaţi. Nora se răsuceşte şi deschide gura. Înainte să spună ceva, o închide la loc şi dispare pe hol, trecând pe lângă mine. Mă aşteptam ca măcar unul dintre ei să se ia la ceartă cu mine.

— Sper c-o faci să-ţi spună cine mama dracului era ăsta, zice Hardin.

Iată, exact ce spuneam…

— Taci şi adu mătura! zic şi arăt spre debaraua de lângă bucăţi de O să aflu eu. Tu curăţă cioburile.

Hardin se uită urât la mine.

— Vorbesc serios. Nu e vorba doar de tine. Tessa locuieşte aici şi dacă i se-ntâmplă ceva…

Aragazul piuie din bucătărie şi-mi aduc aminte de prăjiturile Norei. Uitasem complet de ele. Au trecut doar douăzeci de minute de când am intrat la mine-n cameră?

Mă duc în bucătărie, iau o mănuşă şi scot tava din cuptor. Prăjiturelele miros delicios şi sunt perfect coapte în vârf. Îmi lasă gura apă şi le pun pe aragaz. Mă întorc în living, la Hardin.

Prin minte îmi trec foarte multe întrebări. Intrusul e oare fostul iubit al Norei, cel despre care refuză să vorbească? Sau e un hoţ obişnuit, cel care mi-a pătruns în apartament şi înainte? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost nimeni acasă sau dacă n-ar fi apărut Hardin?

Trebuie să curăţ haosul rămas în urma bătăii, ca să mă pot întoarce în camera mea şi să pot vorbi cu Nora. Hardin mătură fără să se plângă. Iau masa răposatei mele bunici şi o întorc cum trebuie. O s-o repar înainte să vină mama din nou în vizită. I s-ar rupe inima dacă ar vedea-o aşa.

— Ştiu, răspund eu reproşului nerostit al lui Hardin.

O să aflu cine e şi dacă Nora crede cu adevărat că-şi căuta amicul. Hardin se strâmbă la mine în timp ce ia cu făraşul ultimele cioburi. Chiar înainte să deschid uşa camerei mele, îi aud vocea în urma mea pe hol: – Nu-i spune Tessei despre asta. Are destule pe cap.

Îl las să priceapă că tăcerea mea înseamnă că sunt de acord cu el şi intru în dormitor. Nora stă pe pat, încă îmbrăcată cu hainele mele. Mă lipesc cu spatele de uşă şi aştept să se închidă. Ca să fim în siguranţă, încui uşa şi mă duc spre ea. Are telefonul în mână şi, când se uită la mine, ochii ni se întâlnesc, dar parcă lipseşte ceva. Deja s-a retras. Rostesc cu voce timidă:

— Ştii bine că trebuie să discutăm ca să lămurim cine e individul ăla.

Nora lasă privirea în pământ şi se foieşte, trăgându-şi picioarele sub ea.

— Trebuie?

N-o las să scape atât de uşor.

— Da. Trebuie.

Mă apropii de pat, mă aşez lângă ea şi trag cu urechea ca să văd dacă se aude ceva din living. E linişte.

Hardin ori a plecat, ori e un băgăcios, ascultând conversaţia noastră din hol, exact ca acel Cliff.

— E fostul tău iubit?

Trupul îi zvâcneşte la auzul întrebării mele. Scutură din cap.

— Nu. Nu e.

Mă apropii şi mai mult de ea şi-i iau mâinile în ale mele.

— Atunci cine e? Nu e o bagatelă, Nora. Îi strâng uşor mâinile.

— Tipul asculta la uşa mea. îl cunoşti suficient de bine ca să crezi că totul e o mare neînţelegere? Sincer?

Mă uit în ochii ei şi cer adevărul, fără cuvinte. Mi-ar plăcea să cred că ultima oră pe care am petrecut-o împreună ne-a dus la un nou nivel de încredere. Trebuie să aibă suficientă încredere în mine ca să fie sinceră în privinţa aceasta. Vocea din capul meu se îndoieşte de ea, dar gura tace mâlc.

— Da, e tot ce zice ea.

Mă scarpin în barbă, iar ea se ridică de pe pat.

— Unde te duci?

Ajunge la uşă înainte de a-mi răspunde.

— Mă duc să-mi iau uniforma de muncă şi mă-ntorc. Trebuie să mă duc la serviciu devreme mâine-dimineaţă.

Mă dau jos din pat, dar nu mă apropii de ea.

— Vin cu tine.

Nora scutură din cap.

— Mă-ntorc. Promit. Mă-ntorc şi petrec noaptea cu tine. În palul tău.

Vocea îi e tremurătoare, nesigură. Vine la mine şi mă ia de mâini, t) trag lângă mine.

— O să mă-ntorc.

Nora îşi lipeşte buzele de ale mele. O sărut, încolăcindu-mi braţele în jurul ei. Se topeşte în mine. Stau nemişcat şi limbile ni se contopesc, într-o senzaţie minunată. Îmi place la nebunie cum mă wărută: încet şi minuţios, plină de pasiune rezervată. Degetele i se înfig

în tricoul meu. După câteva secunde, se desprinde din îmbrăţişarea mea.

— Mă-ntorc foarte repede.

Mă sărută pe obraz.

— Mă grăbesc.

Pare foarte sigură pe ea. Eu parcă sunt în transă. Dau din cap şi-mi las braţele jos.

— Hainele tale sunt la bucătărie, îi reamintesc.

Obrajii mi se aprind, iar ea îşi muşcă buza de jos.

— O să mă schimb la baie.

Nora mă priveşte.

— Nu-ţi place cum îmi stă îmbrăcată aşa?

Un licăr jucăuş i se iveşte în priviri.

— Îmi place cam mult.

— O să mă-ntorc la tine, promite ea, deşi sună ca o prevestire rea.

Când iese din cameră, mă întind pe spate şi închid ochii. În ce mama dracului m-am băgat cu femeia asta?

15

Nora

Simt trotuarul dur sub tălpi şi fiecare pas îmi trezeşte o amintire cu Landon. Ridurile de la ochi când zâmbeşte, dulce şi timid. Atingerea mâinii sale.

Am dat-o în bară atât de rău! De ce fac totul praf pe unde trec? în ultimele săptămâni am simţit lucruri pe care le uitasem.

M-am simţit fericită. A fi fericit pare ceva simplu, dar pentru cineva ca mine e o mare realizare. Faptul că mi-am trăit viaţa pentru alţii, într-o cuşcă a grijilor şi a supunerii, m-a făcut să uit cum e să fii, pur şi simplu, fericit.

— Hei! se aude strigând o femeie, în spatele meu.

Recunosc glasul şi mă înspăimânt. Fiorii îmi cuprind pielea capului. Mă răsucesc şi o zăresc pe Dakota lângă vitrina unui magazin de arte. Părul ei cârlionţat e strâns la spate şi e îmbrăcată de parcă s-ar duce la o

înmormântare. Fusta neagră i se opreşte deasupra genunchiului şi sacoul bleumarin îi e prea mare. E ciudat n o văd îmbrăcată în hainele astea când simt obişnuită cu ţoalele de Hală sau de balet.

N-am timp de ea, în niciun caz azi. N-am energie de irosit cu ea.

— Mă duc undeva, zic eu când se apropie de mine.

Ridic privirea spre blocul lui Landon, ca să mă asigur că nu m-a urmărit. Într-un fel idiot mi-aş dori să fi făcut-o, deşi nu s-ar fi sfârşit cu bine.

— Şi eu. Trebuie să vorbim.

Scutur din cap şi trec pe lângă ea. Nu trebuie deloc să vorbim.

— N-avem despre ce discuta, Dakota.

— Ştii bine că nu-i adevărat.

Simt un fel de ameninţare în vocea ei. Mă răsucesc rapid ca s-o înfrunt. Ridic mâinile, enervată.

— Ce-i? Despre ce vrei să vorbim?

— Tocmai vii de acasă de la Landon. Credeam că avem o înţelegere.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi las capul pe spate. Nu poate vorbi serios. Sunt prea bătrână pentru jocul ăsta cu o răzgâiată imatură, care vrea înapoi o jucărie pe care a aruncat-o la gunoi.

— Glumeşti cumva? Suntem *oameni mari*, Dakota. Eu am 25 de ani. Nu mai am vârsta să mă joc cu tine. Landon e destul de mare ca să facă propriile alegeri, în viaţă şi-n dragoste.

Ultimul cuvânt sună ciudat, ieşindu-mi de pe buze. Trebuia să mă îndepărtez de ea când am văzut-o, dar nu am putut.

— Dragoste? spune ea înecându-se. Dragoste? Tu crezi că Landon te iubeşte?

Scutur din cap. Nu, nu cred asta. Ştiu că nu mă iubeşte. N-o să ajungem prea departe înainte ca totul să-mi explodeze în faţă.

— Bravo! Pentru că nu te iubeşte. Nu poţi să te

strecori aşa în viaţa lui. E prea bun pentru tine.

Dakota îşi pune o mână în şold. Fac un pas spre ea, păstrând o expresie neutră.

— Nu-mi pasă.

Dacă o să creadă că nu-mi pasă, poate o să se care.

Dakota zâmbeşte fals. E micuţă, dar uneori mă sperie puţin. Ca în seara aceea când s-a întors la apartament mirosind a băutură şi cu o privire dezlănţuită. Îmi tot cerea telefonul ca să-şi sune fratele, spunând că trebuie să-l vadă. Nu s-a deschis niciodată în faţa mea suficient de mult cât să-mi povestească felul în care a dispărut acesta, dar în noaptea aia ştiam mai bine decât ea că el n-o să-i răspundă la telefon. Înnebunise. De tot. A plâns până când n-a mai putut, la bucătărie, ascunsă sub masă. A ţipat la mine când am încercat să-i dau un pahar cu apă şi l-a aruncat cât colo, în bucătărie. Nici n-a clipit când paharul s-a izbit de perete şi s-a făcut ţăndări.

În dimineaţa următoare am ridicat-o de pe podea, iar Maggy m-a ajutat s-o car în dormitorul ei. Din ziua aceea am ştiut că e ceva defect la ea.

Dakota mă priveşte sălbatic.

— Bine. Nici lui nu-i pasă. Îi place doar să repare obiecte şi oameni.

Se uită la mine cu atenţie, încercând parcă să mă absoarbă.

— Şi când te-a văzut… x

— Am înţeles ideea. Acum lasă-mă în pace.

N-am timp să o ascult vorbindu-mi despre toate modurile în care trebuie să fiu salvată.

Dau să mă îndepărtez de Dakota, dar mă prinde de braţ şi mă trage înapoi. Inspir profund, o dau la o parte şi merg mai departe, îmi vine s-o plesnesc, dar mă stăpânesc. Ea se ţine după mine.

— De ce-ai făcut-o? Poţi să-mi spui de ce te-ai prefăcut că eşti prietena mea, numai ca să te apropii de iubitul meu?

— N-a fost parte din înţelegere. N-am…

— *Ba da*. Încetează cu minciunile, Nora! Landon ştie că tu ai ştiut, în tot acest timp?

Scrâşnesc din dinţi.

— Taci!

E mult mai complicat. Totul e prea complicat ca să discutăm pe trotuar. *Sigur* că n-a ştiut. L-am făcut să creadă că Dakota n-a vorbit despre sentimentele pe care le are faţă de el şi că n-a pomenit niciodată despre el. Nu ştie nimic. Mă simt atât de aproape de el, deşi el nu ştie nimic.

Dakota merge în continuare lângă mine, dar măcar am ajuns aproape de staţia de metrou. N-o să vină cu mine până-n Scarsdale. N-are atâta tupeu.

— Cred că, dacă ar fi ştiut cât de calculată a fost toată faza, ar fugi de tine. Nu-i plac mincinoşii şi nici urmăritoarele obsedate. Şi presupun că nici nu visează ce e în Scarsdale.

Cuvintele Dakotei mă lovesc, iar aerul arde în jurul nostru.

— Am avut încredere în tine, Sophia. Credeam că suntem prietene. Te-am lăsat să stai cu noi.

Mă uit urât la ea. Nu-mi plac ameninţările, un detaliu pe care Dakota o să-l înveţe foarte, foarte repede, dacă mai vorbeşte aşa cu mine.

— Am postat un anunţ pe un site şi am ajuns să locuiesc cu voi. Nu mi-aţi făcut nicio favoare.

Dakota îşi saltă geanta pe umăr. De ce mă cert cu ea? în continuare?

— Da, şi când ne-am întâlnit, ai ţinut în mâini poza aceea înrămată un pic prea mult timp. Ai ştiut cine e în tot acest timp.

Dakota clipeşte şi îşi aţinteşte privirea asupra clădirilor de lângă noi.

— Toate întrebările pe care le-ai pus despre el, despre relaţia noastră. M-am purtat frumos cu tine, Sophia. La fel şi Maggy.

Maggy, care pierdea două ore în baia noastră micuţă fardându-se, dar pălăvrăgind cu mine în tot acest timp, era cea mai drăguţă dintre ele două. Totuşi, din ziua în care am ajuns la apartament, am simţit schisma dintre noi trei. Eu împotriva lor.

— Ce vrei până la urmă, Dakota? o întreb într-un final.

Cobor încet câteva trepte spre metrou, iar ea e exact în spatele meu. Îmi trece scurt prin cap că mi-ar putea face vânt pe scări.

— Vreau să ştiu ce se-ntâmplă cu tine şi cu Landon, şi vreau să te rog – în fine, să te *implor* – să-l laşi în pace. E singurul lucru pe care-l am.

Vorbele ei plutesc în jurul meu, mă învăluie din urmă. Mi-ar plăcea ca metroul din Brooklyn să fie mai aglomerat ca să mă pot strecura în mulţime şi să dispar. Aştept până când ajung la baza scărilor înainte de a-i răspunde. Dakota vrea să stau departe de Landon, lucru pe care nu pot să-l fac. N-am putut nici când am încercat.

Nu se opreşte din vorbit.

— Nu ai destule? Familia ta bogată, casele tale imense peste tot prin ţară. Bani pe care-i primeşti în fiecare lună de la…

— Uite care-i treaba, Dakota.

Habar n-are despre ce vorbeşte. Bogăţia familiei mele n-are nimic de-a face cu faptul că eu îl vreau pe Landon. Faptul că ea compară lucrurile acestea spune multe despre felul în care-l vede pe el. Nu-mi dau seama dacă-l vede ca pe un obiect sau ca pe o avere.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Te-ai despărţit de Landon acum câteva luni şi ai ieşit cu…

Dakota scutură din cap cu putere.

— Eram *confuză*. Acum îmi dau seama de asta. Voiam atenţie, iar Landon nu era aici. Mă simţeam singură, şi Maggy a zis c-ar trebui să nu fiu combinată în primul an de facultate. Toată lumea spune asta. Toate filmele tâmpite o spun.

N-am înţeles niciodată ideea de a fi singur în facultate. Da, e foarte important să fii independent, iar în timpul facultăţii îţi dai seama cine eşti şi ce vrei de la viaţă. Dar, dacă ai deja un om extraordinar lângă tine, de ce să strici asta doar ca să te distrezi şi să te combini cu tipi la întâmplare?

— Deci vrei să stau la distanţă de Landon pentru ca tu să te-mpaci cu el? întreb, în cele din urmă.

— Dacă mă primeşte înapoi, da. A fost al meu de la bun început, înainte de a te cunoaşte pe tine. Înainte să-i vezi fotografia.

— L-am întâlnit înainte de asta. Părinţii mei îi cunosc pe ai lui, ţit minte?

Dakota se pricepe de minime să mă facă să mă simt mai nebună decât sunt. Dă încet din cap.

— Da, ţin minte. Dar mai ţin minte şi orele pe care le-am petrecut discutând despre el, numeroasele ocazii în care ţi-am spus cât de mult îl iubesc şi cât îmi e de dor de el – şi-mi amintesc şi de momentul în care mi-ai spus să mă culc cu Aiden.

— Încercam să te ajut, prieteneşte. Tot spuneai că vrei să experimentezi viaţa într-un oraş mare!

Încerc să-mi păstrez calmul şi să vorbesc încet, dar nu mă prea descurc.

— Mi-ai zis că Aiden ţi se pare sexy şi că vrei să te culci cu el. Îmi mijesc ochii.

— Te hotărâseşi deja – eu doar ţi-am dat un imbold ca să nu te simţi ca o nenorocită când ţi-ai tras-o cu el.

Nările Dakotei freamătă şi pentru un moment foarte, foarte scurt, mi-e aproape frică de ea.

— Glumeşti cumva? Mă hotărâsem? Şi cine dracu' eşti tu să mă judeci, *duduie*? face ea, exagerând fiecare cuvinţel.

Îmi simt trupul acoperit de mici tăieturi. Cu fiecare vorbă, mă simt din ce în ce mai mult un monstru. Dakota ar putea, la fel de bine, să-mi toarne sare pe rană. Căci aşa mă simt când îmi spune că-l iubeşte pe Landon, iar

faptul că mă scoate vinovată pe mine – şi poate chiar are dreptate – înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile.

— Poţi să te opreşti şi să vorbeşti cu mine, te rog?

Are vocea moale, tristă chiar. Mă întorc cu faţa la ea.

— Asta o să te facă fericită? Dacă stau la 30 de metri distanţă de el tot timpul? Şi Tessa e prietena mea şi ei locuiesc împreună. Iar Landon e fericit cu mine. Dakota, lasă-l să fie fericit!

Îi tremură buza şi înghite în sec.

— De unde ştii că e fericit?

Ce întrebare grea! *Pentru că o simt,* aş vrea să-i spun, dar n-o fac.

— De unde ştii că e fericit, Nora?

Deci acum simt Nora din nou. Îmi dau lacrimile.

— Pur şi simplu ştiu că e. Poate mă-nşel; nu-l cunosc cum îl cunoşti tu.

Nu-şi ia privirea de la mine.

— Nu. Nu-l cunoşti.

Oftez şi mă uit în jurul meu în staţie. Un bărbat şi o femeie se ţin de mână aşteptând metroul. Cred că au pe puţin 60 de ani şi, când el se înclină şi o sărută pe creştetul cărunt, îmi simt inima grea. *Cum de e posibil să-mi simt inima atât de grea când ea e atât de goală*?

Dakota se opreşte şi se încruntă.

— Eu nu am pe nimeni, Nora. Credeam că te am pe tine, dar o prietenă n-ar face ce-ai făcut tu.

Are dreptate. Nu i-am fost niciodată prietenă. N-am dorit să-i fiu niciodată. îl voiam doar *pe el*. Ar trebui să mă simt vinovată, dar e greu când ştiu cum se poartă cu el: de parcă ar fi un câine de companie. Iar el nu e un nenorocit de câine. E mult mai mult de-atât. Mai mult decât merită oricare dintre noi.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, îi zic şi sunt oarecum sinceră. Nu voiam să te rănesc. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

Dakota mă priveşte şi văd cum o lacrimă i se

prelinge pe obraz înainte s-o poată şterge. Ştiu că n-ar vrea să văd cât e de vulnerabilă, aşa că prefer să-i arăt milă şi să-i ignor slăbiciunea.

— Landon şi cu mine avem ceva real, Nora. Ne iubim de când eram copii. M-a sprijinit de fiecare dată. Abuzurile tatii, moartea fratelui meu… am suferit împreună într-un fel pe care tu n-o să-l înţelegi niciodată. El e persoana mea de încredere, Nora. E omul meu de încredere, singurul om, şi ştiu că nu m-am purtat cu el aşa cum merita, dar eram proastă şi acum văd şi eu asta. Acum ştiu că trebuie să fac tot posibilul ca să afle cât de mult îl iubesc şi-l apreciez.

Cuvintele ei mă fac să mă cutremur. O să vomit, simt cum îmi vine să vomit. Acidul îmi arde gâtlejul. Nu mai pot s-o ascult vorbind aşa despre el. Nu mai suport fizic s-o ascult rostindu-i numele sau explicându-mi profunzimea legăturii dintre ei.

Nu mai zic nimic, nu mai pot să vorbesc cu ea. Începe să trăncănească din nou şi mi-aş dori să pot apăsa pe un buton ca să n-o mai aud.

— Pentru tine e doar un joc. Doar te distrezi cu el, iar el se distrează cu tine. Distracţie, asta e, spune ea direct. Pentru mine e cealaltă jumătate. Este singura persoană din lume pe care mă pot baza. Am în spate ani întregi alături de el şi nu poţi concura cu asta, chiar dacă tu crezi că poţi.

Face o pauză.

— Nu vreau să te rănesc.

Într-un fel, o cred. Dar asta nu mă face să sufăr mai puţin.

— Mi-am pierdut mama şi fratele, iar tata se va duce şi el în curând. Nu-l pot pierde şi pe Landon.

Vocea i se frânge, iar Dakota începe să suspine, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Străinii care trec pe-acolo se holbează la noi.

Când am devenit o persoană atât de îngrozitoare?

— Te rog, Nora. Dă-mi încă şansă să fiu cine trebuie

să fiu pentru el.

Îşi şterge nasul cu mâna şi ridică din nou privirea la mine. Umerii i se cutremură hohotind şi mi se face milă de ea.

Cine simt eu să mă bag în viaţa lor şi să-i despart? Poate că e o persoană oribilă, dar are o parte vulnerabilă care m-a atras întotdeauna. N-o urăsc; n-am urât-o niciodată. Ştiam doar că nu-l merită pe Landon. Dar acum, când e în faţa mea, suspinând în palmele tremurânde, cine sunt eu să hotărăsc asta?

Are dreptate, eu nu-l cunosc.

Ea îl cunoaşte.

Eu nu-l iubesc.

Ea îl iubeşte.

Eu nu-l merit.

Şi, poate, ea îl merită.

— Bine.

Îi dau la o parte mâinile de pe faţă. Îşi şterge din nou ochii şi mă priveşte. Nu ştiu ce să-i mai spun.

— O să dispar, îi promit şi plec, pierzându-mă într-o mare de necunoscuţi înainte ca ea să mă poată opri.

16

Landon

Au trecut două ore de când Nora a plecat de la mine de-acasă ca să-şi ia hainele de muncă. Mă rog, pretextul ei a fost că are nevoie de hainele de muncă, dar mi-am dat şi eu seama de coincidenţă. Un necunoscut apare la mine în apartament, iar Nora se întâmplă pur şi simplu să-i ştie numele? Şi apoi trebuie să plece puţin, când putea, mai simplu, să se trezească mâine mai devreme şi să-şi ia hainele atunci?

Ce mai zi am avut! Nora mi-a arătat o latură a sa pe care n-o văzusem; nu numai că e uluitor de sexy, dar a şi reuşit să alunge tot zgomotul din capul meu cu glasul ei. M-am simţit în largul meu şi, oricât de absurd ar sima, m-am simţit încrezător în ciuda lipsei mele de

experienţă, pentru că ea m-a ghidat şi mi-a spus că pot fi cine vreau să fiu când sunt cu ea. Gândul că pot deveni o versiune complet nouă de-a mea e ciudat. Cu ea pot fi ceva mai mult decât băiatul de treabă; pot fi ceva mai mult decât prietenul cel mai bun al cuiva. Nu trebuie să rezolv problemele tuturor şi să mă neglijez pe mine când simt alături de ea.

Capul îmi zvâcneşte, dar în living este, în cele din urmă, ordine. Hardin s-a certat un pic cu mine înainte să dispară şi să revină peste 20 de minute cu un lanţ în plus de pus la uşă. Din fericire pentru el, a prins-o pe Ellen exact când aceasta pleca, iar ea a fost suficient de amabilă să deschidă din nou magazinul ca să-i permită să cumpere un zăvor. Nu cred c-ar fi putut dormi în noaptea asta fără zăvor şi, dat fiind că *e* Hardin, mi l-aş fi imaginat intrând cu forţa în magazinul de la parter şi luându-şi unul de capul lui. Mă gândesc la ce a spus despre Tessa şi cât de supărată a fost ea după ce ne-a fost spartă casa. Mă duc la debara şi aduc mica mea trusă de scule ca să montez zăvorul.

Ken mi-a dat trusa asta de scule când m-am decis să mă mut la New York. Nu e nimic special, dar pentru el a însemnat ceva, aşa că înseamnă şi pentru mine. Am citit asta în ochii lui când mi-a oferit micuţa cutie roşie, iar eu am observat cum i se schimbă vocea când mi-a explicat rolul fiecărei scule dinăuntru. N-am lăsat să se vadă că-mi spunea lucruri pe care eu le ştiam deja.

Nu i-am spus că am reparat lucruri toată viaţa mea, că sunt un expert. Ci l-am lăsat să-mi explice fiecare chestie în detaliu. Ba chiar i-am pus întrebări: „*Care-i diferenţa dintre o şurubelniţă în cruce şi una normală*?” Am trăit senzaţia că avea nevoie de momentele acestea simple alături de fiul lui vitreg, ca să recupereze clipele pierdute cu fiul său adevărat.

După ce montez zăvorul, mă aşez pe canapea şi deschid televizorul. La ce mă pot uita ca să nu mă mai holbez la ceas? Dau pe Netflix şi caut.

Şi caut.

Şi mai caut un pic.

Nimic nu sună suficient de interesant ca să-mi alunge gândurile despre Nora. În timp ce citesc titlurile filmelor recomandate pe contul meu, înjur ironia situaţiei.

Iulie & Julia şi *Chocolat* sunt primele două: filme despre gătit, ibwigur. Mă fac să mă gândesc la Nora în uniforma ei de la muncă şi apoi dezbrăcată. E posibil ca filmele să-mi fie recomandate datoilll celor la care s-au uitat ea şi Tessa, dar prefer să cred că e un irmn de undeva. Mai caut. Nora ar putea juca într-un film despre o femeie frumoasă, inteligentă şi misterioasă. O femeie care se pricepe de minune la prăjituri. Dacă vieţile noastre ar fi un film, ar fi uşor el-l descopăr secretele.

Mă gândesc la filmele la care mă uitam cu mama, pe canalul Lifetime. Oricât de mult mi-ar displăcea să recunosc, unele dintre filmele alea erau al naibii de bune. Aveau nişte intrigi de-a dreptul demente, bone psihopate care încercau să fure soţul sau soţi care se dovedeau a fi nişte escroci, uneori chiar criminali. Dacă Nora ar fi fost vedetă într-un film de pe Lifetime, ar fi putut juca rolul unei ipioane sau chiar al unei asasine. În mintea mea, pun cap la cap ce ştiu până acum.

Cu drumurile ei dubioase în Scarsdale, ar putea fi oricare dintre astea două. Din câte am aflat de pe Google, Scarsdale e o zonă destul de bogată, cu populaţie oarecum îmbătrânită. Familia ei locuieşte în Washington, deci trebuie să fie vorba despre altcineva. Telefonul îmi sună şi-l iau de pe masă, citind numele de pe ecran.

Dakota.

De ce mă sună?

Şi, mai important, de ce nu vreau să-i răspund?

Mă simt copleşit de vinovăţie. N-ar trebui s-o evit. Nu merită aşa ceva. Dar nu pot să mă plimb la infinit pe sârmă între ele; în cele din urmă o să alunec.

Vocea Norei spunând: „*O să mă-ntorc la tine*" mi se tot învârte în minte. Mă gândesc la sclipirea ghiduşă din ochii ei când mă provoacă şi la felul în care sună numele meu când e rostit de ea. Îmi pun telefonul pe piept şi las să intre mesageria vocală. Apoi continui să inventez scenarii pentru filmele de pe Lifetime cu Nora.

În seara în care am urmărit-o, şi-a schimbat hainele înainte de a coborî din metrou. Putem numi acea seară Noaptea din Scarsdale. Şi-a schimbat cămaşa şi şi-a desfăcut părul împletit. Şi-a trecut degetele prin şuviţele răzleţe, iar acestea i s-au revărsat pe umeri. Şi-a scuturat capul şi-mi amintesc că m-am gândit că ar trebui să apară într-o reclamă la şampon.

Dar destul cu chestiile astea alunecoase… trebuie să mă concentrez la teoria conspiraţiei care o înconjoară pe fata asta. Ridic mâna şi strâng pumnul. Ridic un deget pentru călătorii aiurea cu metroul aflate la o oră distanţă. Ce altceva? Hmmm…

A primit telefoane misterioase în timp ce era cu mine şi apoi a plecat din apartament. Mai ridic un deget. Cât priveşte dispariţiile, are mai multe la activ, şi aş fi un idiot dacă aş ignora semnalele de alarmă. Încă un deget ridicat. Dacă ajung la cinci, trebuie să intru în programul de protecţie a martorilor şi să scap de ea.

Că veni vorba de programul de protecţie a martorilor, oare e în el? Are două nume…

Oare fostul ei iubit era mafiot sau ceva de genul ăsta?

Are acum un iubit şi, dacă da, *acesta e* oare mafiot?

Nu ştiu exact de ce mă gândesc direct la mafioţi; e clar că am văzut prea multe filme. E adevărat că m-am uitat la *Naşul* în adolescenţă. Şi nu numai o dată.

E amuzant când mă gândesc, dar nu sunt unul dintre aceia care dau vina pentru inabilitatea lor de a funcţiona în societate în urma vreunui film pe care l-au văzut la o vârstă crucială. Tessa m-a pus să mă uit la filmul ăsta acum câteva seri şi acolo era o scenă în care o

femeie îi reproşa mamei că a lăsat-o să vadă *Cenuşăreasa* în copilărie. Asta mi s-a întâmplat şi mie: m-am uitat la *Naşul* şi la filme lacrimogene de pe Lifetime cu mama şi acum încerc să mă conving că iubita mea e o asasină sau o fostă membră a mafiei.

Poate că Nora are un copil în secret? E mai mare decât mine şi are vocea aceea liniştitoare. Aş vedea-o în rol de mamă.

Poate că ascunde ceva mai important, cum ar fi faptul că-i place, în realitate, Gatorade?

Aş prefera să aflu că e o asasină decât să descopăr că a aruncat o umbră falsă asupra băuturii mele preferate.

Devin din cale-afară de creativ. Trebuie să-mi ocup vremea cu ceva.

Pronto.

Pun telecomanda pe măsuţa de cafea şi mă ridic în picioare. Oare s-o sun?

Mi-a promis că se va-ntoarce la mine. O va face?

M-a privit drept în ochi. Sunt oare prost să cred că mi-aş fi putut da seama dacă m-ar fi minţit? Pot să am încredere că-şi va ţine promisiunea?

„Promit să nu spun lucruri pe care să vreau să le şterg”, mi-a spus ea.

Am făcut o înţelegere. A fost pecetluită din secunda aceea şi mă aştept să-şi respecte cuvântul dat.

Dacă se întoarce azi, îmi promit să am încredere în ea. Dacă-şi ţine promisiunea, o să mi-o ţin şi eu pe a mea. O să-i dau timp să se deschidă în faţa mea. Petalele ei merită un răgaz pentru a înflori.

Îmi fac de lucru ducându-mă la bucătărie şi deschizând frigiderul. Ar fi trebuit s-o sun azi pe Tessa ca să văd ce mai face. Părea în regulă ultima oară când am văzut-o. La fel şi Hardin, în afara faptului că-l strângea de gât pe tipul din livingul meu. Îmi arunc privirea prin bucătărie, amintindu-mi de gustul Norei pe limba mea. Dulceaţa ei îmi copleşeşte simţurile din nou şi iau o

prăjitură din tavă, în vreme ce visez cu ochii deschişi. Felul în care şi-a înfipt degetele în suprafaţa hiatului în timp ce-i lingeam umezeala dintre picioare va rămâne mereu întipărit în mintea mea.

Sunetele pe care le scotea când şi-a dat drumul au trezit în mine o dorinţă animalică. Nu mă puteam gândi decât la ea, şi o fac şi acum. Se transformă cu iuţeală într-o obsesie de-a mea şi nu cred că m-aş mai putea opri acum nici dacă aş vrea. Hainele Norei erau împrăştiate prin toată bucătăria cu doar câteva ore înainte. Ca să fiu mai precis, acum două ore şi cincisprezece minute. Probabil că le-a luat şi s-a schimbat când a ieşit. Şi îi stătea atât de bine îmbrăcată cu hainele mele!

Prea bine.

Îi stă bine îmbrăcată oricum. Are un trup care face ca tricourile supradimensionate şi şorturile de jeans să pară mai sexy ca lenjeria.

Când muşc din prăjitură, îmi ghiorăie stomacul, supărat că n-am mâncat de atâta vreme. Singurul lucru la care m-am gândit e Nora, Nora, Nora. Cum pot afla mai multe lucruri despre ea? Mai iau o înghiţitură din prăjitura cu ceapă şi mă duc la mine-n cameră ca să-mi iau laptopul.

Când revin pe canapea, am un alt apel ratat de la Dakota. Îmi întorc telefonul cu faţa-n jos ca să nu mă mai distragă şi deschid laptopul. Nu ştiu exact ce caut, dar primul meu instinct e să intru pe Facebook. Facebookul este în mod categoric baza investigaţiilor pe internet. Apăs pe căsuţa de căutare şi-i tastez numele. Nora… stai, care-i numele ei de familie?

Oh, frate! Nici nu-i ştiu numele de familie.

Îmi trec mâna prin păr şi-mi iau telefonul. O sun pe mama şi pun pe difuzor. Răspunde la al treilea apel.

— Tocmai vorbeam despre tine. Îi ghicesc un zâmbet printre cuvinte. Râd.

— De bine, sper.

— Sigur că da. Suntem la un pahar – mă rog, eu nu

beau, evident – la South Fork şi ne-am întâlnit cu părinţii Sophiei. Chiar despre tine vorbeam, ce ciudăţenie!

Vocea îi e caldă şi încerc s-o am şi eu la fel, în ciuda emoţiilor care-mi înfioară şira spinării.

Trag cu ochiul spre laptop şi mă uit în jurul meu. Părinţii ei sunt acolo, chiar acum, cu părinţii mei. Care erau şansele?

Un alt semn.

— Aăă, s-spune-le că-i salut, mă bâlbâi eu.

Poate o să vină cumva vorba despre numele lor de familie, de vreme ce n-o pot întreba direct pe mama ştiind că e alături de ei.

— Landon vă salută, zice mama şi aud voci înăbuşite în fundal.

Trec câteva secunde.

— Mi-au spus că Sophia s-a mutat înapoi în Scarsdale. Nu ştiam, dragule.

Am senzaţia că mama se aştepta să-i pomenesc chestia asta. Dacă aş fi fost sincer, i-aş fi spus.

De ce cred părinţii Norei că s-a mutat şi ce înseamnă „înapoi" În Scarsdale? Dacă mai aud *Scarsdale o* dată, s-ar putea să-mi pierd minţile.

Poate că reuşesc să obţin nişte informaţii de la părinţii ei. M-ar ajuta să-i dezleg misterul.

— Acum cât timp a locuit acolo? o întreb pe mama şi o aud cum le transmite întrebarea.

— De curând. Cu câteva luni înainte să te muţi tu în Brooklyn, spune ea. Îţi transmit cele mai bune gânduri şi speră că te distrezi în noul oraş în care stai. Ei s-au obişnuit cu ideea că odraslele lor au plecat de-acasă.

Apoi mă tachinează:

— Eu, nu.

— Spune-le… fac o pauză ca mama să poată completa.

— Le spun soţilor Rahal că le-ai mulţumit şi te sun mai târziu. E-n regulă?

Jackpot.

Tastez Nora Rahal şi apar câteva pagini, dar niciuna nu e a ei.

— Landon?

— Ăăă, da. Sigur. Mulţumesc, mamă, vă iubesc, închid şi arunc telefonul pe canapea, lângă mine.

Tastez numele surorii Norei şi sper să-l fi scris corect. Stausey

Rahal nu apare, dar găsesc un profil sub numele de Stausey Tahan. Când intru pe pagină, apare chipul lui Stausey. Îmi dau seama imediat că ea e, după trăsături. Ochi verde-căprui şi pometţi înalţi. E puţin mai slabă decât Nora; are faţa mai îngustă şi buzele nu-i sunt atât de pline. Îi studiez profilul şi descopăr repede poze şi comentarii din care reiese că soţul ei, Ameen Tahan, e chirurg. Pare să fi avut o carieră impresionantă. Mă uit la poză după poză cu Stausey şi soţul ei care ţin în mâini plăcuţe şi diplome cu numele lor pe ele.

Iar eu lucrez la o cafenea…

O să mă potrivesc la fix în familia asta.

Mă uit la fotografii şi găsesc un album numit „Bandol”, de acum doi ani, şi intru pe el. Cel puţin cincizeci de poze mi se încarcă pe ecran. Sora Norei ar trebui să-şi actualizeze setările de confidenţialitate. Orice nebun poate afla ce vrea despre ea în câteva secunde. Mai ales date fiind pozele pe care le are aici. Fotografia care-mi atrage atenţia e cu Stausey într-un bikini roşu minuscul, sărutându-şi soţul, cu abdominalii lui lucraţi, sub stele.

Mă uit mai departe după poze cu Nora. Nişte bikini galbeni îmi atrag atenţia şi măresc fotografia. E Nora, într-adevăr, purtând un costum galben de baie, cu bretele, care de-abia îi acoperă rotunjimile trupului. Lângă ea e un bărbat; are părul negru şi des. Râde, iar braţul lui e în jurul taliei ei, ţinând-o lipită de el. Îi citesc poziţia posesivă a umerilor şi-i sesizez orgoliul în fălcile încleştate. Serios, tipul ar putea să taie o friptură cu chestiile alea. Îmi trec mâna peste fălcile mele. Aş putea

să tai şi eu nişte unt fierbinte?

Mă uit atât de mult la poză, încât mă doare.

Cine e?

Dau imaginea mai jos, sperând să fie etichetat unul dintre ei, dar n-am noroc. Nervos, apăs pe poza următoare. Nora cu picioarele în ocean şi cu un caiet în poală. Poartă tot costumul galben de baie, dar bărbatul din fotografia trecută nu mai apare. Are părul strâns în două codiţe împletite şi e şi mai bronzată decât acum.

Doamne, frumoasă mai e!

Cineva bate la uşă, iar eu sar în picioare. *Nora, te rog să fie Nora*. Îmi şterg palmele de pantaloni şi deschid uşa.

Un pic surprinzător, chiar *e* Nora, îmbrăcată în pantaloni negri şi o bluză roşie cu decolteu adânc. Are pe buze un ruj roşu-aprins şi ochii machiaţi cu fard întunecat.

— Hei! spune ea.

Buzele ei sunt atât de… atât de… nu-mi pot duce gândul până la capăt, dar simt o bucurie imensă că e aici, în pragul uşii mele.

— Hei!

Îi ţin uşa deschisă ca să intre, iar ea trece pe lângă mine, mângâindu-şi umărul de al meu. Când intru şi eu şi închid uşa, mă prinde de tricou şi-şi lipeşte buzele de ale mele.

17

Savurez sărutul Norei, deşi nu era primul lucru pe care credeam că-l va face când am văzut-o în prag. Dar ea mă lipeşte cu umerii de uşă şi-i simt răsuflarea fierbinte pe buze. Mâinile ei sunt dezlănţuite şi trupul ei îl apasă pe al meu, în timp ce încerc să-mi recapăt suflul.

Îmi pun mâinile pe şoldurile ei, iar ea mă muşcă uşor de buza de jos. Îi cuprind sânul şi degetele mele îi mângâie sfârcul întărit. Nu poartă sutien.

Când se retrage, mă întind după ea. Am spatele

încordat lipit de uşă şi ea se îndepărtează de mine. Petele roşii de ruj îi luminează buzele pline, făcându-mă instinctiv să mi le ling pe ale mele ca să-mi amintesc gustul ei.

— Eu… începe Nora, apoi se opreşte, căutându-şi cuvintele.

Ochii ei studiază încăperea şi aterizează din nou pe mine. Deschide gura, dar nu spune nimic. Nu cred că vreau să aud ce are de spus. Se pricepe să inventeze pretexte ca să explice de ce n-ar trebui să facem ceea ce facem şi în acest moment vreau să ignor tot ce e greşit, s-o prind de talie şi s-o trag lângă mine. Are sânii rotunzi.

Iţludu-se obraznici de sub bluza scurtă, care are aceeaşi culoare roşie aprinsă ca rujul ei.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

Sunt fascinat de bluza ei. Nora înclină capul într-o parte şi mă priveşte. Se uită în jos la ţinuta ei şi apoi din nou la mine.

— Cu haine?

Trebuie să învăţ să gândesc înainte de a vorbi. Încercând să alung acest moment stânjenitor, o prind de mână pe Nora şi o trag lângă mine. Nu se împotriveşte când o strâng în braţe.

— Mi-a fost dor de tine. Când ai fost plecată acum, spun eu cu buzele lipite de ale ei.

E atât de caldă, iar trupul ei îmi aduce aminte de serile de vară din Michigan: umiditate voluptuoasă şi licurici sclipind în grădină. Prindeam licuricii într-un borcan, dar îi eliberam la scurt timp după aceea. Nora îmi aminteşte de un licurici, uluitor şi strălucitor. Nu e făcută să fie ţinută într-un borcan. Nu se lasă niciodată prinsă într-un borcan.

Oftează uşor, iar mâna ei îmi atinge abdomenul şi coboară, ridicându-mi tricoul. Când unghiile ei alunecă în jos pe pielea mea dezgolită, îmi vine în minte prima ei atingere. Şi atunci degetul ei mi-a alunecat peste stomac şi ar fi trebuit s-o prind de coadă şi s-o sărut pe gură. Ar

fi trebuit să-i gust buzele şi să-i simt trupul lipit de al meu aşa cum e chiar acum. Dar n-am făcut-o, totuşi tot aici am ajuns.

Mâna ei se strecoară mai jos şi-mi mângâie erecţia. Mi-a acaparat trupul, preluând controlul în cel mai visceral mod. Limba ei mă tachinează, iar eu trag de bluza ei moale şi mătăsoasă, expunându-i sânii. Nora mă prinde de penis, iar eu am acea durere bine cunoscută din partea de jos a abdomenului. Gem şi o strâng cu putere. Apăsarea aproape că mă doare, dar plăcerea depăşeşte durerea. Dau să-mi desfac nasturii de la pantaloni. Mâna ei mă ajută, dându-mi pantalonii jos.

— Suntem singuri? întreabă ea încet.

Nu-mi pot abţine un râset scurt care-mi scapă de pe buze şi mă uit la pantalonii adunaţi în jurul gleznelor.

— Acum mă-ntrebi?

Râde şi ea şi se lasă în genunchi. Mâinile ei sunt sigure când îmi trage boxerii în jos şi simt că o invidiez când văd cât este de împăcată cu sexualitatea ei. Nu-i tremură mâinile când mă dezbracă; buzele nu-i şovăie când i le dezmierd cu limba. Iar eu sunt emoţionat, îmi tremură mâinile şi scot gemete aiurea şi nu pot fi sexy nici când fac eforturi.

Poate dacă mă prefac că sunt altcineva preţ de un minut, aş deveni sexy. Aş putea fi ca tipii ăia din romanele de dragoste care le dezbracă pe femei doar cu sunetul vocii lor. Mâinile Norei mă mângâie şi e imposibil să mă concentrez să fiu sexy când atingerea ei e atât de plăcută.

Mă uit în jos la fata asta frumoasă şi misterioasă şi încerc să nu ejaculez la fel de repede ca data trecută – dar ea îmi îngreunează misiunea cu buzele alea roşii şi cu ochii ei plini de dorinţă. Îmi dă un sărut umed pe vârful penisului, iar eu gem şi mă prind de cadrul uşii ca să nu cad.

— Mhm – mă sărută din nou – ce gust bun ai!

Durerea din stomac mi se urcă în piept.

— Nora…

Numele ei mi se dizolvă ca vata de zahăr pe limbă. Gem din nou, fără să-mi mai pese dacă par sexy sau nu. Buzele Norei se întredeschid şi îmi cuprind penisul. E atât de drăguţă cu scula mea în gură! Ridică la mine ochii căprui şi nu mă pot gândi decât cum îi umplu gura cu spermă. Trebuie să rezist mai mult – *Te rog, lasă-mă să rezist mai mult decât data trecută*.

O privesc cum mă gustă şi mă gândesc la gustul ei divin, mai bun decât orice prăjitură cu sirop de arţar făcută vreodată de mama.

OK, gata cu mama, dar trebuie să mă gândesc la chestii nesexy ca să rezist mai mult. Când Nora îşi trece limba caldă peste vârful penisului meu, mă forţez să mă gândesc la şcoală.

Am un examen săptămâna viitoare.

I, a muncă – lucrez, muncesc.

Când îmi iau privirea de la Nora, se retrage şi se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Ha?

Clipesc nelămurit.

— Nimic.

Nora se mişcă şi-şi pune mâinile pe coapse, fixându-mă cu privirea.

— Mincinosule!

Apoi adaugă blând:

— Mie poţi să-mi spui.

Inspir profund. Ce mama naibii să spun? *Scuze, încerc să nu ejaculez în mai puţin de cinci secunde, ca data trecută*?

Nici nu mă gândesc.

— Mă gândeam şi eu, cred. Îşi înclină capul într-o parte.

— La ce anume?

Se înroşeşte uşor în obraji şi, o, nu, nu vreau să creadă că am o părere proastă despre asta… Să nu se

gândească la altceva decât la momentul pe care-l trăim acum împreună.

— La ce te gândeai? repetă ea, lăsându-şi uşor capul în jos.

Se îndepărtează puţin de mine şi resimt distanţa aceasta ca pe o gaură mare şi adâncă în piept. Mă aplec şi-i cuprind obrajii, obligând-o să se uite la mine.

— La nimic rău, zic eu. Simt doar emoţionat. Pe bune, asta e. Nu ştiu de ce.

Încetez să mai bat câmpii înainte de a mă face şi mai tare de râs.

— Emoţionat? De ce?

— Nu ştiu.

Îmi trec degetul mare peste obrazul ei şi ea închide ochii.

— Încerc să fiu calm şi aşa mai departe, dar ultima oară am – fac o pauză –, ultima oară, am fost un idiot.

Nora se înclină ca să-şi ţină echilibrul, iar eu îmi iau mâinile de pe obrajii ei.

— Un idiot? Cum aşa?

M-am făcut roşu ca racul de stânjeneală.

— Mi-am dat drumul atât de repede şi…

Nora se ridică în picioare înainte să-mi termin propoziţia.

— Să nu te mai insulţi niciodată în faţa mea!

Vocea îi e tăioasă, privirea şi mai şi.

— Când îţi spui idiot, îmi contrazici părerea pe care o am despre tine şi, practic, insinuezi că eu aş umbla cu un idiot.

Îşi aruncă privirea prin cameră, apoi se uită la mine din nou. Am senzaţia că n-a terminat predica.

— Şi n-ai de ce să te simţi jenat. Mie mi-a plăcut şi niciodată nu e un lucru rău când cineva e atât de excitat, încât nu se poate abţine să ejaculeze.

Mă simt uşurat şi umerii mi se relaxează.

— Nu e foarte sexy.

Se uită urât la mine.

— Nu decizi tu ce cred eu că e sexy.

Acum şi-a pus mâna în şold.

— Îmi pare rău.

— Şi nu mai spune că-ţi pare rău pentru lucrurile pe care nu le faci tu, Landon. N-ai greşit cu nimic. Faci asta foarte des.

Cred că are dreptate. Dacă stau să mă gândesc mai bine, îmi petrec cam jumătate din viaţă cerându-mi scuze. Chiar şi atunci când nu greşesc cu nimic. Îmi mototolesc tricoul în mâini, încercând să-mi acopăr trupul cât pot.

— Dacă n-aş fi crezut că eşti sexy, nu m-aş afla aici, în genunchi în faţa ta. Nu trebuie să fii sexy aşa cum crezi că mi-ar plăcea mie. Trebuie doar să fii aici cu mine. Vrei să fii aici cu mine, chiar acum?

Dau din cap că da.

— Vreau cuvinte, Landon.

Sigur că asta vrea. *„Cuvintele nu sunt reale până nu le rosteşti"*.

— Da, da, vreau. Mai mult ca orice.

— Bine.

Nora se lasă din nou în jos pe podea.

Oricât de sexy ar fi aşa, pare greşit să îngenuncheze în faţa mea.

Eu ar trebui să îngenunchez în faţa *ei*.

O prind de mână şi o ridic. Confuzia i se citeşte în ochi.

— Vino la mine-n pat. Te vreau la mine-n pat.

— Serios, zice ea cu un zâmbet diabolic.

Fără să mă mai gândesc, o iau în braţe şi o duc spre camera mea. Am pantalonii în vine, aşa că-mi eliberez un picior. Mi-e greu să merg, dar mai degrabă aş petrece un an în Azkaban decât s-o scap pe Nora sau să fiu nevoit s-o las jos. Nora îşi îngroapă faţa în gâtul meu şi-mi place la nebunie s-o ţin în braţe.

Când ajung pe hol, îmi scot pantalonii de tot, iar ea chicoteşte lipită de gâtul meu. Încerc să deschid uşa

dormitorului cu o mână, iar Nora îşi dă seama că mă chinui şi se întinde să deschidă uşa în locul meu. Trec peste prag şi aud cum se loveşte cu piciorul de lemnul uşii.

— Au!

Rahat!

— Scuze!

Fac repede doi paşi în faţă şi o las pe pat, iar ea îşi ia mâinile din jurul gâtului meu.

— Cred că mi-am rupt piciorul.

Râde, ţinându-se de piciorul înroşit. Nu-mi amintesc să-şi fi scos pantofii. Dar nu mă concentrez prea mult la detalii când e ea prin preajmă.

— Uite, *de-asta* sunt emoţionat.

Mă duc în pat şi mă aşez lângă ea. Nora îşi întinde ambele picioare. Când o privesc, sunt distras din nou de bluza ei nenorocită. Ea îşi lasă capul pe umărul meu.

— Şi mie mi-a fost dor de tine cât am fost plecată, spune ea, răspunzând cuvintelor rostite de mine acum câteva minute.

Tac câteva clipe înainte de a o întreba.

— Unde ai fost?

Se întoarce spre mine şi scutură din cap. Niciun răspuns.

— Mă înşeli?

Am spus-o ca pe o glumă, dar spatele i se tensionează şi atmosfera se schimbă. Nora zâmbeşte, dar e un zâmbet mai fals decât al unei păpuşi de plastic.

— Nu ştiam că mă aflu în poziţia de a te înşela.

Acum lucrurile s-au sucit. Ea e cea emoţionată; pot să simt asta. Mai e ceva şi simt dintr-odată o mare durere pe dinăuntrul ei. Mă înclin şi-i cercetez chipul.

— Ai vrea să fii?

Buzele îi tremură. Deschide gura, apoi o închide la loc.

Bănuiesc că nu.

— Nu te uita aşa la mine, mormăie ea. Mă gândesc.

— Tu te gândeşti tot timpul.

Ignor durerea tăioasă din piept când mă gândesc că poate ea îşi doreşte mai mult de la mine. După câteva momente de tăcere, vocea ei se aude mică, de nerecunoscut.

— Nu-mi doresc altceva decât să fiu a ta…

Nu-i mai dau şansa să adauge ceva, să-şi retragă cuvintele. Mă întorc cu faţa la ea şi o sărut. Îi cuprind obrajii în palme, mi le mut pe gâtul ei şi-i strecor limba printre buze.

Ea geme lipită de buzele mele, iar eu mă mut în faţa ei. Coapsele i se desfac, iar eu îmi împing corpul între ele, sărutând-o cu forţă. O sărut prelung, apăsat, profund. Gura mea e din ce în ce mai lacomă, mâinile mele devin neînfricate şi simt cum tot ce am pe dinăuntru se lichefiază. Mă îndepărtez ca să-i admir chipul. Ochii mei o sorb – fiecare părticică a feţei ei merită să fie admirată; m-aş uita la ea o sută de ani şi nu mi-ar ajunge. Îmi trec mâna peste părul ei şi mi-o aşez la baza gâtului. Ea mă priveşte, cu braţele nemişcate de-o parte şi de alta a trupului. Colţurile gurii îi sunt întoarse în sus, dar nu e chiar un zâmbet.

Acum sunt deasupra ei, cu faţa la câţiva centimetri distanţă deci. Mă înclin şi-mi frec nasul de al ei; pleoapele îi flutură scurt şi scoate un sunet slab din străfundul gâtului.

— Tot te mai gândeşti?

— La un singur lucru.

Priveşte fix, cu ochi îngrijoraţi.

— Şi care-i acesta?

În loc să-i răspund, mă înclin şi-mi lipesc buzele de ale ei. Pumnii mi se încâlcesc în părul ei lung. Îmi strecor un braţ sub spinarea ei, ridicându-i trupul spre mine. Parcă nu pot fi destul de aproape de ea; dorinţa de a o simţi din ce în ce mai aproape de mine este una copleşitoare.

Nu-mi amintesc să fi simţit aşa ceva faţă de o

persoană, să-mi fi dorit să fim atât de aproape încât să devenim unul singur.

Cu o mână îi susţin gâtul, iar pe cealaltă i-o strecor pe fund, mângâindu-i uşor carnea catifelată. Geamătul ei îmi umple auzul, micul dormitor, apartamentul, clădirea, oraşul, universul.

Trupul ei a fost făcut pentru asta. A fost toată făcută pentru mine.

Mâna ei caldă o cuprinde pe a mea şi mă ghidează în faţă, între picioarele ei. Pantalonii ei negri sunt strâmţi, dintr-un material subţire. Când o ating, îi simt umezeala prin pantaloni. Doamne Dumnezeule, femeia asta o să mă omoare.

— Nu te opri, Landon. Te rog!

Cuvintele ei sunt ca o scânteie în pădure şi deja nu mai sunt în încăperea asta. Zbor deasupra ei, văd totul de sus, mirându-mă cât sunt de norocos că sunt aici cu ea, în felul acesta.

Îmi mut degetele înspre talia pantalonilor şi desfac repede nasturii. Îşi arcuieşte spatele ca să mă ajute, iar eu fac greşeala de a o privi – de la bluza mătăsoasă roşie, sânii rotunzi şi aproape ieşiţi la chiloţii ei roşii. Inima îmi bate ca disperata, de parcă ar vrea să-mi sară din piept.

Îi recunosc privirea şi încă nu-mi vine să cred că simt demn de felul minunat în care se uită la mine. Gâfâie, cu buzele întredeschise, uitându-se fix în ochii mei. Îmi pune un deget tremurător pe faţă şi mi-l trece peste linia buzelor. Îi sărut degetul, iar ea geme, mângâindu-mi în continuare buzele umede. Îi prind vârful degetului cu buzele şi o muşc uşor. Şoldurile i se ridică de pe pat.

— Landon, gâfâie ea, rostindu-mi numele uşor.

— Nora.

Mă ghidează înăuntrul ei, coborându-şi nenorociţii de chiloţei roşii până pe coapse.

— Ai vreunul?

Ce să am?

— Vreun ce?

— Prezervativ.

Ah, bravo!

— Îhm?

Sunt sigur că am unul pe aici, pe undeva.

Unde ar putea fi? *Dacă aş fi un prezervativ, unde aş fi*…? în Nora, acolo aş fi.

— Iau anticoncepţionale… spune ea, dar nu pare foarte sigură.

Cobor jos din pat şi dau fuga la debara. Caut printre diverşi chiloţi şi ciorapi împăturiţi şi găsesc o folie de plastic. *Bingo*!

— Bingo? spune Nora cu un râs copilăresc.

Gura mea cretină nu aşteaptă niciodată permisiunea de a vorbi. Nu încerc să mă mai apăr, ci izbucnesc în râs şi mă urc la loc, între picioarele ei. Mă ajută şi mă ghidează din nou înăuntrul ei. Îmi aplec faţa spre ea şi o sărut pe buze, pe obraji, pe bărbie, chiar şi pe ochii închişi.

Ea oftează şi-şi încolăceşte braţele în jurul spatelui meu, împingându-mă ca s-o pătrund. La naiba, e atât de… E ceva ce n-am mai simţit niciodată. Poate că e perfectă pentru mine. Trupul ei, nemişcat şi moale sub al meu, e tot numai rotunjimi şi piele bronzată. Nu i-am scos bluza, dar îi văd sânii. Mă prinde uitându-mă la ei şi trage de bluză, cuprinzându-şi sânii şi scoţându-i de sub material. Îmi îndoi gâtul şi iau în gură un sfârc moale şi negricios. O muşc uşor, iar ea scoate un scâncet ascuţit. Braţele ei îmi cuprind din nou spatele, apropiindu-mă şi mai mult de ea.

— Te simţi bine, Landon?

O pătrund lent, savurând felul minunat în care trupul ei mă primeşte. Dau din cap şi-mi ridic gura spre buzele ei. Mă mişc încet, înăuntru şi în afară. O ating uşor, o posed, e a mea.

Mă sărută până când simt că inima îi bate să-i sară din piept, iar trupul i se mişcă împreună cu al meu.

Picioarele i se încordează, iar ea şopteşte, implorându-mă să nu mă opresc. Nu mă opresc până când simt că trupul mi se despică în două şi cade peste al ei, în mijlocul gemetelor şi al gâfâielilor. Mă rostogolesc de pe ea şi rămân întins pe pat, alături de ea.

— A fost…

Încerc să-mi recapăt suflul.

— Perfect, spune Nora în locul meu.

18

Nora e cu jumătate din corp peste mine, întinsă peste pieptul meu. Bărbia i se sprijină pe sternul meu, iar degetele i se joacă în părul meu de pe piept. Îşi răsuceşte arătătorul prin el, iar eu o privesc în tăcere. Aerul condiţionat bâzâie în fundal şi mintea mea revede ultimele câteva minute la nesfârşit. Obrajii ei au o nuanţă de roz şi pare dureros de frumoasă. Şi-a scos bluza; are ochii superbi, buzele pline şi un tatuaj cu păpădii pe spate.

— Ştii tu, n-am avut niciodată un amant atât de atent cu mine, spune Nora, fără să mă privească în ochi.

Se uită fix la pieptul meu, iar degetele ei continuă să-mi mângâie pielea.

Ştii tu, nu m-a numit nimeni niciodată amant, vreau să-i spun, dar mă hotărăsc să n-o fac.

— Şi ăsta e un lucru bun?

Mă crispez, gândindu-mă la toate bicele şi lanţurile pe care le folosesc oamenii în zilele noastre. Sunt prea blând? Dakota sigur asta crede, nu că aş vrea să mă mai gândesc la asta… Nora surâde.

— Da. Un lucru foarte bun.

Vocea i se transformă într-o şoaptă, chiar dacă suntem singuri.

— Deşi – mă priveşte cu atenţie – uneori o să vreau să fii mai dur.

Sunt surprins de felul în care mă fac să mă simt vorbele ei şi sunt în extaz că vrea să facă asta din nou.

Trupul meu, deşi încă se reface, tânjeşte s-o pătrundă din nou. Cât de dur vrea oare să fie sexul? Mă intrigă lumea imensă a sexului cu care nu sunt familiarizat, dar nu ştiu dacă mintea face diferenţa dintre sexul dur şi a-i face rău. Ştiu că e o mare diferenţă între sexul dur şi sexul de modă veche, dar oare ea unde se înscrie în acest spectru?

— Cât de dur? întreb.

Îmi ia mâna şi mi-o duce spre părul ei. Înfăşoară degetele pe o şuviţă de păr negru şi trage de ea. Penisul îmi zvâcneşte.

— Destul de dur.

Zâmbeşte încântător şi diabolic în acelaşi timp. Se freacă de mine. E ca şi cum tot trupul ei e complet sincronizat cu al meu.

— Crezi că e ceva ce ţi-ar plăcea? spune Nora cu glas răguşit, îşi aşază capul pe pieptul meu şi îşi trece limba peste sfârcul meu întărit. Dinţii ei îl muşcă uşor, apoi îl alintă cu limba. Senzaţia mă săgetează până în vintre. Nimeni nu m-a atins vreodată acolo, cu atât mai puţin cu limba. Inima îmi bate mai tare decât de obicei şi sunt excitat şi un pic speriat în acelaşi timp. Nu pentru că nu-mi doresc asta, ci pentru că totul e foarte nou pentru mine. Am auzit odată pe cineva spunând că e un punct dulce între fior şi teamă şi cred că tocmai am ajuns în mijlocul lui.

Dau din cap, ca un răspuns târziu. Îşi lipeşte buzele de pieptul meu. Scoate un mârâit înăbuşit.

— Îmi place la nebunie trupul tău.

Îşi mută mâinile pe gâtul meu. Degetele ei îmi alunecă pe pielea transpirată, iar obrajii mi se aprind datorită complimentului ei. Mâinile ei îmi mângâie umerii şi apoi coboară pe spate. Fac mari eforturi să nu mă crispez sub atingerea ei.

— Eşti unul dintre acei oameni care nu trebuie să tragă de fiare ca să aibă un corp superb, nu-i aşa?

Nora îmi zâmbeşte complice.

— De fapt, nu răspunde la asta. Vreau să-mi imaginez că mergi la sală de două ori pe zi ca să arăţi aşa.

Degetele ei îmi părăsesc pieptul şi coboară înspre abdomen. Unghiile ei lungi îmi zgârie muşchii. Îmi pun mâna pe fundul ei gol.

— Şi mie-mi place trupul tău.

O prind zdravăn de fundul ei plin şi ea pur şi simplu toarce sub atingerea mea. Şi vreau să aud din nou acel sunet.

— Ai acel gen de trup în faţa căruia bărbaţii s-au închinat din negurile istoriei.

Mă gândesc la toate frumuseţile antice şi la vrăjile pe care le aruncau asupra bărbaţilor. În ciuda iubirii mele pentru istorie, în acest moment, când stau gol lângă ea, nu-mi mai amintesc numele niciuneia dintre ele.

— Nu prea, pufăie ea. Îmi place corpul meu, spune ea cu siguranţă, dar mi-a luat multă vreme să ajung aici. Anii adolescenţei mele au fost îngrozitori, cu fiecare fată de la televizor slabă moartă şi retuşată la maximum. Chiar şi fetele de la mine de la şcoală – am mers la o şcoală privată şi toate erau blonde minione cu tătici bogaţi. De la reviste şi filme până pe coridoarele şcolii nu existau fete care să semene cu mine.

Faţa aceasta a ei, de adolescentă nesigură, îmi atinge sufletul. Pentru că am fost cu Dakota, care are pielea mai închisă la culoare ca Nora, îmi amintesc că apăreau astfel de probleme. Dacă societatea le spune femeilor că trebuie să arate într-un anume fel, pe cine ar trebui să admire fetele ca Nora, prin venele cărora curg două feluri de sânge? încerc să mi-o închipui pe Nora o adolescentă fericită şi asta mă face să zâmbesc.

— Cum erai în adolescenţă? Mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci.

Ea râde scurt.

— O, nu, nu ţi-ar fi plăcut Eram dementă, prea dementă pentru tine.

Prea dementă pentru mine? încă o dată, îmi amintesc că nu sunt deloc sufletul petrecerii. De când e rău să fii cuminte? De ce fetele şi femeile deopotrivă îşi doresc dramă şi nopţi dezlănţuite? De ce cursele ilegale de maşini şi certurile, şi neliniştea care-ţi strâng stomacul sunt mai distractive decât să stăm pe canapea, îmbrăţişaţi şi uitându-ne la Netflix? Care-i chestia aia pe care-o spune toată lumea?

Netflix and chill[2]?

Da, asta e. De ce nu pot fi femeile fericite cu Netflixul şi cu relaxarea? Netflix are oricum acum cele mai bune emisiuni şi filme.

— Am avut multe necazuri, cu şcoala, cu părinţii mei. E puţin spus că le era ruşine cu mine.

O studiez pe femeia asta dezlănţuită şi neînfricată. O mângâi cu degetele pe spate. Chiar şi spinarea ei e sexy – cine ar fi crezut că o spinare poate fi atât de sexy? Linia fină a muşchilor îi coboară pe spate până la fundul rotund, iar eu îmi trec mâna peste acesta, strângându-i uşor carnea.

— Fiecare imploră atenţie în felul lui.

Privirea i se schimbă; nişte mici furtuni fierb în adâncimile ochilor ei.

— Nu ştiu dacă asta voiam.

Acum am jignit-o. Minunat!

— Nu voiam să te supăr.

Desenez cercuri mici pe pielea ei şi sper să nu se ridice sau să se îndepărteze de mine. Îmi place trupul ei lipit aşa de mine. Îmi place căldura cu care mă înconjoară. Ea oftează. Apoi îşi linge buzele.

— Nu e nimic. Adică – se uită în tavan meditând –, dacă mă gândesc mai bine, cred că voiam atenţie. Sora mea, Stausey, a fost mereu centrul universului părinţilor mei, iar eu eram o mică pată în abis, insuficient de strălucitoare ca să fiu o stea.

Cum să nu fie o stea? Mă uit la ea îndelung,

---

2 Netflix și relaxare, sloganul canalului de filme Netflix. (N.t.)

contemplându-i dorul din glas. Îi memorez chipul, micii pistrui de pe frunte şi cicatricea minusculă de pe bărbie. E atât de mică, încât nici n-am observat-o până acum. Îmi trec degetul mare peste ea, întrebându-mă de unde e. Îmi ridic privirea spre ochii ei, apoi spre gură. Mă gândesc la râsul ei scânteietor. La tupeul ei pătimaş. La încrederea ei copleşitoare de sine. E cu siguranţă o stea. Dacă oamenii ar fi astre, ea ar fi Steaua Nordului.

— Şi tu? întreabă ea, apropiindu-se şi mai mult de mine. Cum erai în adolescenţă? Dement la maximum?

Chicoteşte, iar eu clatin din cap.

— Nu prea. Citeam mult şi stăteam cu prietenii mei.

Atingerea Norei mă înfioară.

— Aveai mulţi prieteni?

— Nu. Vreo doi.

— Mă rog, toţi cei din şcoala ta cred că erau proşti să nu-şi dea seama ce prieten grozav eşti.

O spune de parcă ar fi cel mai sigur lucru din lume. Mă pufneşte râsul.

— Poţi să zici şi-aşa.

Degetele Norei îmi urcă de pe gât pe bărbie.

— Numai aşa pot să zic. Dacă aş fi avut un prieten ca tine în liceu, viaţa mea ar fi fost mai uşoară. Asta-mi aminteşte că – ridică privirea la mine mângâindu-mi barba – ai fost un mare sprijin pentru Tessa în ultimele câteva luni. Mă bucur mult că te are.

Când îmi mut privirea ruşinat de laudele ei, îmi întoarce din nou bărbia spre ea.

— Serios, eşti o specie rară de om. Nu cred că-ţi dai seama cât eşti de special. Pare stupid şi ciudat, şi lacrimogen, dar *special e* un cuvânt prea slab ca să te descrie pe tine.

Obrajii mi-au luat foc.

— Aş face orice pentru Tessa.

— Ştiu că ai face.

De data asta, e rândul Norei să-şi ferească privirea.

— Şi ce fel de cărţi citeai?

Înapoi la subiecte superficiale. Mie-mi convine. Nu mai pot să primesc şi complimente, să fac şi sex în decurs de o oră.

— În special fantasy. Mi-au plăcut la nebunie toate cărţile din cerla *Stăpânul inelelor*, *Harry Potter*. Îmi plăceau şi distopiile. Adică aş citi cam orice carte.

— Eu *urăsc* distopiile, geme Nora.

O mângâi uşor pe umăr şi surâd.

— Poftim? Cum să le urăşti?

Îşi dă ochii peste cap şi se propteşte pe coate. Îşi dă părul după urechi şi-şi linge buzele.

— Să-ţi spun eu de ce. În toate cărţile de genul ăsta e o tipă războinică, de vreo 15 ani, care are nişte prieteni minunaţi, şi împreună sunt suficient de puternici ca să salveze, desigur, lumea. Îţi zic eu, la 15 ani nici n-aveam idee cine sunt, darămite să mai salvez lumea.

— Nu simt de acord. Clar ai fi putut salva lumea.

Ea dă din cap.

— Da, sigur, *acum* aş putea. Dar în adolescenţă? Mă simţeam slabă şi confuză, şi uneori luam decizii de tot rahatul. Unde sunt cărţile alea?

Pasiunea şi îndârjirea ei mă fac să-mi placă şi mai mult de ea.

— Nu ştiu. Poate ar trebui să scrii tu una. Îmi zâmbeşte şi simt că mă sufoc.

— Mda. Ar trebui. Simt sigură c-ar fi de mare succes.

N-am nicio îndoială că aşa ar fi. Mi-ar plăcea să citesc orice ar scrie ea. M-am gândit şi eu de multe, multe ori să scriu, dar nu sunt sigur că am avut până acum o viaţă suficient de dinamică.

— Ţi-e foame?

Nora se ridică în capul oaselor, iar eu o urmăresc cu privirea. Doamne, cât e de sexy! Nu-mi vine să cred că tocmai am făcut sex cu ea.

— Mie mi-e foame mereu.

Mă ia de mână şi mă trage-n sus.

— Hai să mergem. O să fac ceva de mâncare.

— Aş prefera să facem altceva, zic eu, simţindu-mă dintr-odată curajos.

Nora ridică surprinsă din sprânceană.

— Noaptea nu s-a terminat. Le putem face pe amândouă, spune ea cu un surâs poznaş şi mă târăşte jos din pat.

19

Suntem oarecum îmbrăcaţi – ea fără sutien şi purtând unul dintre tricourile mele de la WCU şi o pereche de boxeri de-ai mei, eu o pereche de pantaloni subţiri de bumbac – şi, când dau să-mi pun o cămaşă, Nora mi-o smulge din mâini şi o aruncă în partea cealaltă a camerei.

Scutură din cap, mă ia de mână şi mă scoate din încăpere. Mă ţine strâns, cu mâinile ei mereu calde. Aşa că mergem de mână la bucătărie, unde ea se duce direct la frigider. Mă sprijin de blat, iar ea îşi face de lucru. Îşi iţeşte capul de după uşa frigiderului.

— Îţi place varza?

Mă strâmb.

— Îi place cuiva?

Sarmalele mamei miroseau în toată casa pentru cel puţin două zile. Era oribil. Nora zâmbeşte.

— Ai mâncat de curând?

Clatin din cap. Ea dă din cap şi închide frigiderul.

— Vrei să-ncerci şi făcută de mine? Dacă nu-ţi place, îţi fac pizza.

Aş putea enumera vreo 30 de chestii pe care aş prefera să le fac în loc să mănânc varză. Iar 29 dintre ele le-aş face cu trupul gol al Norei… Oare aş putea mânca varză de pe corpul ei? Mă întreb cât de greu ar fi s-o conving să facă asta.

Nora vine la mine, cu o varză întreagă în mână. Mă retrag zâmbind, iar ea se apropie de mine, cu un surâs până la urechi.

— Dar de asta ce zici?
Mută varza la spate.
— Dacă promiţi să iei două înghiţituri, o să fac şi prăjituri.
Face un pas în spate, jucăuş, şi-şi linge buzele, iar eu nu-i spun că aş face foarte multe lucruri pentru ea datorită gurii ei ispititoare.
— Hmmm…
Îmi duc degetele la bărbie, prefăcându-mă că mă gândesc la acest târg. îmi-place la nebunie s-o tachinez şi să văd cum îi strălucesc ochii, cum zâmbeşte ghiduş, oferindu-mi satisfacţia după care tânjeam.
— Şi o să mă hrăneşti cu prăjituri?
Dă din cap, zâmbind.
— Şi cu varză.
Merg spre ea, mă lipesc de trupul ei astfel încât frigiderul să-i atingă spatele şi-mi duc buzele la urechea ei.
— Batem palma, domniţă.
Nu mai are suflu când se desprinde de mine. Câteva minute mai târziu, când cuptorul se încălzeşte şi Nora a tăiat deja frunzele de varză, mă decid să mai pun cap la cap câteva dintre piesele enigmei care-o priveşte. Încep cu întrebări simple.
— Ai crescut în Washington?
Ea clatină din cap.
— Nu. Am locuit în California pentru o vreme, când eram mai tânără. Apoi ne-am mutat la Las Vegas, apoi în Washington.
— Uau!
Mi-aduc aminte că atunci când m-am mutat de la Michigan la Washington mă simţeam ca şi cum mica mea lume se întorsese cu fundul în sus. În primele două luni mi-era dor de casa mea, de şcoală, de iubita mea. În fine, mi-era dor tot timpul de Dakota, până acum. Vinovăţia răsună undeva pe dinăuntrul meu. Uneori şi acum mi-e dor de ea.

Eu n-am fost niciodată în California sau în Las Vegas.

— Cum a fost la Vegas? Acolo te-ai dezlănţuit? o necăjesc eu. Îmi răspunde cerându-mi uleiul de măsline, iar eu mă duc la dulap ca să-l caut. Nici nu ştiam că avem aşa ceva. Când îl găsesc, ea se întinde după sticlă. O ridic mai sus.

— În Vegas te-ai dezlănţuit? o întreb din nou, ridicând sticla prea sus ca să poată ajunge la ea.

Mă priveşte, apoi se uită la sticlă, apoi din nou în ochii mei. E amuzată şi surprinsă de jocul meu.

— Da şi nu. Aveam 16 ani.

Se apropie şi mai mult de mine, frecându-şi trupul de al meu şi întinzându-se din nou după sticlă.

— Povesteşte-mi despre părţile cu *da*.

Se lipeşte şi mai tare de mine. Sânii îmi apasă pe partea de sus a stomacului şi începe să devină obositor să ţin mâna ridicată. Simt cum mă mângâie uşor peste pantaloni şi când îşi trece degetele peste penisul meu în erecţie, nu-mi pot stăpâni un geamăt. Îşi mişcă mâna, în sus şi-n jos, peste materialul pantalonilor. Vederea mi s-a înceţoşat şi simt că ameţesc când îşi apropie faţa de gâtul meu şi mă răsfaţă cu răsuflarea ei fierbinte.

— Gata, e a mea, spune ea şi-mi ia o clipă ca să-mi dau seama ce vrea să spună.

Mă holbez la sticla cu ulei de măsline din mâna ei.

— Ai trişat! zic eu, întinzându-mă şi trăgând-o la mine-n braţe. E foarte, foarte incorect.

Părul îi miroase a nucă-de-cocos şi buzele mele îi simt pielea catifelată. O sărut din nou pe cap şi ea se topeşte în mine. O strâng şi mai tare în braţe şi o prind de bărbie, făcând-o să-şi ridice privirea la mine.

— N-a zis nimeni că joc corect, spune ea cu un zâmbet periculos, îmi lipesc buzele de ale ei, dar ea se fereşte şi se desprinde din îmbrăţişarea mea. Când se-ntoarce la aragaz, femeia asta diabolică se răsuceşte şi-mi face cu ochiul. Îmi face cu ochiul! îmi place la nebunie

că e atât de malefică.

Încerc să-mi stăpânesc mâinile cât timp ea vorbeşte. Îmi povesteşte despre părinţii ei, despre casa lor imensă din Las Vegas, despre vara pe care a pierdut-o învăţând să cânte la pian. Lecţii de pian, o piscină enormă şi soarele fierbinte al Nevadei – mi se pare paradisul.

Unge foile de varză cu ulei de măsline şi-mi povesteşte despre glumele surorii ei şi despre iarna din sudul Californiei, unde, de fapt, nu e iarnă deloc. Vorbeşte despre frunzele de palmier şi despre traficul îngrozitor. Şi-a făcut o prietenă, pe nume Pedra, iar sora Norei, Stausey, l-a cunoscut în acea iarnă pe soţul ei, fratele Pedrei. Soţul medic, pe care l-am văzut pe internet, îmi dau eu seama. Zâmbetul lui larg şi imaculat şi milioanele de diplome îmi umplu mintea. Nora îşi aminteşte de iarna aceea cu o expresie îndurerată, iar eu îmi aduc aminte de păpuşa Ken din poza de pe Facebook.

— Aveai un iubit acolo? o întreb, curios.

Nora răspunde fără să se-ntoarcă spre mine:

— Ceva de genul ăsta.

De ce e atât de secretoasă? Mă înnebuneşte. Rău de tot.

— Cum era?

Ştiu că nu vrea să vorbească despre ea. Dar eu vreau, înainte de a răspunde, Nora deschide cuptorul şi bagă acolo tava cu sarmale. Setează cronometrul şi, în cele din urmă, se întoarce cu faţa spre mine.

— Eşti sigur că vrei să vorbim despre asta?

Nora îşi ridică privirea întrebătoare spre mine.

— Dacă ajungem la subiectul ăsta, nu ne putem întoarce. Vreau pur şi simplu să ştii asta clar.

Vreau oare să vorbim despre asta? Ce înseamnă *asta*, mai exact?

Vreau să aflu cât mai multe despre ea, dar dacă, de fapt, nu vreau să ştiu amănunte? Dacă realitatea e mai rea decât fantezia cu care cochetăm?

Nu pot să rămân pur şi simplu aici pentru încă o

vreme? Ce e rău în a fi neştiutor? îmi dau seama că zicala „Fericiţi cei săraci cu duhul” a fost inventată pentru astfel de momente.

O privesc aşa, cum stă cu braţele încrucişate şi uitându-se fix la mine, şi prefer să mai fiu pentru o clipă printre cei săraci cu duhul.

— Care-i mâncarea ta preferată?

Ignor fiorul ce-mi trece pe şira spinării când observ că pare mai uşurată decât ar trebui.

20

Nora avea dreptate. Varza ei e delicioasă. Nu seamănă deloc la gust cu sarmalele fade pe care le făcea mama. A rupt frunzele şi le-a mărunţit cu cuţitul, apoi le-a pus pe o farfurie ca să le ronţăim. Asta-i tot. Şi a fost mult mai bine decât îmi imaginam. Nora s-a cocoţat pe blat şi m-a hrănit, îmbucătură cu îmbucătură. Mâncarea avea gust de usturoi şi sare şi, ţinând cont că m-a sărutat pe buze după fiecare înghiţitură, am mâncat tot ce era în tigaie.

— Ţi-am zis c-o să fie bună.

Stoarce detergent lichid pe tigaia în care a gătit. O privesc cum spală vasele şi mă întreb dacă n-ar trebui cumva s-o ajut. Probabil că da.

— Pot să te-ajut cu ceva?

Nora se răsuceşte, zâmbitoare şi oarecum surprinsă, ca şi cum i-aş fi oferit un căţel alb şi pufos.

— Stai să văd dacă pricep cum trebuie, îşi linge buzele şi se apropie de mine.

— Nu numai că ai o limbă de sfânt, un trup de zeu şi o minte de filosof, dar vrei să mă ajuţi şi cu spălatul vaselor?

Simt cum îmi creşte inima cu fiecare laudă a ei. Are o mutră amuzată şi îmi place la nebunie zâmbetul nereţinut de pe buzele ei. La fel de mult cât îmi place şi felul în care boxerii mei îi atârnă pe şolduri. Nu înoată în tricoul meu; îi vine cumva mulat pe piept şi şolduri,

fiindu-i larg doar la mâneci. Acum tricoul meu miroase ca ea. N-o să-l mai spăl niciodată. Bine, poate că nu niciodată, dar oricum nu în curând. Oricum de-abia îmi spăl rufele.

Stau în spatele ei, iar ea se preface că spală tigaia, aceeaşi de vreo două minute. La ce visează oare? La mine ajutând-o la spălatul vaselor? E oare atât de simplu să ajungi la inima ei? în cele din urmă spun:

— Cu asta mă ocup, domniţă.

Ţine buretele între degetele ei lungi şi-l înmoaie din nou în apa înspumată.

— Iar cu *domniţa*?

Îşi înclină uşor capul, lăsându-şi gâtul la vedere. Nu-mi dau seama dacă-mi încurajează dorinţa pentru ea în mod deliberat sau dacă trupul ei mă ademeneşte fără intenţie. Oricum ar fi, sunt un nenorocit norocos.

— Sunt mai bătrână ca tine, subliniază ea.

Râd pe sub mustaţă şi văd cum pielea de pe gât i se înfioară. Eu am făcut asta? Doamne Dumnezeule! Cred că eu am făcut-o. Îmi încolăcesc mâinile în jurul mijlocului ei, iar ea se sprijină de mine, ispitindu-mă cu gâtul ei dezgolit. O sărut acolo, chiar deasupra scobiturii gâtului.

— Eu sunt mai solid ca tine.

Îi sărut din nou gâtul. Îmi trec limba peste pielea ei caldă, iar ea geme, fără suflu. Îmi mut mâinile pe şoldurile ei şi o strâng uşor.

— Serios, mai solid?

Are vocea reţinută şi răguşită. Nora se împinge în spate, cu fundul lipit de mine.

— Serios.

Mâinile mele îi caută sânii, apoi îi masează uşor. Când degetele mele îi găsesc sfârcurile acoperite de tricoul meu subţire de bumbac, trag uşor de ele. Sfârcurile se întăresc sub atingerea mea. Le ciupesc; cu fiecare mişcare atingerea mea devine mai fermă, iar gemetele ei se transformă în scâncete. Gâfâielile ei mă

fac să tânjesc după ea.

Mâinile ei nemişcate sunt încă în apă, iar eu îmi mut un braţ peste abdomenul ei. Mă opresc acolo, neştiind cât de departe să ajung. Mă priveşte peste umăr, de parcă mi-ar auzi gândurile.

— Cu mine poţi fi cine vrei tu să fii, mai ştii?

Cu ea pot să fiu cine vreau eu să fiu. Fără nicio presiune, fără să-mi fac griji dacă par şmecher sau jalnic, puternic sau slab. Nu trebuie să mă lupt cu dubiile din mintea mea; nu trebuie să pun la îndoială orice lucru pe care-l spun sau pe care-l fac. Pot să las deoparte toate astea. Alături de ea, resimt o linişte de care n-am avut parte niciodată.

Închide robinetul şi-şi şterge spuma de pe mâini.

— Ce-ţi doreşti, Landon? Spune-mi!

Nora îşi mişcă şoldurile, frecându-şi fundul de mine.

— Nu-ţi fie teamă. Eu te vreau pe tine.

Mâna ei îmi cuprinde penisul prin pantalonii subţiri.

— Am nevoie de tine.

— Întoarce-te, mârâi eu, recunoscându-mi cu greu propria voce.

Nora nu şovăie; se răsuceşte cu faţa la mine. Privirea ei piezişă nu e una cu care să fiu obişnuit din partea ei. Are o expresie timidă, gâfâie, iar timiditatea ei este atât de nouă pentru mine, dar atât de sexy!

— Vrei să-ţi spun ce-mi doresc?

Glasul mi se aude mai limpede decât părea în mintea mea. În capul meu simt emoţionat, surescitat. Sar în sus şi-n jos, nerăbdător s-o ating. Dar-aici, în realitate, stau neclintit. Privirea mea fermă o absoarbe şi nu-mi vine să cred cât sunt de norocos. Dă din cap şi mă fixează cu privirea.

— Vreau să stai pe acest scaun.

Iau cel mai apropiat scaun şi o dezlipesc pe Nora de chiuvetă. Are încă mâinile ude, la fel cum e şi partea din faţă a pantalonilor mei. Se aşază pe scaun, cu mâinile împreunate în poală.

— Ridică-te puţin, îi zic.

Când se ridică, îi dau boxerii jos, până pe coapse. Îi scot tricoul şi privesc la felul în care sânii ei bronzaţi atârnă grei şi rotunzi, la sfârcurile ei întărite şi pregătite. Trupul ei merită privit. Cad în genunchi ca s-o venerez.

— Aşază-te, îi spun când genunchii mei ating podeaua.

Ea se aşază, iar eu îmi strecor degetele în sus, spre coapsele ei. O străbate un fior şi mă priveşte, gâfâind de fiecare dată când ochii mei îi întâlnesc pe ai ei. Îi desfac coapsele cu blândeţe şi-mi înclin capul ca s-o sărut. Degetele Norei mi se joacă în păr. Mă mângâie pe cap în timp ce eu îi dăruiesc trupului ei întregul meu devotament. Mâna mea o tachinează, trecându-i-o printre picioare, după care o pătrund cu un deget. Îi privesc chipul. Îşi dă ochii peste cap şi deschide gura, în extaz.

O stimulez încet cu degetele şi o tachinez cu buzele, trecându-mi-le uşor peste sexul ei. Geme la infinit la fiecare mişcare a degetelor mele. Îmi place la nebunie cât e de vocală; face minuni pentru ego-ul meu. După câteva secunde de chin, îi curm suferinţa trecându-mi limba peste umezeala ei.

— O, Doamne! spune ea, iar eu repet mişcarea.

Are gust de miere zaharisită, iar mie mi-au plăcut întotdeauna dulciurile.

Când picioarele i se încordează pe scaun, îmi încolăcesc braţele în jurul coapselor ei şi i le ridic suficient ca s-o sprijin când îşi dă drumul.

Îmi lipesc gura de ea cu toată puterea.

Ea îmi rosteşte numele, îmi spune cât sunt de dulce.

Eşti atât de bun, Landon. Atât, atât de bun!

O gust când ajunge la orgasm şi-i ţintuiesc picioarele într-un loc în timp ce-şi revine. E complet dezbrăcată, stând pe scaun, gâfâind şi nu vreau să mă opresc. O simt pulsând sub atingerea limbii mele, vibrând după orgasmul pe care tocmai l-a avut.

N-am terminat. Mi-a spus să fac ce vreau, să fiu cine vreau să fiu. Ăsta vreau să fiu. Cineva care-i venerează trupul şi care găseşte plăcere în plăcerea ei.

La al treilea orgasm, trupul i s-a transformat deja în gelatină. Când cade la loc, satisfăcută şi epuizată, o trag jos pe podea, la mine-n braţe. Se topeşte lipită de mine, iar eu îi mângâi spinarea uşor. După câteva minute, mi se pare că a adormit.

— Eu îţi spun să faci ce vrei tu cu mine, iar tu mă faci să-mi dau drumul de trei ori, şopteşte ea, îngropându-şi şi mai mult faţa în pieptul meu.

Braţele ei mă strâng mai tare, iar eu îmi găsesc o satisfacţie imensă în a mă cuibări cu ea pe podeaua din bucătărie. Îi ating obrazul şi-i dau la o parte părul de pe faţă.

— Asta mi-am dorit să fac.

Nora se ridică în capul oaselor ca să mă privească şi se mută cu coapsele de-o parte şi de alta a şoldurilor mele şi cu sânii în faţa mea. Sânii goi, aş adăuga. Mă stăpânesc din răsputeri să nu-i ling.

— Pot să te păstrez? zâmbeşte ea jucăuş.

Mă hotărăsc să-i ling sânii şi ea îmi cuprinde gâtul cu mâna şi-mi vâră faţa în ei. *Aş putea trăi bine-mersi aici, îngropat în nurii ei*, îmi spun în gând, jalnic. *Aş putea stai aici toată ziua şi toată noaptea, cu faţa îngropată la pieptul ei*. Încă se mai spune *la pieptul ei*? Probabil că nu. Chicoteşte când o muşc uşor.

— Asta înseamnă da?

Dau din cap, frecându-mi faţa de sânii ei.

După ce mă bine dispune astfel preţ de câteva minute, mă ridică de jos. Termin de spălat vasele în vreme ce ea face aluatul pentru prăjiturile pe care le-am câştigat pentru că am mâncat varza. Dacă Nora mi-ar promite să-mi dea legume în fiecare zi, aş putea deveni erbivor în foarte scurt timp. Am putea mânca toată ziua sucuri de kale şi chestii din cereale dacă le-ar face ea.

Când termin de şters vasele, mă duc lângă ea la

blatul de lucru şi o privesc cum transformă aluatul în rulouri. În ele a pus ceva alb răzuit şi încă un lucru, care seamănă cu nişte fructe de pădure.

— Ce fel de prăjituri simt astea?

— Cu ciocolată albă şi cu zmeură.

În timp ce prăjiturile se coc, micul meu apartament se umple de acest miros dulce şi familiar. Îmi spun că Nora ar trebui să treacă pe aici în fiecare zi. Aş fi foarte, foarte fericit.

Unde locuieşte oare acum? Aproape că uitasem că a venit la mine acasă cu mâinile pline de bagaje.

— Te-ai întors în apartament? o întreb când se cocoaţă pe blat, iar eu mă insinuez între picioarele ei.

— Nu.

Şi asta e tot. Un simplu „Nu”.

— Unde stai? Vrei să stai aici?

— Nu.

De data asta zâmbeşte, iar eu îmi frec nasul de al ei.

— Sora mea vine mâine şi o să mă lase să stau în apartamentul ei de peste pod.

— În Manhattan? E departe de serviciul tău.

— Nu e foarte departe.

— Poţi sta aici.

Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi mă trage mai aproape de ea.

— Nu, nu pot.

— De ce?

Dar Nora clatină din cap.

— Deci, dacă sora ta vine mâine, înseamnă că nu ne vedem?

Ea dă din cap.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

Nora îşi încordează uşor spinarea şi scutură din cap.

— S-o cunoşti pe sora mea? Ah, e o idee îngrozitoare.

Îmi surâde, dar eu nu zâmbesc. Foloseşte chipul acela frumos ca pe un scut împotriva indiscreţiilor.

O *idee îngrozitoare*? *De ce-ar fi o idee îngrozitoare*? Dacă încercăm să ne cunoaştem mai bine, de ce n-ar trebui să-i cunosc sora? N-o cer de nevastă; vreau doar să-i cunosc familia.

— De ce spui asta?

Sper că Nora nu-mi sesizează nesiguranţa din glas. Se desprinde de mine şi se apleacă din nou spre dulapuri.

— Sora mea… Sora mea nu e o persoană pe care *s-o cunoşti* pur şi simplu – e un întreg scenariu. Ar trebui să plănuim asta mult, mult mai bine. Nu cred că-i o idee bună. Adică, ea şi Ameen nu simt nişte simpli oameni care se-ntâlnesc cu alţi oameni.

Pe măsură ce Nora vorbeşte, glasul îi devine din ce în ce mai haotic, atât de diferit de cum era acum câteva secunde. De ce anume îi e atât de teamă? De ce e aşa o mare scofală să-i cunosc sora?

Mă uit în jurul meu, în bucătăria micuţă şi pe holul îngust. Îmi amintesc de dimensiunea contului meu bancar şi-mi observ pantalonii de trening. Îmi aduc aminte cât de bine era îmbrăcată sora ei în toate acele poze de pe Facebook. Părul lucios, machiajul elaborat, dinţii perfecţi şi albi şi rochia de un alb desăvârşit. Într-una dintre fotografii, încheieturile îi erau acoperite de diamante la fel de strălucitoare ca dinţii ei, în vreme ce ţinea de o parte a premiului primit de soţul ei. Mă rog, premiile. Premiu după premiu după premiu…

De data asta, eu sunt cel care bate-n retragere.

— Bine, atunci n-o să fac cunoştinţă cu ei.

Nu-i explic de ce m-am răzgândit atât de brusc şi nici ea nu-mi cere s-o fac.

21

Mă bucur să descopăr că patul meu e perfect pentru două trupuri. Are dimensiunea exactă pentru ca Nora să se cuibărească lângă mine. Are corpul cald, ca întotdeauna, şi stă-ntinsă în îndoitura braţului meu,

privindu-mă cu ochii ei seducători. Strălucirea lor e de-a dreptul provocatoare, iar fericirea îi stă atât de bine.

O izbitură puternică în perete e prea deranjantă ca să poată fi ignorată. Nişte zgomote înfundate vin din dormitorul Tessei şi încercăm să le ignorăm, dar sunt prea intense.

Brusc, parcă sunt în casa mamei din Washington, auzindu-i pe Hardin şi pe Tessa făcând sex în camera de pe coridor. Cred că ăştia doi nici măcar nu încearcă s-o facă în linişte.

— Simt groaznic de zgomotoşi, râde Nora.

Râd şi eu.

— O, asta nu-i nimic. Stai să-i vezi când se ceartă. Îi aud şi cei care locuiesc în Jersey.

Am trecut prin asta de nenumărate ori. Zidurile nu sunt niciodată suficient de groase ca să-i acopere pe ei doi.

— Şi mereu sunt atât de zgomotoşi? şopteşte ea.

— Da. Dar asta nu-i nimic în comparaţie cu certurile lor.

— Şi-a găsit perechea Hardin. Tessa nu e persoana pe care s-o calci în picioare, zice Nora plină de admiraţie.

— Da, şi-a găsit-o.

Nu mai spun câte lacrimi s-au vărsat până s-a ajuns aici. Credeam c-o să-i omor pe amândoi de câteva ori. Simt încăpăţânaţi la maximum.

Telefonul de pe noptieră sună şi mă întind după el. Apare numărul Dakotei, luminând strident întreaga încăpere. Nora se apleacă şi se uită pe ecran.

— Dakota.

Simt o durere în piept. Urăsc partea asta a relaţiei noastre sau ce naiba e asta.

— Răspunde-i!

Clatin din cap şi ignor apelul. Nora se ridică într-un cot.

— De ce n-ai răspuns?

De ce? Ăăă… poate pentru că ar fi incredibil de ciudat să vorbesc cu ea de faţă cu tine? Pentru că e fosta mea iubită şi relaţiile dintre noi sunt încordate, şi încă şi mai încordate între voi două?

— Nu te-ar deranja? o întreb, neştiind cum să gestionez situaţia.

Nora se ridică în capul oaselor.

— Dacă mai e ceva între voi, atunci da. Dar, dacă nu există niciun motiv ca eu să nu aud despre ce anume vorbiţi, atunci nu, nu m-ar deranja. Minciunile mă deranjează. Nu adevărul.

Ciudat ca tocmai tu să spui asta, aş vrea să zic. Ea nu minte, dar e regina omisiunilor şi a secretelor.

— Nu cred că am ceva de ascuns, serios. Doar că e o situaţie ciudată. Ştiu că voi eraţi prietene…

Nora pufneşte.

— N-am fost *niciodată* prietene!

— În fine, colege de apartament. Asta înseamnă ape tulburi. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi de s-au înrăutăţit atât de mult lucrurile, cu excepţia disputei legate de mine. Am fost singurul motiv?

— Da.

Da – asta-i tot ce primesc. Femeia asta e enervantă…

— De ce nu mă laşi s-o cunosc pe sora ta? întreb brusc.

Dacă vrea să evite întrebările despre ea şi Dakota, o să abordez alt subiect. Mă uit fix la ea, iar ea îşi dă părul ciufulit după ureche.

— Pentru că sunt un amărât de student?

Ea se smuceşte, jignită.

— Nu. Ce fel de întrebare e asta?

O întrebare rezonabilă, Domnişoară care Călătoreşte în Toată Lumea cu o Familie de Chirurgi.

— Una corectă, răspund eu privind-o furios.

— Nu-i corectă deloc, replică ea.

Cum să-i spun că am fost un urmăritor de nota io şi i-am găsit profilul de Facebook al surorii ei? Ar trebui să-

i mărturisesc asta? Da, ar trebui, pentru că-i pretind sinceritate. Aşa ar fi cinstit, iar ei îi place să fim cinstiţi, nu-i aşa? Deci ar trebui să spun ceva… Dar se va enerva. Serios, cât e de important să fim sinceri? Uneori e mai bine să omiţi chestii, nu-i aşa? Adică, dacă aş purta o cămaşă urâtă şi aş întreba-o pe Nora dacă e urâtă, ar trebui să mă mintă? Da. Îmi amintesc de cămăşile alea de tătic în vacanţă, din acelea înflorate. Bleah! îmi promit să nu fiu niciodată genul acela de tată. Vreau să fiu un tată şmecher, iar dacă Nora minte în privinţa cămăşilor mele, nu pot fi aşa ceva. Deci, nu, poate că omisiunea e la fel de rea ca minciuna.

— Am găsit pagina de Facebook a surorii tale şi m-am uitat peste ea. I-am văzut soţul şi miliardele de diplome şi premii ale acestuia. Ţi-am văzut vacanţele exotice şi costumul galben de baie.

Nora păleşte şi nu spune nimic.

— I-am văzut casa imensă şi maşina nouă-nouţă pe care i-a cumpărat-o el şi l-am văzut şi pe tipul care te ţinea în braţe.

Nora icneşte scurt. Am şocat-o cu adevărat şi, după câteva secunde în care mă priveşte fără expresie, reuşeşte să îngaime:

— De ce… de ce ai făcut aşa ceva?

— Ce să fac? E Facebook, proprietate publică.

Îmi apăr acţiunile de urmăritor cu cel mai jalnic pretext pe care l-am putut inventa. E un răspuns îngrozitor. Şi o scuză foarte proastă, pentru că simt un dubios.

Nora clatină din cap şi se îndepărtează de mine.

— Când ai făcut asta?

— Azi, când aşteptam să te întorci.

Azi a fost? Timpul nu pare să mai aibă vreun sens de când am cunoscut-o pe femeia asta.

— Şi ce ai mai descoperit?

Mâinile îi tremură uşor. I le privesc, iar ea şi le calmează imediat împreunându-le.

— Nimic. Tu nu pari să ai pagină de Facebook.

Ea dă din cap, fără să se uite în ochii mei. Şi-mi dau seama de ceva: e clar că are Facebook

— Şi mai exact ce te aşteptai să găseşti? îşi priveşte mâinile adunate în poală.

Nu aşa de repede… O prind de braţe şi o trag din nou spre mine. Nu mi se împotriveşte, dar îşi mişcă coapsele ca să-mi cuprindă mijlocul.

Oare aşa sunt mereu relaţiile – acest sentiment apăsător că, orice s-ar întâmpla, există mereu câte un secret care pândeşte de după colţ, aşteptând să vină momentele fericite ca să le zdrobească şi să ţi le fure?

— Ce anume ascunzi?

Vocea mea e calmă, spre deosebire de ce se întâmplă în mintea mea. Nora clatină din cap.

— De ce presupui că am ceva de ascuns?

Dau ochii peste cap şi-mi pun un braţ sub cap, ca s-o văd mai bine. Cealaltă mână mi se odihneşte pe piciorul ei. Pare că ăsta e singurul lucru care ne leagă acum, ca un fir fragil care ne ţine împreună.

— Poate pentru că ai. Nu vrei s-o cunosc pe sora ta. Ai o pagină secretă de Facebook. Nu vrei să vorbeşti despre fostul tău iubit sau despre orice altă relaţie, de fapt, şi m-ai îndepărtat când încercam să înţeleg de ce-mi ascunzi atâtea lucruri.

Oftez şi mă ridic, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia patului. Nora inspiră, zâmbindu-mi fals.

— Ştii ceva? Vrei s-o cunoşti pe sora mea? Hai să mergem atunci. Poţi s-o cunoşti mâine după ce ies de la muncă. Tu până la ce oră lucrezi mâine?

— Scap la două.

Dă din cap.

— Bine. Am stabilit atunci. Acum nu-ţi mai băga nasul în treburile mele dacă nu vrei să mi-l bag şi eu în ale tale.

Mă încrunt şi-mi ridic privirea spre ea.

— În ale mele? Eu nu am nimic de ascuns.

Nora râde.
— O, ba da. Sigur că ai.
O prind de şolduri şi o lipesc de trupul meu, astfel încât să stea pe partea de jos a abdomenului meu. Îmi încolăcesc braţele peste spatele ei şi o aduc la pieptul meu.
— Explică-mi!
O sărut lângă ureche.
— Tu şi Dakota. Aş spune că sigur am avea ce să vorbim despre asta. Îţi ascunzi relaţia – ce-a mai rămas din ea – de mine. Nu-i răspunzi la telefon de faţă cu mine. E destul de dubios din partea cuiva care se pretinde sfânt.
Femeia asta e nebună de legat. Îi întorc obrazul astfel încât să nu aibă de ales şi să mă sărute.
— N-am nimic să-ţi ascund, în afara faptului că eu şi Dakota suntem prieteni. Ea vrea mai mult, cred, dar nu-i pot oferi mai mult.
Iau mâna Norei în mâinile mele tremurânde.
— Ai luat tot ce aveam de dat. Nu mai am ce să-i ofer ei. Tu ai totul.
Nora mă sărută uşor pe colţul gurii. Apoi buzele ei devin mai îndrăzneţe. Limba ei se împreunează cu a mea.
— Hm, asta sima grozav, spune ea.
— Tu eşti grozavă! mormăi şi mă bucur că nu pare să observe sau să-i pese.
Îi simt gura fierbinte peste buzele mele.

22

Nora
Frate, se pricepe de minune să-mi distragă atenţia. Mă retrag un pic, ca să mă pot concentra din nou. Între trupurile noastre e o distanţă de numai câţiva centimetri, dar îmi ţin gura lipită de a lui. Buzele lui sunt atât de catifelate! Prea catifelate ca să mai pot fi atentă şi la altceva.
Trebuie să mă adun.

Deschid ochii în timp ce el mă sărută. Mâna lui îmi urcă pe coapsă, aşa că nu prea îmi mai controlez trupul deocamdată.

Mă uit în jurul meu prin cameră, încercând să mă agăţ de ceva. Observ un afiş cu hochei pe perete; două şiruri de ochi ai unor bărbaţi mătăhăloşi se holbează la mine. Fiecare dintre ei, cu crosa în mână, mă fixează de parcă am făcut ceva ca să merit privirea lor plină de prejudecăţi, totuşi atât de masculină.

De ce naiba are Landon aşa ceva deasupra patului? Uneori vârsta îi e atât de *evidentă*, de parcă ar fi o reclamă imensă de neon deasupra capului său, strigând la mine. Ca acum, când sunt întinsă în patul lui şi citesc calendarul sezonului unei echipe de hochei pe gheaţă. E clar că aici nu intră prea des vreo femeie, lucru care, într-un fel, mă face să-mi placă mai mult afişul cu pricina.

Dar, alteori, e *mascul* în toată puterea cuvântului. Are un suflet matur. Un zâmbet nepotrivit de înţelept pentru vârsta lui şi o inimă de aur. E atent şi fiecare atingere de-a lui înseamnă ceva. Privirile, săruturile lui au ceva special. Nu mă atinge pur şi simplu cu buzele, ci îşi varsă tot sufletul în mine, sorbind o părticică din mine cu fiecare suflare.

Şi trupul lui. Are un trup de bărbat adevărat; braţele îi simt pline de muşchi bine conturaţi. Barba îi creşte pe obraji, iar umerii lui lăţi duc pe ei povara atâtor oameni. E cea mai atentă persoană – bărbat sau femeie – pe care am întâlnit-o vreodată. Dar, oricum aş încerca să justific faza, tot e cu cinci ani mai tânăr ca mine. Când îmi aduc aminte de vârstele noastre, cifrele schimbă lucrurile. El pare tânăr; eu, de multe ori, par bătrână.

Atmosfera se schimbă; energia dintre noi vibrează şi mai mult. E de-abia în anul al doilea de facultate – ce am eu în comun cu el?

Gura lui îmi coboară de-a lungul gâtului, iar limba lui îmi desenează rotocoale dulci pe piele. Cred că pot

numi însă câteva lucruri pe care le avem în comun…

Totuşi, există Dakota. L-a sunat din nou. Ce-o să fac eu cu fata asta? Nu am energia necesară pentru acest triunghi amoros de liceu. Sunt prea bătrână pentru asta. Am trecut prin aşa ceva. M-am certat cu prietenele mele din cauza băieţilor şi mi-am plâns suficient de milă în compania unor sticle de vin ieftin. Landon nici măcar n-a avut timp să şi-o scoată pe fata asta din sistem, că am şi apărut eu, trăgând de el în altă direcţie.

O parte din mine nu înţelege, pur şi simplu, ce vede la ea, în afară de înfăţişare. E frumoasă şi munceşte mult ca să aibă trupul pe care-l are. Dar dincolo de aparenţe e nesimţită şi teatrală, şi imatură, şi…

Chiar fac chestia asta? Stau aici întinsă, la el în pat, cu gura lui lipită de mine, gândindu-mă la lista de motive pentru care fosta lui Iubită e îngrozitoare? Ăsta e nivelul la care m-am coborât?

Îmi trec degetele peste spatele lui Landon, iar el continuă să mă lingă pe gât. Nu m-am simţit niciodată atât de mulţumită alături de un bărbat şi cu siguranţă n-am mai întâlnit niciodată un bărbat care, deşi are control complet asupra trupului meu, alege să-şi folosească numai gura până mă face să mă ud toată, ghemuită la el în poală, pe podea.

Cu toate astea, el încă nu a avut timp să iasă cu cineva. N-a ieşit cu nimeni altcineva, *în afară de ea*. Locuieşte în primul lui apartament; eu am deja ipotecă pentru apartamentul meu proprietate personală. El nu şi-a trăit încă experienţele din facultate; eu deja m-am săturat de faze gen trezit pe peluza altcuiva, într-o stare de mahmureală avansată. El n-a fost niciodată la o petrecere studenţească. N-a avut niciodată o aventură de-o noapte. Dakota e singurul lucru pe care-l ştie despre femei.

Alături de ea are rădăcini. Ea stăpâneşte o parte din el pe care eu n-o s-o pot avea niciodată. Acea parte din el care constituie primele lui amintiri şi care nu vor fi

niciodată ale mele. Dar oare am nevoie de ele? Nici el nu le are pe ale mele. Le-am împărtăşit cu un alt bărbat. Atunci de ce mă deranjează atât de mult? Oare pentru că fostul meu iubit nu ne umbreşte prezentul şi nu mă sună în timp ce stăm împreună în pat?

Îmi amintesc brusc de ceva: mutra lui Cliff în timp ce Hardin îl imobilizase, ţinându-l de gât. Felul în care i-au trosnit oasele când bocancul lui Hardin l-a strivit de podea. Cliff a fost trimis aici ca să mă spioneze. Ştiu asta, deşi n-am avut curajul să întreb. Am preferat să nu-mi confirm cele mai urâte bănuieli.

Dakota m-a rugat, chiar lângă acest apartament, să mă ţin departe de Landon. Mai vrea o şansă ca să îndrepte lucrurile dintre ei. Aş vrea să ştiu ce anume îi leagă atât de strâns. Care e rana care-i doare pe amândoi, lăsată neatinsă şi nevindecată, încă deschisă şi sângerândă?

Oare voi fi suficient de puternică pentru a apăsa pe rana aceea şi voi avea curajul s-o bandajez?

Asta depinde de ceea ce au ei în comun. Ştiu că există un motiv pentru care el nu e pregătit s-o abandoneze; dar n-am nici cea mai vagă idee care poate fi acesta. Nu e numai faptul că a dezvirginat-o; e ceva mai mult.

Totuşi, nu e corect din partea mea să-i cer să-mi spună, din moment ce nici eu nu sunt gata să-i împărtăşesc trecutul meu.

De ce universul permite ca acest lucru să se întâmple? De ce permite unor oameni ca noi, care suntem blocaţi în purgatoriul ultimelor noastre relaţii, să se ataşeze atât de mult unul de altul?

Nu ştiu, oricum, de ce las această varză să continue. Ar fi trebuit s-o las la stadiul de flirt cu prietenul unei prietene, dar n-am făcut-o. În special pentru că a început să mă obsedeze şi parţial pentru că pur şi simplu nu m-am putut ţine la distanţă de el. Gândurile despre el au devenit rapid imposibil de gestionat şi de controlat, la fel

cum e gura lui acum pe sânii mei.

Îl ţin de ceafă, călăuzindu-i gura lacomă.

Probabil că nu e cel mai potrivit moment să mă gândesc la toată povestea asta, dar e singurul pe care-l am la dispoziţie. I-am făcut Dakotei o promisiune pe care voiam s-o încalc de la bun început, dar tot simt vinovăţia. Nu e atât de rea când nu ameninţă că va povesti tuturor despre viaţa mea sau că mă va da afară dintr-un apartament care era şi al meu, la fel cum era şi al ei. Poate fi amuzantă, te poţi distra cu ea prin preajmă. Prima oară când am întâlnit-o, m-a rugat să merg la dans cu ea. Tocmai îmi despachetasem bagajele şi voiam să-mi cunosc noile colege de apartament, pe ea şi pe Maggy.

Dakota se gătise într-o rochie mulată roşie şi cu pantofi negri strălucitori. Îşi îndreptase părul creţ tuns până la umeri. Arăta senzaţional şi era gata să plece să cucerească lumea. Mi-a spus atunci că tocmai trecuse printr-o despărţire şi că trebuia să-şi limpezească mintea. I-am sugerat să danseze cu Aiden, tipul înalt şi blond de la academia ei de arte. Dacă aş fi ştiut ce fel de despărţire „suferise”, nu l-aş fi sugerat niciodată aşa ceva.

Eu eram obişnuită cu despărţirile tipice: iubiţii prietenelor mele le înşelau sau unul dintre ei se hotăra să se concentreze asupra carierei. Astea sunt genul de despărţiri pe care credeam că le poţi alina cu o ieşire nocturnă cu fetele.

Dacă aş fi ştiut că Landon e responsabil de jumătate din această despărţire, n-aş fi împins-o în braţele acelui tip. Atunci încă Landon nu era nimic altceva decât o poză micuţă decupată din albumul de absolvire a liceului. Era acel student boboc care locuia în celălalt colţ al ţării. De-abia când am ieşit cu Tessa prima oară în New York am pus toate detaliile cap la cap.

Deja începusem să-i acord atenţie lui Landon; avuseserăm un mic moment, numai al nostru, la el în baie. Dakota se poartă de parcă l-aş fi vânat în mod

intenţionat, doar ca s-o rănesc pe ea. Nu sunt atât de diabolică. M-aş fi putut retrage când mi-am dat seama că desăvârşitul coleg de apartament al Tessei – întruchiparea tuturor calităţilor pe care mi le doream la un bărbat – era chiar fostul iubit al colegei mele de apartament.

Landon era băiatul tocilar şi devotat din Michigan, cel căruia îi era teamă să nu strice momentul atunci când şi-o trăgea. Dakota ne-a spus multe poveşti despre Landon şi despre teama lui de a încerca lucruri noi. Ne-a povestit că odată a încercat să-l convingă s-o reguleze pe la spate, iar el şi-a dat drumul înainte să înceapă. Ceea ce, desigur, nu e bine.

Ridic privirea la Landon, acest Landon care e al meu şi pe care vreau să-l păstrez, cel puţin atâta timp cât trupul lui se află sub al meu. Mâinile lui sunt înfipte în şoldurile mele. Gura lui e atât de lacomă! Spune lucruri pe care buzele lui, în mod normal, se ruşinează să le destăinuie. Îmi place la nebunie cât de împlinită mă simt alături de el. E ceva greu de explicat. Pur şi simplu mă face să mă simt băgată în seamă, satisfăcută, importantă, pur şi simplu *plină* – de viaţă, de fericire, nu ştiu exact. Dar alături de el mă simt liniştită.

Îmi plimb unghiile în jos pe abdomenul lui, lăsându-i nişte dungi subţiri şi roşii. Sunt liniile care delimitează un câmp de bătălie. *E al meu*! aş vrea să-i strig Dakotei – dar poate că nu este. Poate că e prea bun pentru oricare dintre noi şi i-am face un serviciu enorm dacă l-am lăsa amândouă în pace.

Totuşi, ea nu l-ar lăsa niciodată. N-ar pleca departe de el, care e sprijinul ei, nici cât să-l lase să răsufle, iar mie-mi place să cred că-l las să respire liber. Vreau să fie liber în preajma mea, să poată fi el însuşi şi să-şi pună propriile nevoi pe primul plan pentru prima oară în viaţa lui. Dakota pare că vrea să-l ţină închis într-o poveste de dragoste din copilărie de care îi e prea teamă să se desprindă. Dacă aş fi ştiut ce a fost între ei, m-aş fi

orientat mai bine.

Când ea m-a luat la întrebări în privinţa lui la nesfârşit, ar fi trebuit să-mi învăţ lecţia. N-o să renunţe fără luptă, iar eu sunt prea epuizată ca să mă lupt. Între ei s-a petrecut ceva care l-a transformat pe Landon în cavalerul ei în armură strălucitoare şi pe ea în domniţa desăvârşită aflată la ananghie.

Dar cu mine cum rămâne?

Cum mama dracului rămâne cu mine?

N-am nevoie de Landon din aceleaşi motive ca ea, dar oare asta mă face mai puţin demnă de el, pentru că vreau să-l aduc în braţele mele şi să-l păstrez aici, aşa cum merită?

Nu am trecutul pe care ea îl împărtăşeşte cu el, dar îi pot construi un viitor frumos, dacă voi avea această şansă.

Landon geme când îmi frec şoldurile de el. I s-a sculat. I s-a sculat datorită *mie*. Mâinile lui simt pe trupul meu, trăgând şi mângâind fiecare părticică de-a mea. E o furie disperată pe care o descopăr şi o savurez. îl trag de păr şi-mi apropii gura de urechea lui.

— Eşti atât de bun, Landon! Eşti prea bun, îl încurajez, iar el geme sub mine.

Mă face să mă simt ca o regină, dar pentru mine nu e un supus oarecare; este regele adorat. Regele meu şi, alături de el, vom stăpâni în mod echitabil. N-o să mă las îndesată în vreo rochie şi în nişte pantofi cu toc şi forţată să fiu nevasta-trofeu a nimănui. Aşa cum e Stausey.

N-a fost corect. Ameen o iubeşte. Ştiu c-o iubeşte şi, într-un fel, unt invidioasă că viaţa lor e aşa cum e. Nu-mi doresc să am viaţa ei; îmi doresc doar un partener. N-am nevoie de o casă mare, de prosoape asortate şi de seturi de porţelan, vreau doar pe cineva care să-şi dorească să-şi petreacă vremea cu mine. Aş prefera să am pe cineva care să mă asculte trăncănind în timpul unui film decât să mă trezesc cu un Mercedes cu fundă roşie pe post de cadou.

Landon îşi pune mâinile pe sânii mei şi-i pipăie, strângându-mi carnea în palmele lui puternice. Aş prefera asta în locul oricărei averi materiale. Aş putea petrece ore şi zile, şi săptămâni la rând cu el, în felul acesta. Dar timpul meu se apropie de sfârşit; aici nu am deloc avantajul timpului.

Dakota îl are. Are ani întregi în faţa mea. Asta face din relaţia ei cu Landon ceva mai mult decât o dragoste copilărească. Aş fi putut accepta asta – dacă s-ar fi terminat. Străvechea poveste cu cei doi copii din vecini care au crescut împreună şi au băut din aceeaşi limonadă pe treptele caselor lor părinteşti. Prietenia lor s-a transformat în dragoste şi restul e istorie. Mi s-a întâmplat şi mie. Chiar dacă mi se pare ceva previzibil şi un pic clişeistic, nu putem neglija faptul că e un lucru comod.

Mă refer însă la ceva mai profund; se petrece ceva anume când împărtăşeşti cu cineva o tragedie. Ştiu asta din proprie experienţă, îmi aduc aminte că lucrul cel mai rău din relaţia mea cu fratele mai mic al lui Ameen a fost când el mi-a spus că sora mea e drăguţă. Eram geloasă şi aveam doar 14 ani. Gelozia mi-a trecut şi am rămas amica lui după ce ne-am despărţit. Mă rog, după prima noastră despărţire.

De atunci ne-am creat problemele noastre de oameni mari, iar acum, când fratele lui şi sora mea simt căsătoriţi, harababura a devenit prea greu de îndreptat. Relaţia noastră s-a terminat de o vreme bună, indiferent de ce se putea citi printre rânduri.

Sora mea şi fratele lui ne reamintesc cât de perfecţi sunt ei şi cum noi ne-am petrecut ani întregi mâncându-le brânzeturile fine şi bându-le vinul acrit, care avea cel puţin de două ori vârsta mea. Iar acum vom avea în comun un bebeluş, pe nepoata noastră. Copilaşul drăgălaş şi angelic de la care părinţii mei se aşteaptă să repare podul stricat dintre cele două familii. Voi fi mătuşă. El va fi unchi. Dar nu vom fi împreună. În locul

părinţilor mei nu mi-aş face prea multe visuri.

Ştiu că sora mea şi părinţii mei dau vina pe mine pentru relaţia ostilă cu părinţii lui, dar fac asta pentru că e mai uşor decât să recunoască adevărul.

Ce-a fost în capul meu când i-am spus lui Landon că poate face cunoştinţă cu sora mea?

— La ce te gândeşti?

Landon mă sărută în jos pe gât şi între sâni. Bărbatul ăsta e atât de dulce! Nu-i pot spune că analizez fiecare părticică a relaţiei noastre şi că-i decid viitorul în timp ce el mă sărută pasional pe gât şi pe piept.

— Că te doresc.

Îmi lipesc buzele de bărbia lui, alintându-i obrazul înainte de a urca spre gura sa. Îmi împing şoldurile spre el, lăsându-l să priceapă ce şi cum o vreau.

23

Landon

Drumul cu Überul, până la apartamentul surorii ei, pare mai lung decât cele 37 de minute, cât ar fi trebuit să dureze. Pe aplicaţie scrie că mai simt 6 minute până când ajungem la clădirea de pe West 34th Street. Voiam să iau metroul, dar varianta asta mi s-a părut mai puţin haotică. Atunci când am ajuns acasă de la serviciu, am primit un mesaj de la Nora, cu adresa surorii ei, spunându-mi să ne întâlnim acolo la opt. N-a intrat în alte detalii. Doar adresa, ora şi o faţă zâmbăreaţă.

Nora era timidă azi de dimineaţă, când a plecat. M-a sărutat şi mi-a şoptit că s-a distrat de minune cu mine, dar Hardin şi Tessa erau acolo, aşa că n-a mai zis şi altceva.

Am senzaţia că voia să ajungă la sora ei înaintea mea dintr-un anumit motiv. Poate că voia să discute mai întâi cu ea între patru ochi. Nu voi şti exact ce mă aşteaptă până când nu voi trece pragul acelui apartament din Manhattan. Pe drum, îi trimit Tessei două mesaje, dar ea nu-mi răspunde. Sunt sigur că Hardin o

ţine ocupată.

Mă holbez din nou la telefon şi le scriu im mesaj mamei şi lui Ken. Nu le spun ce planuri am în seara asta. Nu e cazul să torn gaz pe foc mai mult decât până acum şi nu vreau să le ofer părinţilor noştri şi mai multe motive de bârfe. O s-o cunosc pe sora Norei, deci sunt sigur că mama va afla despre asta oricum, mai devreme sau mai târziu.

— Aici e? mă întreabă şoferul, un tip cu părul lung.

A semnalizat dreapta şi sper ca strada asta să nu fie iar una cu sens unic. Cred că e obişnuit să conducă prin Brooklyn, nu prin Manhattan. Intersecţia e aglomerată; suntem undeva între Ninth şi Tenth Avenue. N-am petrecut prea mult timp în Manhattan de când m-am mutat aici. Acum înţeleg de ce locuitorii nu stau foarte mult în apropierea atracţiilor turistice.

Şoferul mă mai întreabă o dată şi, în cele din urmă, dă radioul mai încet. Se pare că-i place mult să asculte Linkin Park Nu credeam că mai există cineva pe lume care să mai asculte albumul lor *Hybrid Theory*, dar această cursă halucinantă cu Überul mi-a dovedit că mă înşel. Albumul acesta a ieşit când eram în şcoala generală, dar dacă-ţi plăcea Linkin Park însemna că eşti şmecher în copilăria mea. Ceea ce eu nu eram, dar, când au venit la modă pantalonii evazaţi, mi-am dat toată silinţa. Ba chiar am purtat portofel cu lănţişor.

Ah, frate, mă bucur că pe vremea aceea nu existau reţelele de socializare. Dacă aş fi avut Facebook sau Twitter atunci, ar exista prea multe dovezi ale vremurilor mele de grunge[3]. Nici în ziua de azi nu suport mirosul lămâilor, pentru că mi-am petrecut vara stropindu-mi vârful şuviţelor de păr cu decolorantul de păr Sun în al mamei. Am sentimentul că şi şoferul meu a avut o relaţie strânsă cu Sun în

Îmi arunc privirea pe fereastră şi citesc literele albe de pe umbrarul negru aflat în faţa clădirii din stânga

---

3S til vestimentar și muzical, specific anilor ’90 și 2000. (N.t.)

noastră: WEST THIRTY-FOURTH STREET, 408.

— Da. Cred că da.

Hai că-ncepem…

Cobor din maşină şi-mi aranjez cămaşa. Am ales o ţinută simplă, neameninţătoare astăzi. În întregime neagră. Cămaşa e un pic mai strâmtă decât mi-ar fi plăcut, dar aşa păţeşti când faci cumpărături online şi încerci să-ţi ghiceşti măsurile. Nu mă strânge totuşi; cred că arată bine.

În fine, aşa sper.

Mă apropii de portar, iar el îmi face semn cu mâna. Stă lângă intrare, aşezat pe un taburet înalt. Mi se pare cunoscut, ca un personaj din desene animate sau dintr-un film. Când ajung mai aproape, observ cât e de scund. Are trupul dolofan, iar nasul îi seamănă cu un bulb mic, acoperit de capilare sparte.

Îmi trec degetele peste arbuştii îngrijiţi care mărginesc intrarea în clădirea de cărămidă. Chiar şi din afară locul pare scump. Iau o floricică roz şi o arunc înapoi. De ce am făcut asta? E vreun impuls ciudat de a scoate o floare din pământ şi de a o arunca? Nici nu mai ştiu de câte ori am făcut asta fără să gândesc. Sunt vreun sociopat ascuns căruia îi place să rupă florile şi să le arunce înapoi în noroi?

Oare mă gândesc prea mult la asta?

Probabil că da.

Schimb câteva amabilităţi cu portarul, care mă întreabă la cine am venit în vizită. Cât timp sună la sora Norei, mă uit în jurul meu la interiorul clădirii, care-mi reaminteşte de un spital. Pereţi albi, suprafeţe lucioase şi acea curăţenie care miroase a arome artificiale. E plăcut, dar singurele decoraţiuni, nişte flori false, întregesc atmosfera de spital.

Portarul îmi spune că pot urca la un ştiu care etaj şi arată spre lifturi. Eram prea neatent ca să-l aud şi mi-e ruşine să-l rog să repete, aşa că trag cu ochiul spre coridorul lung şi mă îndrept spre locul arătat de el. În tot

acest timp sper ca Nora să apară din senin şi să mă ducă unde trebuie. Ăsta e genul de clădire în care nu pot rătăci la nesfârşiţi fără ca vreun vecin să cheme poliţia.

Ca prin minune, liftul se opreşte în faţa mea şi înăuntru e chiar Nora. Părul ei lung şi negru e lucios şi i se revarsă pe umeri ca două linii strălucitoare. E frumos; şi ea e frumoasă. Are ochii fardaţi, conturaţi cu negru, iar sprâncenele îi sunt mai închise la culoare şi mai bine definite. Arată atât de diferit – nu într-un fel rău, ci pur şi simplu aşa cum n-am mai văzut-o niciodată.

Sunt obişnuit să fie machiată – rujul roşu de ieri a fost sexy –, dar azi arată ca o femeie adevărată. Cămaşa şi pantalonii impecabili sclipesc, la fel ca părul ei şi ochii misterioşi. Verdele e acum predominant în ochii ei, pentru că machiajul negru scoate culoarea în evidenţă. Ţinuta ei e foarte sexy; cămaşa neagră i se mulează pe umeri, iar decolteul îi descoperă pieptul în forma unei inimi. E aproape o obrăznicie din partea ei să arate atât de bine când eu trebuie să mă port cuviincios în faţa familiei ei.

— Liftul ăsta e prea mic, îi spun când păşesc înăuntru.

Îmi zâmbeşte cu timiditate. Îi iau mâna şi o sărut în palmă. Când se închid uşile, apasă pe buton cu mâna liberă, iar eu o trag uşor lângă mine.

— Cum a fost la muncă?

O sărut pe frunte, apoi pe nas, apoi pe colţul gurii. La sfârşit o sărut pe păr. Buzele i se întredeschid, iar trupul i se lipeşte de al meu.

— Bine.

Buzele ei au gust de sirop.

— Ţi-a fost dor de mine? mă întreabă încetişor.

Liftul se deschide, iar eu cobor privirea la ea când se desprinde de mine.

— E cerul albastru? întreb şi eu, înclinând capul şi zâmbind candid.

Se luminează la faţă şi clatină din cap. Îşi duce

unghiile lungi la bărbie şi-mi zâmbeşte.

— De fapt, mi se pare că e cam cenuşiu astăzi.

O cuprind de mijloc, dar ea se fereşte exact la timp.

— Răbdare, micuţule.

Mă prefac că mă uit pe lângă ea şi când trucul meu o păcăleşte şi-şi întoarce trupul, o prind cu garda jos şi o iau în braţe, imobilizându-i braţele la piept. Cu mâna stângă îi dau la o parte părul de pe gât şi-mi lipesc buzele de pielea ei parfumată.

— Cred c-ar trebui să te mai uiţi o dată.

O lipesc blând de peretele holului. Nu e nimeni aici. Foarte bine.

— Cerul era destul de senin.

Îi urmez cu vârful degetelor rotunjimea sânilor ei plini. E cea mai mişto cămaşă cu care am văzut-o îmbrăcată. Pieptul Norei se ridică şi coboară. Poartă un colier negru la baza gâtului şi mie-mi vine s-o duc înapoi în lift şi să-l blochez între etaje. Îşi linge buzele şi simt cum îşi vâră mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor mei negri.

— Cred că ai dreptate, e destul de senin.

Mă muşcă uşor de buze, iar eu gem, lipind-o şi mai vârtos de perete. Se aude o uşă deschizându-se, iar eu mă desprind de Nora când sesizez zgomotul unor tocuri înalte pe palier. O femeie, pe care o recunosc imediat ca fiind sora ei, Stausey, stă cu mâna la gură şi cu ochii larg căscaţi. Îşi lasă mâna jos când privirile ni se întâlnesc, dar nu clipeşte.

— Stausey... spune Nora, iar eu mă îndepărtez de ea, trăgându-mă de cămaşă. El e Landon.

Mă grăbesc şi-i întind mâna lui Stausey. Ea îmi dă mâna, iar eu i-o sărut. Ea se înclină ca să mă pupe pe obraji. Nu ştiu încotro s-o iau şi – bam! – buzele ei le ating de ale mele şi ea se retrage, îngrozită. Nora are ochii larg căscaţi, dar amuzaţi. Sora ei, foarte însărcinată, zâmbeşte şi ea pe jumătate, părând să priceapă că moda europeană de a săruta pe cineva e

derutantă pentru majoritatea americanilor şi pentru cei nou-veniţi la New York.

— Mă bucur să te cunosc!

Stausey mă priveşte, măsurându-mi fiecare articol de îmbrăcăminte, părul, mâinile şi pantofii. Îşi netezeşte rochia cu mâna şi degetele îi zăbovesc la funda din jurul taliei. Are un corp mititel care poartă în el… o mingiuţă cu un copil înăuntru.

— Cum a fost drumul? Lung, nu-i aşa?

Stausey ne conduce la uşa de pe care tocmai a ieşit.

— N-a fost aşa de rău.

Observ un tip în mijlocul camerei, în spatele unui bar. Livingul e imens, cât tot apartamentul meu, iar soţul perfect al lui Stausey toarnă vin roşu într-un şir de pahare cu picior.

— Încerc să rămân de partea aceasta a podului când suntem în oraş. Brooklynul e pur şi simplu prea departe, oftează Stausey.

Tocurile ei fac zgomot pe podea când intrăm. Nora mormăie ceva despre Miranda şi serialul *Totul despre sex* şi-mi oferă ceva de băut.

Eu nu ştiu ce să spun şi mi-ar prinde bine un strop de curaj, îi accept oferta şi o urmez pe Stausey la bar.

24

— Asta e o sticlă destul de veche de Château Moulin de Roquette, Landon. E de la Bordeaux, explică Stausey, cu un oarecare accent franţuzesc.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Presupun că-mi spune ce fel de vin e acela. Dar, oricum, eu nu mi-aş da seama de diferenţă. Dau din cap şi-i spun că sună grozav; din partea mea poate să fie şi o sticlă cu vin de 6 dolari.

Soţul lui Stausey ocoleşte barul şi-mi întinde mâna. Ţinuta lui e mult mai lejeră decât cea a soţiei sale. Are jeanşi închişi la culoare şi uzaţi şi e desculţ. Tricoul lui alb, uni, îmi dă senzaţia că e mult mai relaxat decât mă

aşteptam.

— Hei, frate, mă bucur să te cunosc!

Zâmbeşte – are dinţii uimitor de albi.

— Eu sunt Ameen, dar poţi să-mi spui Todd.

Ridică din umeri şi se uită la soţia lui.

— Sau Ameen.

— Sophia ne-a povestit multe despre tine. Înţeleg că părinţii tăi locuiesc lângă ai noştri. Ce lume mică! zice Stausey, privind-o direct pe sora ei.

Deci îi spune Sophia? Am notat.

— Chiar aşa e.

Nu ştiu ce altceva să spun. E o lume mică, Stausey, dar se pare că tu trăieşti în vârful ei.

Îmi arunc privirea prin cameră, observând pianul cu coadă şi mobila modernă. Totul se potriveşte perfect, de la pernele decorative strânse pe canapea până la tabloul de deasupra intrării în hol.

— Haide – Stausey mă prinde de mână –, cina e aproape gata.

Mă conduce în salon şi mă invită să mă aşez în capul mesei.

— Landon, vino să stai lângă mine.

Nora bate cu mâna în scaunul de lângă ea. Dau din cap şi mă apropii de ea. Stausey se aşază în cele din urmă vizavi de mine, iar Todd ia loc lângă ea, vizavi de Nora.

— Todd e cel mai bun bucătar, anunţă Stausey, în timp ce Nora îmi umple paharul cu vin.

Mâncarea arată grozav: un pui fript şi toate felurile de carbohidraţi cunoscuţi de om. Stausey îşi sărută soţul pe obraz şi îi zâmbeşte admirativ.

— Nu-i aşa?

Mă uit la Nora, care se holbează la farfuria ei. Când îşi ridică privirea la mine, zâmbeşte şi-şi muşcă buza ca să nu râdă. Ia un cleşte din mijlocul mesei şi se serveşte din cel de-al doilea platou, plin cu legume.

— Deci, Landon… începe Todd, suficient de amabil

să înceapă o conversaţie de vreme ce noi, restul, tăcem, deşi mi-aş fi dorit să nu aleagă exact momentul în care-mi îndes furculiţa plină de pui în gură. Sophia spune că studiezi la NYU? Cum îţi place? Am avut o grămadă de amici care au absolvit acolo.

Nora mai ia o înghiţitură din farfuria ei, iar eu mestec repede ca să-i pot răspunde.

— Îmi place la nebunie. Studiez Pedagogia, aşa că anul doi ar trebui să fie distractiv.

Stausey pare să se înece cu o bucată de pâine, iar eu beau un pic de apă ca să-mi calmez gâtul.

— Anul doi? Credeam că eşti în ultimul an la New York University.

Aparent, acronime ca NYU sunt sub demnitatea lui Stausey.

— Nu, sunt în anul doi. Sunt puţin cu materia înainte, dar tocmai m-am transferat de la Washington Central după primul an.

Nora mă priveşte cu o expresie indescifrabilă, iar Stausey se răsuceşte spre ea, vădit derutată.

— Hmm, face Stausey, iar eu o prind uitându-se la paharul meu cu vin.

Cred că se gândeşte că nu am vârsta legală necesară ca să pot bea în casa lor. Acum nu numai că au primit în vizită un student oarecare care locuieşte în Brooklyn, dar au mai şi încălcat legea din cauza lui.

— Cred că am înţeles eu greşit.

Stausey se uită fix la sora ei mai mică.

— În fine, cum ţi se pare New York-ul? E un oraş frumos, mereu ai ceva de făcut. Deşi uneori urăsc aglomeraţia. Noi locuim ba aici, ba în statul Washington, dar mie-mi place mai mult acolo.

Nora îmi spune că sora ei se mută tot timpul, iar Stausey zice că sunt norocoşi pentru că soţul ei e un chirurg şi un investitor imobiliar atât de bun. Ce drăguţ! Aici e partea unde trebuie să menţionez că pot recita pe dinafară aproape toate replicile din *Stăpânul Inelelor*?

Competenţele mele sunt la polul opus faţă de ale lui. Nu prea am ce să adaug conversaţiei.

— Pot să-nţeleg de ce-ţi place Washingtonul, spun eu, dându-mi seama că-mi va fi mai uşor dacă voi fi de acord cu ea în toate.

Sora Norei vorbeşte despre podgorii şi evenimente caritabile şi o simfonie pentru care au fost nevoiţi să aştepte o lună ca s-o asculte. Dau din cap, iar Nora spune şi ea câteva cuvinte ici-colo. Stausey asta e o mare vorbăreaţă. Golesc farfuria şi-o umplu la loc, mâncând din nou tot. Când termin de mâncat, Nora întreabă dacă m-am săturat şi, în clipa în care spun că da, Stausey se ridică de la masă şi aduce un tort. E foarte bun: glazură de bezea şi ciocolată. O întreb pe Nora dacă ea l-a făcut, iar ea dă din cap.

— E cel mai bun tort pe care l-am mâncat vreodată, zic eu nu o dată, ci de două ori.

— Sophia e cel mai bun cofetar, nu-i aşa? Odinioară mi se părea că e nebună pentru că nu s-a dus la Medicină. Era un program în care se intra cu mare dificultate, iar ea avea uşile deschise. Credeam că e nebună când spunea că vrea să meargă la şcoala de prăjituri.

Tonul lui Stausey e în cel mai bun caz pasiv-agresiv. Dă loviturile cu un surâs atât de dulce pe buze, că nici nu ştii ce te-a izbit. Dar Nora ştie şi-şi dă ochii peste cap.

— Se pare că familia se descurcă de minune cu un chirurg mai puţin.

Farfuria din faţa ei e goală şi e la al treilea pahar cu vin. Sau poate la al patrulea?

Nu vreau ca seara asta să se strice atât de repede. Vreau ca toată lumea să se simtă cât se poate de bine şi, desigur, vreau ca sora ei şi soţul acesteia să-şi facă o impresie cât mai bună despre mine. Atmosfera se tensionează şi simt că toţi patru mergem ca pe sârmă. Un singur pas greşit şi vom cădea în gol.

— E un e/ze/bun, da.

Iau exemplu lui Leo în rolul lui Gatsby şi ridic paharul în cinstea doamnei mele. Nora întoarce privirea spre mine şi-şi prinde buza de jos cu dinţii.

— E impresionant ce poate face. Colega mea de apartament, Tessa, lucrează cu ea şi mi-a spus că e primul *chef* patiser promovat atât de repede.

Continui s-o laud pe Nora. Îmi amintesc cât de enervată a fost când am numit-o *brutăriţă*. Todd vorbeşte primul.

— E senzaţional, Soph. Te ştiu de când erai copilă şi de-atunci erai un bucătar pe cinste. Mai ţii minte când aveai cuptorul ăla micuţ şi făceai toată ziua prăjituri?

Ia o înghiţitură din vinul roşu şi se uită ba la Nora, ba la mine.

— Odată m-a pus să-i dau douăzeci de dolari! Pentru o singură prăjitură!

Cumnatul Norei o priveşte cu mândrie. Asta e bine. Trebuie să fie un tip de treabă dacă e dispus să recunoască faptul că-l impresionează, aşa cum şi trebuie să fie.

— Mereu periculoasă, o necăjesc eu, înghiontind-o în picior.

Ea mă prinde de mână pe sub masă, iar eu îmi încolăcesc degetele printre ale ei.

— Ea şi fratele meu ne întindeau întotdeauna nişte capcane prin care ne escrocau, continuă Todd. Odată m-au rugat să le cumpăr un cărucior din care să-şi vândă marfa.

Todd se pricepe să vorbească despre momente din viaţa Norei la care mi-aş fi dorit mult să iau parte. Iau încă o gură de vin, ştiind că n-o să îndrăznesc să mai cer un pahar după ce-l termin pe acesta.

— De cât timp o cunoşti pe Nora? întreb, dar răspunde Stausey:

— De când ea avea zece ani. A cunoscut-o când am început noi doi să ieşim. Suntem împreună din liceu.

Stausey îşi ia soţul de mână şi se uită la mine. Îmi

amintesc că Nora mi-a povestit despre sora lui mai mică, cu care ea se împrietenise – Pedra o chema? Dar nu mi-a pomenit de niciun frate. Am înţeles eu greşit?

— Da, dar ne-a luat o vreme să ne dăm seama de asta, adaugă Todd, amintindu-i lui Stausey că nici ei nu simt perfecţi, în ciuda nevoii ei evidente de a fi percepuţi astfel.

N-o cunosc foarte bine. Nu ştiu de ce o judec atât de aspru la fiecare mişcare. Dacă nu m-aş fi uitat pe pagina ei de Facebook, ce-aş crede despre ea?

— Stausey şi fratele meu erau foarte apropiaţi, spune el, privindu-mă fix.

Stausey îţi sărută soţul pe obraz.

— Şi noi eram. Ameen şi cum mine am fost de nedespărţit din ziua în care ne-am întâlnit.

Nora îmi mângâie mâna cu degetul mare şi-mi doresc să pot avea câteva minute numai cu ea. Vreau s-o întreb cum mă descurc şi cum se simte ea.

— Când vă-ntoarceţi la Washington? îi întreb eu.

Spre surprinderea mea, nu-mi răspunde Stausey. A fost mai tăcută în ultimele câteva minute decât în toată seara la un loc.

— Marţi, zice Todd. Stausey rămâne aici cât mă duc eu în DC la o conferinţă. Mă-ntorc marţi, o recuperez şi zburăm seara târziu spre Washington. Avem o acţiune caritabilă în seara următoare; o să fie o săptămână tare aglomerată.

Zâmbeşte şi pare un pic îngrijorat, ceea ce mă face să-l plac şi mai mult. Ideea că trece să-şi recupereze soţia din alt oraş e la fel de obişnuită pentru el cum e pentru alţii mersul cu metroul. Mă face să zâmbesc în sinea mea. Nora se uită la mine, dar eu îmi ţin gura închisă.

— Ai timp să facem nişte cumpărături pentru bebeluşi, Soph? întreabă Stausey.

E destul de ciudat că-i spun Sophia, plus că o mai şi alintă. Ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune şi eu aşa? Şi de

ce toată lumea are câte două nume pe-aici? Nora-Sophia şi Todd-Ameen. Ar trebui oare să-i rog să-mi spună Matthew? Ăsta e cel de-al doilea nume al meu şi i-aş putea ruga pe prietenii mei apropiaţi să-mi spună numai aşa. Mă întreb dacă asta ar deruta-o pe Nora aşa cum schimbarea ei de nume m-a derutat pe mine.

Nora dă din cap spre sora ei şi pare sincer interesată de cumpărăturile pentru bebeluş. Indiferent de relaţia pe care o are cu sora ei, e clar că nu afectează dragostea Norei pentru copilaşul care urmează să se nască.

25

Mai trece o jumătate de oră de conversaţie lejeră şi gazdele strâng masa. Surorile au dispărut la bucătărie, iar eu stau pe canapea alături de Todd şi de o armată întreagă de perne decorative. Una are desenate pe ea nişte vulpiţe, răsfirate ca bulinele. Restul simt uni. De ce sunt atât de multe? Chiar le foloseşte cineva? Mă împing cu cotul în perna cu vulpi ca să testez cât e de moale. Mă cufund în ea, aşa că poate totuşi sunt confortabile…

— Te simţi bine?

Zâmbetul de prinţ Disney al lui Todd mă face un pic gelos pe individul ăsta. Adică, o cunoaşte pe Nora de când era copilă, e chirurg şi cap de familie şi are un apartament de rezervă în New York City, în caz că vor să treacă pe aici. Eu împart un apartament minuscul cu prietena mea şi tocmai am început să înţeleg cum trebuie să-mi separ rufele la spălat. Nora e obişnuită să fie în preajma acestui gen de oameni. Oameni cu mintea la cap, care sunt destul de maturi ca să aibă ipoteci şi kilometri întregi adunaţi pe liniile aeriene.

Mă foiesc şi-mi pun perna cu vulpi în poală, dând din cap.

— Îşi iubeşte pernele, spune Todd, arătând spre pernuţa din braţele mele.

— Cred că e o chestie feminină. Şi mama face la fel.

Mama? Pe bune? Sunt într-un apartament cu vedere spre centrul Manhattanului şi vorbesc despre mama?

Toată seara asta nu e deloc de nasul meu. Mă gândesc la vechea casă a familiei mele şi la covorul care nu părea niciodată curat. Mama închiria un aspirator Rug Doctor de la Odd Lots şi-şi pierdea două ore curăţând covoarele, dar petele acelea antice pur şi simplu nu se dădeau duse.

Cum ar fi fost s-o am pe Nora în orăşelul meu natal? Ar fi strălucit prea tare într-o localitate mică din înnoratul Vest Mijlociu? Mă uit în jurul meu la livingul spaţios şi număr candelabrele suspendate de tavanul înalt. Pe trei dintre ele le văd numai cu coada ochiului. Privesc decoraţiunile perfect aliniate pe poliţa aflată deasupra şemineului electronic. O mică statuetă de metal, o bucată de lemn cioplită în formă de triunghi…

— O să stea amândouă acolo o vreme, probabil, spune cumnatul Norei, masându-şi gâtul. Mă bucur că au început să-şi vorbească din nou.

Oftează şi ia o sticlă de lichior dintr-un cărucior de lângă canapea. E plin de diverse feluri de băutură şi de diverse mixere. Simt şi o limetă, şi o lămâie, chiar şi nişte paie mici. Presupun că asta înseamnă să fii adult: ai un minibar în propria casă, iar soţia ta îşi poate cumpăra câte pernuţe ciudate vrea.

Ar trebui să-l întreb de ce nu-şi mai vorbeau? Sau ar părea că ea nu-mi spune nimic – ah, stai aşa, chiar nu-mi spune. Aleg să fac pe şmecherul.

— Da, şi eu la fel.

Todd îşi toarnă un pahar. Îi spune *sfredel*; nu prea înţeleg limbajul bogătanilor, dar dau din cap în timp ce-mi povesteşte despre originea elaborată a ginului folosit pentru băutura sa. Îmi oferă şi mie una, dar refuz.

— Stausey chiar o iubeşte. Ştiu că uneori greşeşte şi că poate fi cum impulsivă.

Ia o sorbitură mare.

— Dar pur şi simplu îşi face griji pentru sora ei mai

mică. De-abia mai doarme şi nu doar pentru că bebeluşul e de mărimea unui pepene.

Todd zâmbeşte şi mie mi se pare o comparaţie amuzantă. Soţia lui chiar arată de parcă ascunde un pepene sub rochie. Continui să bâjbâi prin conversaţie. Cealaltă variantă ar fi să-i mărturisesc lui Todd că n-am nici cea mai vagă idee despre ce se petrece între cele două surori.

— Simt sigur că Nora îi apreciază grija. Pur şi simplu îi e dificil fi accepte compasiunea oamenilor. Ştii şi tu cum e, zic, deşi nu am habar cum este ea.

— Mda, ai dreptate.

Se sprijină cu spatele de canapea. Se uită în jurul lui, în living, de parcă ar căuta ceva anume. Mă uit şi eu, holbându-mă la o fotografie uriaşă de la nunta lui şi a lui Stausey. Nora e acolo, într-o superbă rochie roz, cu părul ondulat şi revărsat peste umeri. Tipul de lângă ea mi se pare oarecum cunoscut, la fel ca şi cel de lângă el. Stânjeneala mă face, în mod evident, să-mi imaginez diverse lucruri.

— Uite, ştiu că de-abia ne-am cunoscut şi probabil că-mi bag nasul aiurea, dar cu toţii sperăm ca prezenţa ta să fie bună pentru Nora. Ştii, n-a adus pe nimeni pe-aici de când cu accidentul şi începuserăm să credem că nu va mai avea niciodată o relaţie. Părea că nu va semna actele acelea niciodată.

Acte? *Accident*? Despre ce mama dracului vorbeşte?

— Ăăă…

Îmi dreg glasul. Oare de ce am refuzat paharul ăla?

— Mă bucur să aud asta.

Beregata mi-a luat foc. Mă înclin şi mă uit de-a lungul holului. Unde e Nora?

— Noi suntem de partea ei. De aceea vrem să le semneze. Familia mea e împotriva acestui lucru.

Îşi trece palma peste barba de pe obraz şi priveşte în gol.

Eu nu ştiu ce să mai spun. Nu pot decât să mă

prefac că înţeleg. Acum a intrat în amănunte, iar eu sunt la fel de ignorant ca întotdeauna. Nu-mi vine să cred că Nora m-a adus aici fără niciun fel de avertisment. E-adevărat că mi-a spus că e o idee proastă să-i cunosc sora, dar nu credeam că e ceva de genul ăsta, cu drame de familie, discuţii despre acte şi nu ştiu ce accident misterios.

— Pot să vorbesc eu cu ea, mă ofer, neştiind ce altceva să zic.

— Serios?

Faţa i se luminează.

— Dacă ajută la ceva, sigur. Nu înţelegem pur şi simplu de ce nu vrea să semneze actele alea. Erau deja despărţiţi înainte să se întâmple toate astea. Nu trebuie să fie ceva complicat şi, sincer – inspiră adânc –, mi-ar plăcea ca toate astea să se rezolve înainte de venirea copilului.

Mda. Şi mie la fel. Mi-ar plăcea doar să am cel mai mic indiciu despre ce mama dracului se petrece în jurul meu.

— Da, înţeleg. Să văd ce pot face.

Mă ridic. Trebuie s-o găsesc pe Nora înainte să-mi explodeze capul.

— Pot să merg la toaletă? îmi arată direcţia.

— Da, drept înainte şi la stânga.

Îi mulţumesc şi simt cum vorbele îmi ard beregata. Când ies din cameră, el nu se mişcă de pe canapea. Mă duc la baie şi mă stropesc cu apă rece pe faţă. În filme funcţionează întotdeauna. Dar când mă şterg pe un prosop cu monogramă mă simt şi mai nepotrivit cu locul ăsta.

Se întâmplă prea multe. Nora, apartamentul ăsta fiţos şi secretele încâlcite din el.

Fac pipi şi mă spăl pe mâini. Când mă holbez în oglindă, arăt diferit. Oare lumina sau faptul că nu am barbă mă face să par mai tânăr?

Nu aparţin acestui loc, nu rezonez cu oamenii ăştia.

26

Când o găsesc pe Nora la bucătărie, ea pune nişte cartofi feliaţi într-o pungă de plastic. Stausey stă la o măsuţă rotundă din colţul încăperii. Practic, îi aud picioarele ţipând să fie eliberate din pantofii cu tocuri şi barete. Atât sunt de umflate.

— Nora, pot să vorbesc ceva cu tine?

Stau acolo şi o privesc fix, ignorând-o pe Stausey. Nu vreau să mă distragă niciuna dintre ele. Trebuie să discut cu Nora» iar ea trebuie să-mi explice în ce mama naibii m-am băgat. Îmi aruncă o privire scurtă şi continuă să strângă mâncarea rămasă de la cină.

— Da, lasă-mă doar câteva minute.

Ar trebui să dau din cap şi să plec. Ar trebui să fiu politicos şi să nu provoc o scenă. Cuvintele îmi tot sună în minte: „acte”, *„accident”*, *„înainte de naşterea copilului”*.

Stau neclintit la intrarea în bucătărie. Am obrajii încinşi şi picioarele mele şi-ar dori s-o ia la goană, dar acum nu mai pot da înapoi. Trebuie să aflu ce mama naibii se întâmplă.

— E important, insist eu.

Nora ridică privirea la mine şi îmi dau seama că analizează situaţia. Chipul îi e străbătut de un fulger, semn că a înţeles despre ce e vorba, şi dă din cap, lăsând punga pe blatul de lucru. Îi spune lui Stausey că se va întoarce, apoi mă conduce pe acoperiş, ca să vorbim. Aici avem parte de intimitate, spune ea.

— Ce se petrece? mă întreabă Nora când ieşim.

E o terasă comună, dar numai noi o folosim. Mă bucur. Nora sare peste o canapea aflată lângă cea mai mare masă, iar eu o urmez. Se aşază, iar eu iau loc pe scaunul din faţa ei. Nu vreau să mă apropii prea mult de ea, pentru că ştiu cum ar merge lucrurile. Sunt sigur că va face toate eforturile să evite discuţia din momentul în care-i voi cere explicaţii.

— Tu să-mi spui ce se petrece.

După ce-i spun rugămintea mea, o privesc şi aştept.

Priveliştea de-aici de sus e incredibilă. Se vede Empire State Building şi, dacă n-aş fi atât de supărat pe Nora, m-aş putea bucura de momentul ăsta atât de newyorkez. N-am avut parte de prea multe momente din astea de când m-am mutat aici. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului muncind şi plimbându-mă prin campus între cursuri. Luminile simt strălucitoare, oraşul e zgomotos şi plin de viaţă şi toate astea ar fi fost mult mai plăcute în alte împrejurări.

Nora se sprijină cu spatele de canapea.

— Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat sau trebuie să ghicesc?

Are vocea egală – de-a dreptul rece.

— Asta e o întrebare bună. E o întrebare foarte bună, Nora. Todd pare să creadă că te pot convinge să semnezi nu ştiu ce fel de acte şi m-a anunţat că tu şi sora ta aţi fost certate în ultima vreme. Apoi a pomenit ceva despre un ştiu ce „accident” care e, se pare, foarte important în toată povestea asta.

Chipul Norei e ascuns de umbrele nopţii, aşa că nu-i pot vedea expresia. Nu-şi mişcă trupul, nici măcar un centimetru.

— Poftim?

Dacă n-aş fi cunoscut-o mai bine, aş fi crezut că e surprinsă în mod autentic.

— Nu te mai preface că nu-nţelegi! Spune-mi şi gata, Nora. M-ai adus în acest apartament, deşi ştiai că nu cunosc nimic despre relaţia Pe care o ai cu sora ta. Aşa că fie îmi spui, fie nu. Dar eu nu pot juca aceste jocuri cu tine. Fie vrei să fac parte din viaţa ta, fie nu.

Nora se foieşte şi se holbează la mine. Pare sincer şocată, iar mie nu-mi vine să cred cât tupeu are şi nici cât tupeu am eu. Mă trag spre marginea scaunului şi nu-mi iau privirea din ochii ei.

— În mod clar, vreau să faci parte din viaţa mea.

Asta-i tot. Nu mai adaugă nimic altceva.

Îşi bate joc de mine? Nu-mi amintesc când am mai fost atât de furios. Mă simt ca o marionetă şi m-am săturat de acest du-te-vino cu ea. Dacă nu vrea să fie sinceră cu mine, eu am terminat-o cu încercările.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci poartă-te ca atare. Pentru că până acum n-am primit decât semnale amestecate, unul după altul, şi m-am săturat să tot încerc să-mi dau seama care e adevărat şi care nu.

Nora se înclină şi dă să mă prindă de mâini. Eu mi le retrag.

— Vorbeşte cu mine. Dacă vrei să mă atingi, *vorbeşte* cu mine.

— Ce anume ţi-a spus Todd? Ce anume vrei să ştii?

Asta e pur şi simplu felul ei de a nu-mi spune nimic, în continuare. Enervarea mă face să mă ridic în picioare.

— Serios? Chiar şi acum încerci să-mi eviţi întrebările.

— Nu mi-ai *adresat* nicio întrebare.

Ridic mâinile, exasperat.

— Lasă semantica acum, cu mine. Spune-mi doar ce naiba se întâmplă. De ce n-ai vorbit atâta timp cu Stausey? Am fost dornic ft-ţi ofer timpul necesar ca să ai încredere în mine, ca să te deschizi în faţa mea. Dar asta e prea mult. Todd se poartă de parcă ai ascunde nenorocita de bombă atomică sub bluză, un lucru pe care se presupune că eu ar trebui să-l cunosc, dar nu e aşa deloc.

Nora oftează, dar rămâne aşezată pe canapea.

— N-aş merge atât de departe. Uite, nu vreau să te târăsc în mijlocul dramei din familia mea. E o porcărie şi durează de ceva vreme. Părinţii mei de-abia mai vorbesc cu mine şi sora mea a ales să fie în tabăra lor. N-a vrut să le arate celorlalţi că poate gândi cu propria ei minte, aşa că i-a ales pe ei, şi asta e! Nu are dreptate şi aici se termină povestea. Todd n-ar fi trebuit să-ţi spună toate rahaturile astea. El e cel mai bun, asta e sigur, dar să nu

ai încredere în el. Se pricepe de minune să facă echilibristică între mine şi părinţii mei.

Explicaţia ei nu face altceva decât să aiurească şi mai tare lucrurile. Telefonul meu sună în buzunar, pentru a treia oară în ultimul ceas. îl scot, observ numele Dakotei pe ecran şi, încă o dată, ignor apelul.

— Vrei să-i răspunzi odată, *pentru numele lui Dumnezeu*? se răsteşte Nora la mine.

— Nu. Acum spune-mi despre accidentul ăsta. Cine a avut accident? Tu?

Mă îndepărtez puţin de ea, ca să iau o gură de aer. Îmi pun mâinile pe balustradă şi privesc strada de sub noi. Străzile astea sunt mult mai aglomerate decât cele din cartierul meu. Claxoanele taxiurilor sunt mai gălăgioase, iar frânturi de melodii se aud din toate direcţiile. Nora arată spre clădirea circulară din vârful căreia ies raze de lumină.

— Acolo e Madison Square Garden. În seara asta cântă Halsey.

Discuţia despre muzică îmi abate atenţia de la furia mea. E o uşurare plăcută, chiar dacă trecătoare.

— De ce nu te-ai dus?

Ştiu că Nora e fânul lui Halsey.

— Pentru că sunt aici.

Nora se ridică şi vine spre mine.

— Acum nu te mai certa cu mine şi lasă-mă să te ating.

Se întinde spre mine şi vârfurile degetelor ei îmi alunecă pe mâna acoperită.

— Landon.

Îmi rosteşte numele atât de blând, încât nu mă pot abţine şi-mi trec braţele peste mijlocul ei, îngropându-mi capul în pieptul său.

Yl

— Putem sta aici, afară, un pic?

Nora şi-a lipit buzele de gâtul meu.

— Nu simt gata să intru şi să fac faţă vreunuia

dintre ei.

— Mda, putem. Hai să jucăm un joc, îi zic, mai puţin vesel decât ultima dată când l-am jucat. Pun eu primul întrebările.

Nu-i dau nicio şansă să spună că nu joacă. O conduc pe canapea şi mă uit în jurul meu, ca să fiu sigur că suntem tot singuri. Vântul s-a înteţit pe acoperiş şi părul îi intră în ochi. Mă aşez de partea cealaltă a canapelei şi-mi pregătesc întrebările. De data asta nu-mi trebuie prea mult timp.

— De ce te-ai certat cu sora ta? Ce sunt actele alea pe care vor ei să le semnezi şi de ce m-ai adus aici ştiind că n-am habar de nimic? Şi de cât timp ştiai că sunt cu Dakota?

Nora oftează teatral şi-şi ridică picioarele, sprijinindu-le de masa din faţa noastră.

— Sunt patru întrebări. Dar treacă de la mine, având în vedere împrejurările.

Mă priveşte fix.

— M-am certat cu sora mea pentru că nu mi-a ţinut partea în ultimii trei ani şi a trebuit să iau un pic de distanţă faţă de familia mea pentru o vreme. Sar peste următoarea şi te-am adus aici pentru Cl voiam să te fac fericit. Speram ca măcar pentru o seară soră-mea wă nu fie o nesimţită şi că te vor plăcea la fel de mult ca mine. Ştiam de ceva vreme.

Nora ridică din umeri şi se descalţă. Îşi lasă sandalele pe parchetul închis la culoare. Văd cum îşi trece degetele peste decolteul bluzei. Suntem în continuare singurii oameni de-aici de sus şi, pentru o clipă, îmi imaginez cum noi doi bem vin roşu şi spumos pe o terasă la înălţime. Suntem mai bătrâni şi fără atâtea poveri pe umeri.

Clipa aceea se încheie când se aude un claxon enervant al unui taxi. N-o să înţeleg niciodată de ce claxonează şoferii, de parcă asta l-ar duce undeva mai repede. Îmi lipseşte luxul de a avea o maşină şi libertatea

care vine odată cu aceasta.

— E rândul meu.

Nora îşi pune picioarele la loc pe masă. Mi-ar fi plăcut să mai cer un pahar cu vin. Nu pentru mine, ci pentru ea.

— De ce ai venit aici în seara asta? Ce anume aţi făcut tu şi Dakota de eşti atât de strâns legat de ea? Şi…

Se loveşte uşor cu unghiile ei în formă de migdală peste bărbie.

— Dacă ţi-aş întâlni familia – încă o pauză – şi ei nu m-ar cunoaşte, cum m-ai prezenta?

Şi cu asta, e rândul Norei să privească fix linia orizontului. E foarte frumos aici sus.

— Am venit aici ca să te cunosc un pic mai bine. Mă gândisem că pot face asta cunoscându-i pe sora ta şi pe soţul ei. N-a mers cum plănuisem…

Ezit, dar îmi dau seama că trebuie să răspund la întrebările pe care mi le-a înşirat Nora. Dacă vrem să avem vreun fel de relaţie, nu trebuie să sar nicio întrebare. Am trecut de punctul ăsta, nu-i aşa?

Dakota… Dakota, Dakota. De unde să încep?

— Păi, în primul rând, e singură pe lume. Mă are doar pe mine. Pe mine şi-atât. Deci, indiferent de ce se întâmplă între noi sau oricât de iraţională e uneori, o să am întotdeauna grijă de ea. Ştiu că probabil chestia asta nu are sens pentru tine.

Mă dau mai aproape de Nora şi-mi întind picioarele pe masă, la câţiva centimetri distanţă de ale ei.

— Dar e ca un membru al familiei. Nu pot s-o părăsesc de tot.

— S-o părăseşti?

Nora se încruntă, dar vine mai aproape de mine.

— Adică s-o las baltă. Şi răspunsul la a treia întrebare…

Mă uit la Nora ca să-i arăt că nu resping întrebarea. Îi zâmbesc cât pot de larg.

— Dacă nu mi-ai cunoaşte familia, aş spune: „Mamă,

Ken, Hardin, ea este doamna mea, Nora”.

Flutur teatral mâinile prin aer, prezentând-o unei familii Scott imaginare. Nora râde şi-şi duce un deget la gură. Şi-l suge puţin şi nu ştiu dacă face asta dinadins, dar mie mi se pare că vrea să mă dezarmeze.

Dar nu mă las intimidat.

Mă rog, cât pot.

Îmi iau privirea de la gura ei tentantă şi mă prefac că nu-mi face aluzii indecente şi sexy.

— „Doamna” ta?

Are vocea piţigăiată şi relaxată în aerul toamnei. Vântul s-a mai potolit un pic, iar părul ei se revarsă cuminte pe umeri. Vârfurile părului sunt ondulate. Mă înclin şi-i ating şuviţele. Îmi trec degetul mare peste ele, iar Nora îmi studiază faţa. Părul ei e atât de moale! Şi ea e atât de bună!

— Da. Cred că e o prezentare potrivită pentru o femeie atât de remarcabilă.

Îi dau o şuviţă după umăr. O mângâi uşor peste claviculă. Pieptul i se ridică şi coboară la fiecare vorbă pe care o rosteşte.

— În ce sens sunt remarcabilă?

Mormăi ceva şi continui să-i mângâi pielea. E ca o pisicuţă care vrea să fie alintată şi răsfăţată toată ziua. Dintr-odată îmi plac pisicile. Nu ştiu însă dacă m-aş descurca cu ghemele de blană sau cu tăcutul nevoilor în interior. Aşa că nu contează: îmi plac doar pisicile wub formă de Nora.

— Păi, ai astea.

Îmi trec degetul peste buzele ei şi apoi spre ochi.

— Şi astea.

Îi ating buzele. Degetele îmi coboară spre sânii ei şi mă opresc la un sfârc, mângâindu-i-l uşor.

— Şi asta.

O ating în dreptul inimii şi o simt bătând sub palma mea.

— Asta e partea mea preferată.

Îmi întind mâna peste inima ei şi, în clipa în care fac asta, se aruncă pe mine. Mă împinge cu palmele pe umeri şi mă lipeşte de spătarul canapelei. Geamătul mi se pierde în îmbrăţişarea ei. E În poala mea, sărutându-mi obrajii, barba, buzele, ochii. E atât de moale în braţele mele, atât de fierbinte. E înnebunită, aşa cum n-am mai văzut-o niciodată până acum.

Îmi continui gluma, amintindu-i de ce e atât de specială în lumea asta.

— În plus, ai mers la facultate.

Buzele ei îmi ating fruntea, iar ea izbucneşte în râs. Când îmi cuprinde obrajii şi mă sărută, trebuie să deschid ochii ca să mă asigur că e real. Am sentimentul acela sfredelitor în coaste, lovind în inima mea deja vulnerabilă, că în ceea ce ne priveşte ce e mai rău n-a venit încă. Văd imagini cu noi în mintea mea şi ele devin limpezi ca lumina zilei. Dar când mă concentrez asupra uneia anume, aceasta se evaporă repede şi toate dispar, una câte una. Nimic nu pare permanent cu ea. De ce se întâmplă aşa?

— Altceva?

Îşi freacă şoldurile de mine. Când îi ţintuiesc trupul, se strâmbă la mine. Îi ridic şoldurile astfel încât de-abia mă mai atinge.

— Să nu ne grăbim. Suntem în toiul jocului.

Mă înclin şi-mi lipesc faţa de pieptul ei.

— Aproape m-ai păcălit.

O muşc uşor de sâni, iar ea chiţăie, dându-se jos din braţele mele.

— Bine, bine, zice ea, recăpătându-şi suflul.

Pielea ei e superbă sub luminile scânteietoare ale oraşului. Luna se vede mai bine decât credeam că se poate vedea din Manhattan, încă mi se pare o demenţă cât de mare e diferenţa dintre Brooklyn şi Manhattan.

— Al cui rând e?

Îşi mută fundul în celălalt capăt al canapelei şi se întoarce cu faţa la mine, cu picioarele încolăcite sub ea.

Păi, dacă nu-şi aduce aminte…

— Al meu.

— Mincinosule! strigă ea zâmbind.

Ridic din umeri, făcând pe nevinovatul.

— Crezi că poţi fi cu mine? Crezi că suntem nebuni că facem asta?

Arată cu degetul între noi, de la unul la altul.

— Şi care-i cel mai mare defect al tău?

Cel mai mare defect al meu? Oare pot fi cu ea? Suntem nebuni?

Suntem nebuni?

Nu las îndoiala să-mi strice acest moment pe care-l am cu Nora. Asta e între noi, fără alte voci, în afară de a ei.

— Sunt aici, cu tine, îi zic.

Îşi ia ochii de la mine, dar se abţine să nu zâmbească.

— Cel mai mare defect al meu e că-mi pasă prea mult de cei din jur. Uneori devine împovărător.

Mă simt vinovat că recunosc asta în faţa ei, dar vreau să fiu sincer cu ea. Îşi ridică scurt privirea către mine, apoi se uită din nou la peisaj.

— Şi da. Cred că suntem nebuni.

— În sensul bun sau rău al cuvântului?

Amândoi avem motive să credem că celălalt e puţin… hai să nu zicem *nebun*.

Interesat?

Obsedat?

Nu sunt sigur cum ar trebui caracterizat comportamentul nostru, dar poate aşa e normal, pentru că amândoi vrem să aflăm mai multe despre celălalt? Am urmărit-o tot drumul de la serviciul ei într-un oraş aflat la o oră distanţă. I-am spionat familia pe Facebook, iar ea ştia cine sunt mai bine decât a lăsat să se înţeleagă. Amândoi ne-am băgat nasul unde nu ne fierbea oala şi poate că de-asta ne înţelegem atât de bine.

— E vreo diferenţă? De obicei se termină la fel, nu-i

aşa?

Inspiră profund, gândindu-se la asta.

— Mda. Aşa e.

Nu ne mai uităm unul la altul şi continuăm jocul. Întrebările rămân neutre şi impersonale. Întrebări pe care le-ai pune unui prieten. *Care-i anotimpul tău preferat*? Al ei e vara, al meu iarna.

Zăpadă sau ploaie? Am ales zăpada; ea a ales ploaia şi mi-a povestit despre petrecerea ei de la 13 ani, când n-a venit nimeni, dar sora ei a dus-o pe acoperişul vilei lor şi au dansat în ploaia torenţială. Părinţii ei au fost furioşi când fetele au venit în casă ude leoarcă, stricând parchetul proaspăt curăţat. Stausey a luat vina asupra ei, spunând că avusese impresia că pisica fugise afară.

Când pomeneşte de pisică, îmi povesteşte despre Tali, mâţa familiei ei, care odată i-a sărit în spinare mamei sale, când aceasta cobora scările. Nora jură că pisica i-a făcut atunci o favoare, pentru că tocmai fusese pedepsită timp de două săptămâni. Nici nu-şi poate termina povestea pentru că râde în hohote, iar eu mă hotărăsc că este lucrul meu preferat din toată lumea: îmi place la nebunie cum povesteşte, cu fiecare amănunt la locul lui. Îţi prezintă întreaga poveste şi detaliile care s-o susţină. Poate c-ar trebui să se facă scriitoare. Îmi spune cum sora ei îi împletea părul şi o învăţa să se dea cu ruj. Aflu cum mama ei a început să se schimbe de-a lungul anilor. A plecat de la muncitoare lefteră într-o cafenea din Bogotá şi a ajuns soţia mondenă a unuia dintre prestigioşii chirurgi din ţară. Nora nu pare impresionată de stilul de viaţă al mamei sale. Nu-mi dau seama de ce.

— Şi altceva? Vreau să aflu toate chestiile importante, nu cu ce se ocupă. Vreau să ştiu ce-ţi place la ea. Amintiri, lucruri de genul ăsta.

Nora se apropie şi mă mângâie cu degetele pe piept. Îşi trece arătătorul peste părul meu de pe corp.

— De ce pui mereu cele mai intime întrebări?

— Simt intime doar dacă nu vrei să-mi răspunzi la

ele.

Vocea îmi sună mai trist decât aş fi voit să sune.

— Bine. Mama… ei bine, mama…

Nora îşi caută cuvintele.

— Mama făcea cel mai bun *arroz con leche*[4].

— E desertul tău preferat?

— E singurul desert care-mi place.

Încremenesc de uimire. Singurul? Cred că am auzit greşit.

— Singurul?

— Da. Singurul.

Vocea i se transformă într-o şoaptă.

— Mărturisire: dulciurile nu sunt deloc favoritele mele; prefer chestiile sărate.

— Cum? Ce fel de capcană mi-ai întins!

Mă prefac pe jumătate oripilat.

— Dar eşti cofetar… adică chef patiser!

— Şi ce dacă?

Zâmbetul Norei se lărgeşte şi-mi place cum îi sclipesc ochii în luminile oraşului.

— Şi ce dacă? Asta e o… Nici nu mai ştiu cine eşti.

Izbucnesc în râs. Ea îşi înfundă şi mai tare nasul în pieptul meu.

— Deci mă iei la întrebări acum când recunosc că nu-mi plac dulciurile, dar nu când îţi povestesc despre harababura din viaţa mea?

Îi aud durerea din glas şi stânjeneala care reies din fiecare cuvânt.

— Mă rog, toată lumea mai cauzează o harababură din când în când.

Aş vrea să-i alin suferinţa.

— Dar nu cred că m-am împăcat cu gândul ăsta.

Dau să mă desprind de ea. Ea îşi ţine braţul peste mine, dar eu mă retrag.

— Asta e prea mult.

Mă prefac că izbucnesc în plâns. Pentru o clipă mă

---

4 Orez cu lapte (în original, în lb. spaniolă). (N.t.)

gândesc că wunt un fraier de pe terasa unei clădiri elegante unde n-am ce căuta, dar momentul acela trece şi mă decid să nu mă mai intereseze.

— Ce trădare!

Îmi îngrop faţa în mâini. Nora sughiţă de râs.

— Ah, încetează! chicoteşte ea, încercând să-mi dea mâinile la o parte de pe faţă.

Eu nu încetez. Ea râde şi mie-mi place asta la nebunie. Îmi scutur capul disperat, ascunzându-mi în palme rânjetul uriaş de pe chip.

— Credeam că te cunosc! mă prefac eu că plâng, iar ea nu se poate opri din râs, încercând din nou să-mi îndepărteze palmele de pe faţă.

Când trage mai tare, nu mă mai opun. Braţele îi zboară laolaltă cu ale mele, o prind de mijloc şi o întind pe canapea. Pare surprinsă şi ghiduşă şi mă priveşte fix, cu ochii larg deschişi. Decolteul bluzei i-a coborât ridicol de mult, pentru că i-am terfelit ţinuta perfectă şi am ţintuit-o sub trupul meu. Îmi trec nasul dintr-o parte în alta a pieptului ei, urmând curba mătăsoasă a materialului peste sânii ei moi.

— Ce mă fac eu cu tine? o întreb, iar ea geme sub atingerea mea febrilă.

Îi ling pielea, apoi mă retrag. Mă îndepărtez de trupul ei întins pe canapea, apoi mă ridic cu ajutorul braţelor, ca într-o flotare.

— M-aş putea gândi la câteva lucruri, spune ea, la câţiva centimetri depărtare de gura mea.

Dacă aş fi sigur că nu apar vecinii surorii ei aici, sus, mi-aş strecura gura între coapsele ei.

28

Nora

— Crezi c-ar trebui să intrăm? mă întreabă el după două runde din jocul nostru.

A ajuns să-mi placă jocul ăsta la nebunie, iar el încă n-a sărit nicio întrebare. Crede că nu observ.

Eu observ totul în privinţa lui. Acum capul înii e în poala lui, iar degetele lui mă mângâie uşor pe cap. Aş putea adormi aşa. Când trece prea mult timp fără să te atingă nimeni, uiţi cât de important este. E o chestie înrădăcinată în minţile noastre, că avem nevoie de atingerea altcuiva din prima până în ultima noastră zi de viaţă.

— Încă o rundă, propun eu.

Mi-am păstrat întrebările chibzuite pentru ultima rundă. Landon mă alintă uşor pe cap.

— Încă una.

Închid ochii şi îmi iau inima-n dinţi pentru schimbarea pe care o va suferi discuţia noastră.

— M-ai crezut când ţi-am spus că Dakota te-a înşelat? Dispariţia fratelui ei te-a făcut să simţi că trebuie s-o protejezi?

Degetele lui Landon îmi încremenesc în păr. Mă forţez să continui.

— Şi…

— Fratele ei n-a dispărut.

Landon mă prinde de subsuori şi mă ridică de la el din poală.

Asta e. Asta e întrebarea-cheie.

— Ştiu cum a fost, îi explic eu cu grijă.

Asta e povestea pe care mi-a spus-o ea în noaptea în care am găsit-o strigându-i numele în somn. Nu-mi pot imagina – ce-ar putea să fie mai rău de-atât?

Landon se uită-n altă parte când îl privesc. Mă ridic în capul oaselor, cu faţa la uşa scărilor din spatele nostru.

— Nu ştii nimic.

Are glasul plat.

— Atunci, spune-mi. Pentru că ăsta e un zid între noi. Tu vrei răspunsuri la toate întrebările tale, dar nu doreşti să-mi oferi nimic în schimb. E convenabil aşa. Asta te leagă de ea atât de puternic.

El clatină din cap, tot neuitându-se la mine.

— Nu e povestea mea.

— Ba da, este. Ai fost o parte a acestei poveşti – deci e şi a ta. Încep să mă enervez; aş fi mult mai înţelegătoare dacă aş şti ce s-a întâmplat.

— Landon, poţi să ai încredere în mine. Pur şi simplu vreau să te deschizi în faţa mea.

Ironia acestei afirmaţii nu-mi scapă. Landon pare să observe acest lucru. Pare stânjenit, iar eu mă simt ca o ticăloasă pentru că-l forţez atât de mult. Am şi eu secretele mele legate de fostul meu şi deviez toate eforturile depuse de Landon de a afla ce s-a întâmplat acolo. O să i le destăinui într-o zi, foarte curând. Mai am nevoie de puţin timp ca să-mi dau seama ce se petrece. Credeam că m-am hotărât, dar Landon îmi înceţoşează gândurile, dându-mi senzaţia nesiguranţei în privinţa viitorului meu.

Începe să vorbească liniştit, iar eu închid gura şi-mi apropii palma de a lui, dacă vrea să mă prindă de mână.

— Carter avea probleme la şcoală. Era ţinta multor oameni din cartierul nostru, inclusiv a tatălui său. Vecinătatea noastră era cea mai rea dintre toate, numai familii din Kentucky şi West Virginia. Oameni blocaţi în gândirea lor demodată şi-n bigotism. Era unul dintre acele cartiere unde poţi vedea un steag rebel agăţat la fiecare fereastră. Rata şomajului era incredibil de crescută şi adulţii nu aveau nimic altceva de făcut decât să bârfească despre ce fac tinerii. Se zvonise despre Carter şi despre cel mai bun prieten al lui, Julian…

Landon se întrerupe, privind drept înainte. Ochii lui nu se concentrează la nimic.

— Se vorbea că se sărutaseră.

— Şi o făcuseră?

Mi se face un gol în stomac şi, deşi nu vreau să aud povestea asta, ştiu că trebuie s-o fac. Mi-ar plăcea să fiu fermecată ca Landon şi să-i fac durerea să dispară, aşa cum face el cu mine.

— O făcuseră. Adulţii puteau să ignore mare parte a

poveştii, să glumească pe seama hainelor lui Carter, care erau cam strâmte, şi a vocii lui cam prea piţigăiate pentru gustul lor. Astea erau numai glume, izvorâte din ignoranţă. Totul a fost în regulă până când a apărut un zvon cum că-ncercase să-l sărute pe un alt băiat, iar apoi un puşti de pe stradă a spus că încercase să-l atingă. Atunci toată lumea s-a întors împotriva lui.

Inima îmi cade în străfundul stomacului. Intestinele îmi devin zgomotoase şi zvâcnesc, neobişnuite cu şocul acesta. Nu m-am mai simţit de mult atât de conştientă de mine însămi, de felul în care simt lucrurile care se întâmplă în jurul meu. Mi se pare că-mi pasă mult mai mult de ce se întâmplă în lumea mea de când Landon face parte din ea.

— Şi-l atinsese?

Cumva ştiu deja răspunsul. Landon clatină cu furie din cap.

— Nu. N-ar fi făcut aşa ceva niciodată. Oamenii din jurul nostru erau atât de toxici, atât de răi şi dezgustători şi prea înguşti la minte ca să priceapă cât erau de limitaţi. Erau genul de oameni care pretindeau că – Landon desenează nişte ghilimele imaginare în aer – „n-au nimic cu homosexualii” atâta vreme cât nu se dădeau la ei, iar, dacă-i întrebai dacă simt homofobi, spuneau că nu.

Cunosc astfel de oameni. Majoritatea păpuşilor Barbie de la şcoala mea erau aşa. Îmi spuneau tot felul de lucruri jignitoare, dar în cazul lor bănuiesc că ştiau exact ce făceau. Din cauza culorii pielii mele, o fată m-a întrebat ce benzinărie deţine familia mea, deşi tata o salvase pe mama ei vindecând-o de cancerul de piele pe care-l făcuse pentru că stătuse prea mult la soare.

— Deci Carter s-a transformat din batjocura cartierului în personajul negativ. A început un fel de vânătoare de vrăjitoare. Cam câţi băieţei fuseseră în preajma lui Carter? Dintre toţi puştii cu care ieşise la plimbare cu bicicleta, pe câţi încercase să-i atingă?

Dintre toţi băieţii pe care-i ajutase la teme de-a lungul anilor, pe câţi încercase să-i violeze? Deşi nimeni altcineva nu l-a acuzat pe Carter, iar băiatul care-l acuzase a mărturisit că minţise – mai exact că fratele lui mai mare îl pusese să spună aşa pentru că-l „înspăimânta” Carter –, acuzaţiile au devenit din ce în ce mai dese. Iar taică-său nu mai avea nevoie de motive ca să-şi verse nervii pe el. Când şoaptele s-au transformat în ţipete, iar ţipetele s-au transformat în trei litere negre pictate pe un perete de-al casei lor, taică-său a explodat. A trebuit ca eu şi Dakota să-l luăm pe taică-său de pe el în seara aceea. Dimineaţă, Carter n-a mai venit la şcoală.

Vocea lui Landon se frânge, iar eu mă mut în poala lui. Mă cuprinde în braţe, ţinându-mă de parcă asta îl consolează cumva, îmi şterg lacrimile de pe obraz, nesesizând când au început să curgă. Cuvintele lui Landon descriu o imagine prea vie. Îmi amintesc de noaptea în care Dakota se ascundea sub masa de la bucătărie. Stomacul mi se strânge. Săraca fată!

— Am venit acasă şi l-am găsit. Ea nu voia să-l părăsească.

Landon îşi drege glasul, iar eu îl strâng în braţe, sprijinindu-i ţapul de trupul meu.

— A trebuit s-o scot pe sus din cameră, Nora. Se zbătea, parcă nici nu mai era trupul ei când am scos-o din dormitor. Ţipa şi urla, şi încerca să se ducă înapoi, înainte ca poliţia să apară şi să-l ia de acolo. Se spânzurase în cursul nopţii, aşa rănit cum era după bătaia încasată de la taică-său.

Corpul lui Landon se cutremură, iar eu suspin în părul lui. Nu-mi pot imagina durerea lor şi trauma care au urmat unui astfel de eveniment la o vârstă atât de fragedă. Nu e de mirare că ei sunt aşa cum sunt. Dacă Dakota nu l-ar fi avut pe Landon, unde ar fi ea astăzi?

— Îmi pare rău! îmi pare atât de rău!

Îl mângâi pe spate. N-ar fi trebuit să-l presez să-mi povestească. Asta e ceva mai mult decât mă aşteptam

când am început joculeţul ăsta pervers.

— Nu trebuia să te forţez să-mi spui povestea asta.

Îmi cer sincer scuze, cu gura în părul lui. Imaginile cu acest adolescent acuzat pe nedrept din cauza persoanei pe care-i plăcea s-o sărute îmi frâng inima. Sinuciderea sub orice formă e oribilă, dar când victima e un adolescent lucrurile sunt cu atât mai greu de acceptat. Când eşti tânăr, totul pare atât de important – fiecare criză îţi zguduie tot universul şi e imposibil să vezi lumina de la capătul tunelului. Dar nu există alinare când te gândeşti la viitorul distrus al unui copil nevinovat.

— Şşş…

Braţele lui mi se încolăcesc peste spate.

— Şşş… E-n regulă.

El mă consolează pe mine? îmi pun mâinile pe obrajii lui şi-i ridic faţa la mine.

— Aş putea trăi o mie de vieţi şi nu te-aş merita niciodată. Adevărul cântăreşte greu. Landon mă strânge tare la piept. Mă îndrăgostesc de el şi nici măcar nu trebuie să facă ceva special. O să mă îndrăgostesc de el şi nici nu trebuie să mă iubească, la rândul lui.

29

Landon în Über, pe drum spre casa mea, Nora e tăcută şi eu mă simt uşurat. Imediat după ce ne-am luat la revedere de la Stausey şi de la soţul ei, m-am simţit cumva mai bine. Un anumit sentiment de eliberare m-a cuprins cu fiecare cuvânt pe care l-am rostit, Nora şi cu mine, pe terasă. Avem mai puţine de înfruntat acum când am dărâmat o parte a zidului dintre noi. E încă acolo, în picioare, dar relaţiile nu sunt simple. Cu cât o cunosc mai în profunzime pe Nora, cu atât îmi dau seama că relaţia mea cu Dakota a fost prea mult pentru vârsta noastră. Ne-am resemnat într-un tipar de dependenţă, dar, orice s-ar întâmpla, o voi sprijini întotdeauna. Nora pare să înţeleagă asta mai bine acum.

Acum, când i-am povestit despre cea mai urâtă zi a vieţii mele, mă simt mai apropiat de ea. De ce trebuie să-i împărtăşesc suferinţa mea ca să mă simt mai aproape de ea? Durerea n-ar trebui să ne facă să ne simţim mai bine dacă o povestim. Durerea trebuie vindecată în singurătate, nu-i aşa?

La naiba, habar n-am. Chiar dacă mă gândesc de multe ori la acea zi, n-am mai retrăit acel coşmar de multă vreme. Moartea lui Carter a avut o mare influenţă în devenirea mea. A schimbat tot ce credeam că ştiu despre pierdere, dragoste şi suferinţă. Nu ştiam nimic despre durere până când n-am ţinut trupul tresăltând al Dakotei pe linoleumul rece, în timp ce paramedicii luau trupul neînsufleţit al fratelui ei din dormitor.

Au trebuit să-i facă o injecţie ca s-o calmeze. În noaptea aceea a dormit în patul meu, ghemuită la pieptul meu, şi am simţit cum i se frânge inima de câte ori se trezea şi-şi dădea seama că nu e un vis urât. Fratele ei nu mai era. Tatăl Dakotei intrase în pământ, deşi sunt sigur că, dacă l-am fi căutat mai atent, l-am fi găsit într-o cârciumă.

Nora tot tremură la mine-n braţe, şi acum nu mai sunt atât de sigur că a fost o idee bună să-i povestesc. Presupun că aş fi putut să-i ofer o versiune mai puţin amănunţită. Mi-aş dori ca amintirile acelei zile să dispară. Tot aştept să se-ntâmple asta, dar deocamdată nu s-a întâmplat.

Cu cât ne îndepărtăm mai tare de Manhattan, cu atât parcă distanţa dintre mine şi Nora creşte. Cele petrecute pe acoperiş ne-a unit, cu siguranţă, dar, cu cât se face mai întuneric şi cu cât înaintăm mai mult prin oraşul strălucitor, oare vom putea păstra starea aceasta? Ne va fi mai uşor prin beznă să ne ascundem unul de altul?

— Îmi pare rău pentru seara asta, spune Nora în cele din urmă când ajungem la blocul meu.

Îşi descolăceşte braţele dintre ale mele şi se dă încet

jos din maşină. Noaptea liniştită din Brooklyn a pătruns în atmosfera din Manhattan.

— N-a fost aşa de rău.

Ridic din umeri, încercând s-o fac să se simtă mai bine. Îmi dau seama după expresia ei că nu mă crede. Nu spune nimic când păşim pe trotuar.

— Vrei să urci?

Dă din cap şi eu îi întind mâna. Aud o respiraţie hârşâită, apoi «Mii vocea Dakotei care sfâşie întunericul.

— Nu mi-ai răspuns toată ziua la telefon.

Nora îmi dă drumul la mână. Dakota se ridică de pe balustrada (» «care stătea. Are o frunză în mână şi o tot rupe, lăsând bucăţelele el cadă pe trotuar, lângă ea.

— Ce cauţi aici, Dakota?

Vocea mea e calmă. Mi-ar plăcea ca noi trei să fim capabili să purtăm o discuţie civilizată aici, pe trotuar. Un grup de tineri intră în magazinul de la parter, iar eu îi urmăresc cu privirea cum se îndreaptă spre tejghea. Ellen lucrează, singură se pare. Mă uit la ei, în vreme ce le au praveghez şi pe cele două femei de lângă mine. Nora stă un pic în spatele meu, fără să se uite la Dakota. Aceasta s-a oprit, dar rupe frunza în continuare. Mă-ntreb dacă Nora o vede pe Dakota acum într-o lumină diferită – poate c-o va înţelege mai bine?

Le privesc pe amândouă şi-mi dau seama că amintirile mele se combină cu realitatea. Rememoram vremurile cu Dakota distrusă şi uspinând, iar acum stă aici, cu mâinile în şold, cu părul şi cu atitudinea la fel de rebele ca întotdeauna. Nu mai pare deloc distrusă. Asta înseamnă că nu mai e aşa? Cu siguranţă nu. Nici Tessa nu pare distrusă, dar se macină, ruptă în bucăţi.

— Am încercat să dau de tine toată ziua.

Vocea Dakotei e liniştită, dar suficient de hotărâtă ca să-i simt reproşul dincolo de cuvinte.

— Ea două oară când trec pe-aici. Tocmai plecam.

Dakota o fixează cu privirea pe Nora.

— Trebuia să-mi dai un răspuns în legătură cu

Michigan.

Michigan – cum de-am putut să uit?

— Cum se simte? întreb, încercând să găsesc un răspuns.

— La fel. De când îmi tot ignori apelurile.

Dakota îşi coboară privirea în pământ. De parcă vorbele astea l-ar provoca suferinţă.

— Presupun că e nu. Puteai să-mi spui că nu, pur şi simplu.

Şi iată cum apare vinovăţia. Oare o merit? Nu-mi dau seama.

Uneori conflictele se nasc acolo unde situaţia nu e clară şi nu poţi avea un răspuns cert, dorindu-ţi mai multă limpezime. Ăsta e unul dintre acele momente, pentru mine. Sunt un om bun, nu-i aşa? Sunt un prieten de nădejde şi un cetăţean activ. Le ajut pe femei să-şi adune cumpărăturile de pe jos şi odată am restituit un plic plin cu bani – 200 de dolari, mai exact –, l-am dus la poliţia din Saginaw. Nu m-am considerat niciodată una dintre acele persoane care se bucură de necazul altuia. N-a trebuit niciodată să-mi pun intenţiile la îndoială sau să cred că poate nu sunt perfect.

Gândul ăsta e ciudat. În tot acest timp i-am judecat pe toţi tipii din jurul meu, pe cei care-şi înşală iubitele sau îşi trădează prietenii – gândindu-mă că sunt nişte gunoaie –, iar eu sunt cumva mai bun decât ei?

Am minţit-o în faţă pe Dakota în privinţa Norei. M-am culcat cu Nora şi n-am avut niciodată de gând să-i spun Dakotei. M-am gândit că asta nu e treaba ei – de ce ar fi? E o mare parte din viaţa mea şi are încredere în mine, totuşi eram pe cale să nu-i mărturisesc nimic despre Nora? Ca lucrurile să fie şi mai urâte, am ţinut-o pe Nora ascunsă ca pe un mic secret murdar în timp ce-o învinovăţeam pe ea că nu-mi povesteşte despre trecutul *ei*?

Nu sunt deloc băiatul bun, prietenul cumsecade. M-am transformat într-un manipulator ordinar, ca

Gamemaker[5]. Nu că-i pun pe copiii nevinovaţi să se omoare între ei. Oare Nora ar fi Peeta aici în povestea mea sau Gale? Sunt mai manipulator şi decât Katniss – cel puţin ea luptă pentru supravieţuire; eu doar mă plimb între două femei care ţin la mine şi nu sunt în stare să mă lămuresc ce trebuie să fac. Deci e ca şi cum mi-aş bate joc de amândouă. Nu schimbă cu nimic lucrurile faptul că nu o fac intenţionat. Puteam să-i spun Dakotei nu sau da, în loc să-i ignor toată ziua apelurile, când tatăl ei v pe moarte! Ce naiba e cu mine? Aşa e când ai o relaţie cu cineva? Pierzi contactul cu realitatea, în detrimentul tuturor celorlalţi?

Asta nu mi se pare corect. Şi nici nu merită efortul.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi răspund când ai sunat… încep eu să vorbesc, uitându-mă ba la Nora, ba la Dakota. A fost o «cară dificilă.

Nu mă prind cât e de insensibil comentariul meu până când vorbele mele nu atârnă câteva secunde în atmosfera încordată.

— Mă rog, îmi pare rău că v-am întrerupt această *seară dificilă*, rânjeşte Dakota. Plec cu avionul mâine-dimineaţă. Mătuşa ta Reese mă ia de la aeroport şi mă duce la spital.

Când pomeneşte de Reese, simt o durere în piept. Mi-e dor de cu Mi-a oferit senzaţia de normalitate de-a lungul copilăriei mele. Ea şi unchiul meu sunt două dintre persoanele mele preferate. Mă rog, erau. Când el era în viaţă.

— Îmi pare rău, Dakota.

Fac un pas spre ea. Vocea ei mă-ntrerupe.

— Du-te cu ea.

E vocea Norei. Mă răsucesc cu faţa la ea. Cred că n-am auzit bine. Ochii ei simt trişti când mă priveşte.

— Du-te cu ea, Landon.

— Poftim? şoptesc şi-mi pun mâinile pe braţele ei, acum încrucişate la piept.

5P ersonaj din Jocurile foamei. (N.t.)

Dă din cap şi repetă.

— Du-te cu ea. Asta trebuie să faci.

Înclin capul într-o parte şi e clar că nu pricep nimic din ce se petrece aici.

— Vorbesc serios. Dacă-i arăţi compasiune nu înseamnă că ştergi ce avem noi. Aşa trebuie să procedezi.

— Landon poate vorbi în numele lui.

Vocea Dakotei se înalţă piţigăiată, ducându-mă înapoi în copilărie.

— Încercam să te *ajut*.

Nora înaintează, iar Dakota vine spre ea. Nu ştiu dacă pot păstri pacea în seara asta. N-am energia să mă bag într-o bătaie între femei

— Potoliţi-vă amândouă!

Întind braţele între ele. Dakota păstrează distanţa, dar nu-şi ţine gura.

— Maggy a încercat să-mi spună c-ar trebui să discut şi cu tine.

Dakota mijeşte ochii la Nora, care ridică din umeri.

— Şi? Nu mai locuiesc acolo – nu mai avem ce discuta.

Dakotei nu pare să-i placă răspunsul. Mă uit în spate spre magazinul de pe colţ, să văd ce face Ellen. N-o văd la tejghea. Mă duc spre magazin şi Nora mă prinde de mânecă.

— Dă-mi drumul, mă răstesc la ea.

Şoptesc repede un „Scuze”, dar probabil că nu m-a auzit. Când deschid uşa, tipii se uită printre rafturi. Vorbesc tare, iar cei doi mal mici se joacă aruncând un baton de ciocolată între ei. Doar unul dintre băieţi mă observă apropiindu-mă. Se uită la mine, dar nu pare să-i pese că sunt acolo. Când mă uit înspre uşă, le văd pe Dakota şi pe Nora vorbind aproape una de alta. Niciuna nu pare să zbiere; e un început bun.

— Cât costa ăsta? o întreabă unul dintre băieţi pe Ellen.

Vocea lui e groasă pentru un adolescent şi consider că au stat suficient aici. Ellen bagă în plasă o pungă mică de Doritos, absentă şi mişcându-se eficient. Ia o bancnotă de io dolari de la unul dintre băieţi şi-i dă restul. Puştiul se uită la bancnota de cinci dolari din mâna lui.

— Ţi-am dat douăzeci.

A cumpărat un Mountain Dew şi o pungă de chipsuri.

— Mi-ai dat zece, spune Ellen plat.

Întoarce capul ca şi cum încearcă să priceapă ce se-ntâmplă. Îmi dau seama că se îndoieşte de ea însăşi. Mă adresez băieţilor din spatele lor.

— I-ai dat zece. Acum luaţi-vă cumpărăturile şi plecaţi.

Încet (slavă Cerului că nu e un joc video, pentru că i-aş fi liHiilşllat pe toţi pe podea până acum), se întorc toţi şi mă măsoară Min i wp până-n picioare. Mă uit bine la puştii ăştia şi, exact când Intere el-mi dau seama ce-o să fac dacă devin agresivi, o aud pe I iiikoltt urlând în spatele meu:

— *Leşiţi dracului de-aici*! Orice tâmpenie aveţi de gând să faceţi h» l vi schimbe tot cursul vieţii. Dacă vreţi să aveţi o viaţă, *dispăreţi*.

Puştii (cel mai mare n-are cum să aibă mai mult de 15 ani) ies în giub Ai îngrămădindu-se unii în alţii când trec pe lângă noi. Dakota nu le aruncă nicio privire. Se uită fix la mine.

Nu ştiu ce să fac. A trecut multă vreme de când n-am mai comunii al fără cuvinte. Odinioară puteam să purtăm astfel o întreagă tonversaţie. Mă gândesc la cum era ea în trecut. E greu să compar verwlunea ei mai tânără cu cea care mă fixează acum cu privirea. M derutant să recunoşti pe cineva atât de profund, totuşi atât de departe. Expresia Dakotei e nedumerită când îmi iau ochii de la ea. Amintirea lui Carter e proaspătă în mintea mea în seara asta şi mă doare s-o privesc pe

Dakota.

Mă îndrept spre tejghea şi mă apropii de Ellen, care pare confuză. Aşază pungile de plastic sub casa de marcat.

— Trebuie să ai grijă aici când lucrezi la ore târzii. Ai ceva cu care să te protejezi?

Mă uit în spatele tejghelei. Are nişte cutii cu acte îngrămădite la picioarele ei, alături de o cutie deschisă cu unelte. În fine, cred c-ar putea folosi unul dintre acele ciocane dac-ar fi nevoită…

— Sunt bine şi sunt singura care poate lucra atât de târziu, spune ea, un pic aspru.

Mi-aş dori să fie la fel de sigur pentru ea să muncească singură noaptea cum e pentru mine, dar adevărul e că lucrurile nu stau aşa deloc. Nu vreau s-o pun într-o situaţie şi mai stânjenitoare întrebând-o *de ce* numai ea poate fi aici noaptea. Nu mă îndoiesc că e aşa şi nu e ceva ce pot discuta.

— Doar ai grijă, OK? spun. Şi sună-l pe tatăl tău de fiecare dată când intră în magazin un grup de puşti ca ăştia.

Ellen îşi dă ochii peste cap, dar o cred când spune că aşa o să facă. După ce-i sugerez să închidă magazinul, ies în stradă. Exact când ies pe uşă, mă trezesc cu Dakota în faţa mea.

— Se simte bine?

Dau din cap, uitându-mă peste Dakota după Nora.

— Landon, am încercat să te avertizez în privinţa Norei. Ştiu că n-o să mă crezi, dar te-a minţit de la bun început.

Glasul Dakotei e grăbit şi-i simt furia.

— Ştia că suntem împreună. M-a minţit şi pe mine, şi pe tine. E…

— Destul, spun eu, fără strop de şovăială în glas.

Mă uit la Nora care stă singură pe trotuar, cu buzele întredeschise şi cu umerii drepţi. Se căzneşte să-şi păstreze expresia neutră pe chip. O văd cum îşi

imaginează tot felul de teorii despre mine şi Dakota. Ca să înrăutăţească lucrurile, Dakota mă ia de mâini. Nora tresare, dar îşi păstrează aerul impasibil.

— Nu-mi vine să cred că te mai vezi cu ea şi c-o aduci la tine acasă, când eu am încercat toată ziua să dau de tine. M-ar fi durut mai puţin dacă mi-ai fi spus. A trebuit să ghicesc şi să mă comport ca o fostă iubită obsedată pentru că niciodată nu primesc răspunsuri reale de la niciunul dintre voi. Aţi ţesut o pânză atât de încurcată, că nu mai puteţi ieşi nici voi din ea.

Observ pentru prima oară ţinuta Dakotei şi mă întreb care era planul ei pentru seara asta. Poartă o bluză mulată pe corp cu un decolteu imens. Jeanşii ei negri şi strâmţi simt departe de pantalonii ei obişnuiţi de sport, iar machiajul îi sclipeşte sub felinarul stradal.

La ce se gândea când a venit aici? Voia să mă seducă, să merg cu ea în Michigan? Sau să mă despartă de Nora? Sau amândouă?

— Dakota – furia mea se întrevede în spatele fiecărei litere din numele ei –, am zis că e destul. Nu poţi să vii aici pur şi simplu şi să te comporţi aşa lângă casa mea. Aici nu e Saginaw – în loc de immenti care ascultă la ce nu-i priveşte, sunt unii care o să cheme IHillţia.

— Landon – îmi strânge mâinile, dar eu mă smucesc –, liilreab-o despre familia ei bogată, despre soţul ei şi mai bogat. El…

Vocea Dakotei se aude în continuare, intrându-mi pe o ureche şilindu-mi pe alta. Dar nu pricep nimic din ce spune.

Soţ?

— Când am dat-o afară, s-a purtat de parcă nu ar fi avut unde ” se ducă. *Dar avea* – are un conac în afara oraşului. L-am văzut.

Scarsdale. Felul în care-şi schimba hainele. Faptul că nu m-a llnat să mă ţin după ea.

Ceva, altceva, aşa şi pe dincolo… Dakota nu mai tace. Nora ridică privirea la mine şi se încruntă. Simt

cum expresia mi se schimbă, văd iuta în ochii ei derutaţi.

E *măritată*?

Fireşte că e.

30

Ca un zombie, o dau pe Dakota la o parte şi mă duc în faţa Norei.

— Un soţ?

Vocea îmi e piţigăiată şi frântă. Ea clipeşte şi o aud pe Dakota apropiindu-se în spatele meu. Nora oftează.

— E o poveste lungă.

O *poveste lungă*?

O poveste lungă vine întotdeauna cu o grămadă de detalii. O poveste lungă e mult mai simplă decât un nenorocit de soţ. E mai rău decât dacă ar fi fost spioană. Mult mai rău. Are un nenorocit de *soţ* şi totuşi se poartă ca şi cum ar fi aflat că a mâncat un sandviş la prânz. Nu ştiu dacă ea nu observă cât de gravă e situaţia – cât de *matură* – sau dacă pur şi simplu nu mă ia în serios. Simt că se joacă oarecum cu sentimentele mele şi sunt epuizat. Nu mă pot juca de-a şoarecele şi pisica la nesfârşit cu ea, pentru că ea nu va ceda niciodată. Am nevoie de nişte răspunsuri.

— O poveste pe care mie nu mi-ai spus-o, zic eu calm. O poveste destul de importantă.

Nora dă din cap, liniştită şi demnă, exact cum nu mă simt eu acum. Mă simt de parcă aş fi fost băgat într-un dulap din care e prea greu să scap. Merită tot efortul ăsta? De ce n-a putut pur şi simplu * & – mi spună ce se petrece? Credeam că are încredere în mine.

O privesc şi încerc să văd ce-i în sufletul ei. O cercetez, amintindu-mi câte progrese am făcut în seara asta. Amintirea râsului ei îmi răsună în cap. Felul în care degetele ei îmi ating pielea şi gustul dulce al gurii ei. A lăsat o urmă adâncă în mine. Nu ştiu dacă voi rămâne acelaşi după ceva termina cu mine.

Un alt lucru pe care nu-l pot uita e felul în care m-a

făcut să mă simt în pielea mea. Atât de puternic! Atât de normal! Atât de bine!

Dar cât cântăreşte oare acest dram de adevăr într-o mare de secrete şi minciuni?

— N-am de gând să stau aici şi să mă cert cu ea toată noaptea, şopteşte Nora, ca Dakota să nu audă.

Dar Dakota are, în mod cert, alte planuri.

— Ah, deci nu i-ai spus? întreabă ea în gura mare. Ei bine, nu te simţi prost, nici noi n-am ştiut până ce nu ne-a venit o factură pe numele lui.

În ameţeala mea nu mai aud nimic din ce spune, dar Dakota vorbeşte mai departe, şi ştiu că unul dintre cuvintele ei ne va face pe unul dintre noi să izbucnim. E ca şuieratul vântului dinaintea unei furtuni, care te anunţă că se va dezlănţui. Nora explodează şi ea.

— Nu era treaba ta, Dakota. Şi nu e nici acum. Nu ţi-am povestit nimic despre viaţa mea pentru că nu te priveşte. N-ai dreptul să ştii ce se-ntâmplă dincolo de apartamentul ăla. Singurul lucru pentru care trebuia să-ţi faci griji era dacă plătesc sau nu chiria.

Dakota închide brusc gura şi o deschide la loc.

— Tu…

— Amândouă – potoliţi-vă! N-o să stăm aici să ne certăm toată noaptea.

Mă uit la ambele cu aceeaşi mutră exasperată.

— *Încetaţi*!

Ambele mă privesc, surprinse că am ţipat la ele. Dakota vorbeşte prima:

— Nu ne certăm. Îi spuneam doar mincinoasei…

— Opreşte-te! ridic eu vocea.

Dakota cască ochii. Nora tace, holbându-se la mine cu o privire calmă. Trebuie să vorbesc cu ea, între patru ochi. Cu Dakota aici, nimic nu se va rezolva.

— Dakota! Du-te acasă! Trec să te iau mâine-dimineaţă. Dă-mi mesaj cu datele zborului şi-o să văd dacă mai au locuri. Dar acum trebuie să pleci.

Mă uit la ea ca să vadă că vorbesc serios.

— O alegi pe ea în locul meu? întreabă Dakota, iar mie mi se strânge stomacul.

Ştiu ce crede: că, după tot acest timp, după atâtea amintiri, aleg o străină în locul ei. Nu e deloc aşa, dar aşa va interpreta ea toată faza. Trebuie să fie ciudat pentru ea; mă-ntreb dacă şi ea simte cum mica ei lume se întoarce cu fundu-n sus, aşa cum simt şi eu? în trecut nu i-am dat niciodată de bănuit că aş putea alege pe cineva în locul ei. O susţin de când eram copii, de când l-a prins pe câinele bătrânului şi nasolului domn Ruperi şi a încercat să-l ducă la adăpost, pentru binele animalului. A acţionat aiurea, desigur, dar s-a gândit că bătrânul îi face rău căţelului. Dar eu am văzut atunci partea bună a acelei femei încăpăţânate, lucru care-mi scapă acum. Dakota pe care o cunosc eu se ascunde sub necunoscuta asta geloasă şi imatură din faţa mea.

Refuz să hrănesc micul monstru verde de pe umărul ei.

— Aici nu e un concurs. Dacă nu pleci, atunci nu vin cu tine mâine.

Dakota se holbează la mine, aşteptând să mai spun ceva. Nu spun nimic. Nu mai am nimic de zis. Mă întorc la Nora, care o priveşte pe Dakota plecând în spatele meu. O zăresc cu coada ochiului şi, dacă va mai scoate un cuvânt, o să-mi ies rău din fire. Scot fum pe nas, iritat de ambele femei imprevizibile şi de mine însumi, pentru că nu pot controla ce se întâmplă-n viaţa mea. Nora îşi ridică cu greutate privirea la mine.

— Eu…

Ridic mâna, ca să priceapă că acum e rândul meu să vorbesc. E ciudat că tocmai acum vrea să-mi vorbească. Îmi păstrez vocea calmă şi aştept să treacă un tip cu căţelul. Acesta se opreşte să facă pipi pe un sac cu gunoi de pe trotuar. Ascultându-l, mai trec câteva eccunde tensionate.

— Înainte să zici ceva, vreau doar să te anunţ că eu nu mai Joc niciun joc aici. Am terminat-o cu întrebările şi

cu săritul peste răspunsuri. Dacă vrei să faci parte din viaţa mea, va trebui să mă laşi să fac parte dintr-a ta. Gândeşte-te la asta înainte să răspunzi! Vorbesc serios, Nora.

Habar n-am în ce mă bag, dar ştiu că nimic nu poate fi mai rău decât să stau aici, legat de femeia asta, neavând habar cine e cu adevărat. Mi-ar plăcea să cred că o cunosc mai bine de-atât, că există o explicaţie magică în spatele tuturor secretelor ei, dar când mă uit acum fix la ea, parcă nu mai sunt atât de sigur. Mi-ar plăcea s-o cunosc şi mi-e dor de acoperişul nostru din Manhattan. Măcar atât ştiu sigur despre Dakota: întotdeauna i-am ştiut secretele. Eram o parte din ele.

Ochii Norei sunt umezi când îmi cobor privirea spre ea.

— Pot să urc? întreabă ea, încercând să mă ia de mână.

Mă feresc, dar o conduc spre apartamentul meu.

31

Nora

Liftul ăsta e mereu aşa gălăgios? Presiunea schimbătoare din aer şi zgomotele mecanice îmi fac greaţă. Sau poate e de vină discuţia inevitabilă pe care o voi avea cu Landon şi care mă roade pe dinăuntru. Când ieşim, chiar şi luminile de pe hol par mai strălucitoare decât de obicei. Iar noi mergem anormal de încet. Într-un fel, aş vrea să-i spun lui Landon că trebuie să plec, apoi să fug şi să nu mă mai uit înapoi.

L-aş putea şterge din viaţa mea la fel de repede cum a apărut.

Bagă cheia în broască şi-mi ţine uşa ca să intru. Trec pe sub braţul lui, iar el aprinde veioza. În lumină, pare mai dur, numai unghiuri drepte, iar blândeţea buzelor lui e umbrită de întuneric.

Aşa mi-e mai uşor să-mi imaginez că mă pot îndepărta de el. Când lumina e aprinsă şi îi văd sclipirea

interioară, nu mai este la fel de simplu.

Seara asta mi-a schimbat felul de a-l privi pe Landon. Înainte la apară Dakota, începusem să-i cunosc o nouă latură. I-am simţit durerea şi vinovăţia şi l-am văzut ca pe un om protector, un bărbat care face toate eforturile într-o situaţie dificilă.

— Vrei ceva de băut?

Îl urmez la bucătărie şi mă gândesc: *Dacă n-ai o sticlă de vodcă pe care s-o dau pe gât, mai bine lasă*.

Landon nu aprinde becul, iar eu ascult ca să-mi dau seama dacă Tessa zice ceva. În apartament e linişte. Probabil că doarme sau e plecată. E târziu. Nu ştiu exact cât e ceasul.

— Apă. Te rog!

Scoate o apă şi un Gatorade pentru el din frigider, apoi trânteşte uşa. E supărat?

Ce întrebare tâmpită, sigur că e supărat!

Îl urmez în camera lui, iar el îmi spune c-o să facă un duş rapid.

Nu ştiu dacă amânarea asta va îmbunătăţi sau va înrăutăţi lucrurile. Dau din cap, iar el aprinde lumina, îşi ia haine din dulap şi mă lasă lingură în cameră. Mă întind pe pat şi mă holbez la tavan.

Aşadar, Landon pleacă în Michigan cu Dakota. Doar ei doi, amintirile lor şi oraşul lor natal. Râd amar pe socoteala mea şi-mi şterg repede lacrimile din ochi. Tatăl ei e pe moarte; sunt incredibil de egoistă că mă gândesc acum doar la mine. Crudul adevăr despre ce s-a întâmplat cu fratele Dakotei este doar un strop din ce au trăit împreună. N-ar fi trebuit să mă bag între ei din capul locului. M-am lăsat purtată de val şi acum toată lumea din jurul meu suferă din cauza asta.

Landon merită o viaţă liniştită. Merită să aibă parte de pace şi calm şi de o iubire molcomă. E stabil, e genul de tip care se asigură că lucrurile sunt OK. Cu el n-ar mai trebui să-mi fac griji. Dar el ar trage băţul cel scurt. În schimbul confortului pe care mi l-ar aduce, ar fi

aruncat în încurcătura haotică din viaţa mea. Are o familie de treabă, nu una condusă de lăcomie şi de dorinţa de celebritate.

Lacrimile îmi ard ochii şi mă forţez să mă ridic în capul oaselor şi să mă adun. Dacă suspin în pat şi-mi plâng de milă, n-o să ajung nicăieri. În seara asta e al meu pentru ultima oară, ultima ocazie de a-i simţi mâinile pe trupul meu, dacă am norocul ăsta.

Mă dau jos din pat şi mă duc la baie. Uşa e descuiată şi aburul pătrunde pe hol. Închid uşa repede şi o încui în urma mea. Îmi las hainele pe jos şi inspir adânc înainte de a intra sub duş. Trupul lui Landon e sub duşul fierbinte şi apa îi curge pe corpul gol. Are ochii închişi, iar bărbia îi e ridicată, cu faţa exact sub jetul de apă. Nu face nicio mişcare prin care să-mi dea de înţeles că e conştient de prezenţa mea, dar nu tresare când îmi încolăcesc braţele în jurul lui.

Îmi lipesc obrazul de spatele lui ud şi-l ţin în braţe. Stăm aşa câteva minute, câteva ore întregi, cine ştie, şi apoi, în cele din urmă, se întoarce cu faţa la mine. Îmi cuprinde spatele cu braţele, iar eu mă sprijin de pieptul lui. Inima lui bate pentru mine şi a mea mă doare pentru el. Când îi duc degetele la bărbie şi încerc să-l sărut, întoarce capul. Durerea mă săgetează. Ar trebui să mă obişnuiesc cu acest sentiment. După ce-i voi spune totul şi el va petrece ceva timp cu Dakota, relaţia noastră se va sfârşi oricum. Ştiam că ziua aceasta va veni de când l-am sărutat pentru prima oară, dar nu m-am aşteptat să-mi pese atât de mult. Trebuia să fie distractiv, trebuia să fiu doar femeia mai în vârstă pe care o poate regula câteva săptămâni. Apoi urma s-o apuce fiecare pe calea lui. Dar acum, când s-a îndepărtat de mine, nu ştiu eu am ajuns aici. Când am trecut de la prietenie la asta?

Ce anume e asta? încep să-mi cer scuze.

— Îmi pare rău pentru…

Nu ştiu cu ce să încep.

— Lasă! Hai să vorbim când suntem… îşi coboară

privirea la mine.

— Hai să ne-mbrăcăm.

Sunt de acord cu el, nu pentru că mi-aş dori asta, ci pentru că aşa vrea el. Acum nu vreau decât ce vrea şi el.

Când ieşim din apă, el ia un prosop şi se întoarce cu faţa la mine. Se apleacă şi mă şterge pe picioare şi pe gambe, uscându-mi pielea. E ud leoarcă, dar îngenunchează la picioarele mele, având grijă să mă şteargă pe mine.

Cuvintele pe care aş vrea să i le spun îmi ard gâtul, dar nu le pot găsi. îl trag de braţe şi-l fac să se ridice. Cu acelaşi prosop îl şterg şi eu. Nu se opune; închide ochii, iar eu îi zvânt încet picăturile de apă de pe corp. îl rog să se aşeze pe toaletă ca să-i pot şterge părul, iar el se supune. Are gura şi ochii închişi şi mi-aş dori să dau timpul înapoi până la prima zi când l-am întâlnit şi s-o pot lua de la început. Dacă asta ar fi una dintre cărţile fantasy care-i plac lui, aş face o vrajă şi aş da timpul înapoi. Aş prepara un fel de ser al adevărului şi mi l-aş Injecta, ca să fiu forţată să-i spun adevărul de la bun început.

Mă întind spre maldărul de haine din spatele toaletei şi iau boxerii lui negri. Mă aplec, atingându-i coapsa, şi mă lasă să-l îmbrac. Îşi strânge pumnii, apoi îndoaie degetele şi repetă asta la nesfârşit până când termin. Tricoul lui verde e mototolit, iar părul ud îi e răvăşit. Mă doare când mă uit la el.

Mă usuc pe restul corpului şi-mi iau pantalonii negri de pe jos. El trage de ei şi mi-i ia din mână.

— Îţi dau eu ceva de îmbrăcat.

Îmi adună hainele de pe jos. Îmi prind prosopul în jurul trupului şi-l urmez în camera lui. Când se închide uşa în spatele nostru, las prosopul să cadă. Landon îmi măsoară din ochi trupul gol, iar eu tremur sub privirea lui Deschide un sertar şi îmi întinde o pereche de boxeri gri-deschis şi un tricou fără mâneci.

Nu mă priveşte când mă îmbrac şi mă simt goală pe

dinăuntru. Ştiu că e o chestie superficială, să-mi doresc să moară de poftă după trupul meu, dar faptul că se uită intenţionat în altă parte nu face altceva decât să-mi hrănească nesiguranţa.

Sunt îmbrăcată şi mă simt mai vulnerabilă; mă aşez pe marginea patului. El soarbe din Gatorade şi se aşază lângă mine. Îmi oferă sticla cu apă. Nu mai are sens să amân inevitabilul.

— M-am măritat când aveam 19 ani.

Landon inspiră adânc şi priveşte fix peretele.

— Am făcut-o din mai multe motive. Ca să mă răzvrătesc împotriva părinţilor mei, ca să-i enervez şi mai tare pe părinţii *lui*, ca să mă duc la facultate gratis. Nu voiam niciun ban de la ai mei pentru colegiu. Măritişul cu Amir a fost răspunsul la această problemă. Odată căsătorită, veniturile mele nu se mai bazau pe averea familiei mele.

Landon pare să absoarbă fiecare cuvânt şi, ca întotdeauna, loveşte în miezul problemei.

— Şi unde e soţul tău acum?

Dacă ar fi atât de simplu!

— Soţul meu e undeva între locul ăsta şi Scarsdale.

Cel puţin acolo îi e spiritul. Landon se încruntă şi-mi aruncă o privire.

— La început, eram doar nişte copii care au semnat un act şi s-au trezit brusc căsătoriţi. Amândoi simţeam că aşa scăpăm din pumnul de fier al părinţilor noştri. Eram îndrăgostiţi şi totul mergea extraordinar… până când s-a ivit prima problemă adevărată.

Fac o pauză. *Mă mai iubeşti aşa*? aş vrea să-l întreb pe Landon.

— Şi când au apărut adevăratele probleme – cum ar fi în cazul lui alcoolul şi faptul că a renunţat la facultate –, ar fi trebuit să scriu undeva toate astea; mi-ar fi fost mult mai uşor să-i explic o astfel de situaţie complexă – părinţii lui m-au învinovăţit pe mine şi l-au ameninţat că nu-i mai dau bani. Dar eu nu-l puteam controla, de-abia îl

mai recunoşteam. Şi totuşi încercam, iar el se enerva pe mine, desigur. Mi-a spus că familia lui voia să renunţe la un ştiu ce teren pe care-l cumpăraseră pe numele lui. Nu mi-a zis de ce, dar m-am documentat şi mi-am dat seama că părinţii lui voiau să facă o avere din pământul ăla. Sigur că ţin la fiul lor, dar îi plănuiseră viaţa cu mulţi ani înainte de accident, iar când şi-au văzut planurile distruse, au inventat Planul B: să ia banii de la mine şi să vândă pământul. Cu banii obţinuţi, puteau construi un alt spital pe care să-şi pună numele de familie. Voiau ca el să le cedeze acest teren, aşa cum făcuse fratele lui loial, dar Amir a refuzat. Mi-aduc aminte de ziua în care a trebuit să-l târăsc pe Amir afară din biroul tatălui au. Era livid la faţă, ţipând că taică-său era un escroc, un mincinos. N-a vorbit deloc până acasă, dar aceea a fost ziua în care mi-am dat cama că m-am măritat cu un amic, nu cu un iubit. Pe hârtie, totul era cum trebuia să fie. Taţii noştri erau parteneri de afaceri, fraţii noştri erau logodiţi, amândoi călătoriserăm şi proveneam din familii înstărite. Problema era că el ura toate lucrurile pe care le iubeam eu… de exemplu, prăjiturile. Ar fi fost în regulă dacă şi-ar fi arătat dezinteresul numai faţă de prăjituri şi i-ar fi plăcut măcar restul. Dar nu-i plăcea; nu încerca nici măcar jumătate din ce pregăteam. Pasiunea lui erau afacerile imobiliare, care pe mine nu mă interesau absolut deloc. Familiile noastre erau legate prin bani şi mândrie, iar noi doi am nimerit într-un joc pe care nici nu ştiam că-l jucăm. Cât de mişto ar fi fost dacă ne-am fi răzvrătit şi ne-am fi căsătorit fără o nuntă de proporţii? Familiile noastre materialiste ar fi fost enervate la culme, iar această bucurie merita tot efortul. Am conspirat, dar nu am fost niciodată prea intimi, nici fizic, nici emoţional.

Şi după toate astea, când mă simt secătuită că i-am povestit atât de multe – mai multe decât am spus vreodată oricui –, Landon nu spune decât:

— Şi ce-are de-a face asta cu tine acum? Sunteţi despărţiţi sau nu?

Landon e tânăr. Prea tânăr să-şi bată capul cu despărţiri şi căsnicii, şi documente legale, şi titluri de proprietate. El nu ştie decât despre sentimentele lui. Nu înţelege lupta pentru putere dintr-o familie bogată. E neprihănit, iar eu îl pervertesc.

— Pentru că.

Inspir profund.

— Acum, că el nu mai poate semna nimic, se aşteaptă de la mine să le ofer terenul pe tavă. Dar nu vreau. Amir nu datorează nimic familiei lui, şi eu cu atât mai puţin. Ei l-ar fi deconectat de la aparate şi l-ar fi lăsat să moară dacă n-aş fi fost eu.

Landon îşi întoarce capul brusc spre mine. Se străduie să pună totul cap la cap. De ce nu i-am spus, pur şi simplu? Acum am spus-o şi nu pare atât de rău. Aş vrea ca totul să fie simplu. Problemele mele par a fi cele ale unei fete bogate, dar asta nu le face mai puţin importante în viaţa mea.

— N-am avut niciodată o căsnicie fericită. Eram nişte prieteni din copilărie şi am luat o decizie de oameni mari, pentru care nu eram pregătiţi. Era mai uşor să rămânem căsătoriţi şi să ne vedem cu alţii. Cel puţin, el aşa a făcut.

— Îmi scapă ceva.

Landon se scarpină la ceafă.

— De cât timp e…

— Îngrijit? Acum e îngrijit la domiciliu. Propria asistentă în propria lui casă.

— Casa *ta*.

— Practic, da.

— Cum altfel să fie? Practic, eşti căsătorită şi mi-ai ascuns o întreagă parte din viaţa ta până când te-a forţat altcineva să-mi spui adevărul. De ce nu mi-ai spus pur şi simplu nimic din toate astea? Aş fi fost capabil să accept, să *te* accept. Dar acum totul pare fals şi nesincer şi nu ştiu ce să mai cred.

Înghit în sec.

— Ştiu. Îmi pare rău că te-am târât în povestea asta.

Landon se întoarce spre mine rapid. Are o privire tăioasă.

— Nu. Nu m-ai târât în nimic. M-ai ţinut pe dinafară până când n-ai mai putut. Dumnezeu ştie cât timp m-ai mai fi ţinut în beznă.

Ridic din umeri. Nu ştiu ce să-i răspund.

— Credeai că nu poţi avea încredere în mine? Chiar nu pricep.

— Nu e vorba că n-aveam încredere în tine, dar sunt chestii grele. Eşti la *facultate*, Landon.

Îmi cobor privirea la mâinile care-i tremură în poală şi o ridic înapoi, spre ochii lui.

— Ai examene pentru care să-ţi faci griji şi o viaţă de trăit. Eşti tânăr, n-ar trebui să te preocupe genul ăsta de rahaturi.

Se ridică în picioare şi-şi flutură braţul, lovindu-l de tăblia de lemn a patului.

— Nu-mi spui tu ce-ar trebui să mă preocupe pe mine!

Mă ridic şi eu.

— Nu trebuie să te implici atât de mult în viaţa mea! ţip.

— Bine, Nora. N-ai decât să-ntorci chestia asta cum îţi convine şi s-o faci să pară vina mea. Hotărăşte-te: fie mă vrei şi-o scoatem la capăt împreună, fie nu.

Clipesc nelămurită.

— Poftim?

— Poftim? repetă el, fluturând din mâini.

Simt cum o lacrimă mi se rostogoleşte pe obraz înainte s-o pot opri.

— Nu-mi vine să cred că după toate astea tu tot încerci să fii iertător… şi să-mi mai dai o şansă.

Aş putea trăi o mie de vieţi şi nu l-aş merita. Clatină din cap şi, cum se plimbă de-a lungul camerei, se opreşte brusc.

— Deci, cum vrei să fie? Tu decizi.

— Şi Dakota?

Mă săgetează cu privirea.

— Ce-i cu ea?

— Te duci în Michigan cu ea. O să fiţi singuri…

— Îţi baţi joc de mine? *Asta* te preocupă pe tine?

Se aşază pe pat şi-şi cufundă faţa în palme.

Mă aşteptasem ca lucrurile să meargă într-o direcţie diferită.

Credeam că o să intrăm la el în cameră şi o să ne dăm seama că e prea dificil să continuăm şi că va fi trist când voi pleca, dar mâine îşi va reveni. Mă doare capul.

Pot oare concura cu Dakota? Poate că el mă va alege pe mine? Povestea fratelui ei mă bântuie, îi bântuie şi pe ei. Felul în care

Dakota a intrat în magazin după Landon în vreme ce eu stăteam pur şi simplu acolo, pe trotuar… Am văzut-o cum îi ia mâinile într-ale ei şi am văzut cum el nu s-a retras. Când, în final, a plecat, hohotea de plâns. Asta e realitatea – prima mea dragoste s-a stins de mult, dar a lor nu.

— Atinge-mă, îi spun.

Mă duc şi mă postez în faţa lui, implorându-l să mă atingă. Mai am nevoie de o noapte alături de el. Îşi trece mâna peste faţa mea şi închid ochii când degetele lui mari îmi mângâie obrajii.

— Îmi pare rău, spun eu când degetele lui îmi alunecă pe buze.

Nu-i spun pentru ce-mi pare rău, dar va înţelege în curând. Îmi va mulţumi pentru că am plecat acum de lângă el. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Ştiu cum să închei povestea asta, cum să-l înving şi să-l distrag în timp ce-i pun capăt.

Îmi pun mâinile pe abdomenul lui, pe muşchii lui tari, şi trag de tricou, ca să-l aduc mai aproape de mine. Gura lui e atât de moale când o atinge pe a mea! L-aş putea săruta la nesfârşit, fără să mă satur vreodată. îl împing spre pat. îl ating pe umeri şi mă urc peste el. îl

cuprind pe tot, mişcându-mi şoldurile peste ale lui. Părul mi se revarsă pe spate, ud şi rece, iar mâinile lui Landon îmi dezmiardă sânii. Profit de momentul acesta cu el, zgâriindu-l cu unghiile pe abdomenul încordat şi mişcându-mă deasupra lui. El oftează, geme, îmi rosteşte numele. Îi spun că nu mă pot sătura de el, iar el mă aprobă, trăgându-mă mai aproape de pieptul lui când îşi dă drumul. îl simt cutremurându-se de plăcere şi încerc să nu plâng.

Ce s-a întâmplat cu mine? Cine e femeia asta slabă care plânge peste trupul unui băiat care n-o poate iubi, pentru că e prea complicată?

Îmi las capul pe pieptul lui şi închid ochii înainte să-mi curgă lacrimile. Inspir şi expir, sperând că nu-mi simte emoţiile. Când adoarme, îmi adun hainele şi-l las în Brooklynul tăcut.

*

Când ajung la poarta casei, am ochii umflaţi şi mă dor. Pieptul mi-e greu şi trupul mi-e slăbit. A fost un drum lung şi era prea târziu tu să chem un şofer. Tot drumul cu trenul m-am uitat fix la scaunul din faţa mea, amintindu-mi de noaptea în care Landon m-a urmărit. Cu cât încerc mai tare să alung amintirile, cu atât ele mă copleşesc mai sigur.

Tastez codul pentru poarta mare de metal, iar taxiul se îndepărtează. Poarta se deschide scârţâind, iar eu merg încet pe aleea fiţoasă. Câţiva copaci îngrijiţi şi câteva straturi de flori mărginesc drumul, ca şi cum ar exista viaţă pe proprietatea asta. Ridic privirea la casa întunecată din vârful dealului. Aici nu există viaţă.

Casa e tăcută, în afara bâzâitului acvariului şi a sunetelor scoase de aparate. Mă apropii de dormitorul principal. Maşina asistentei e parcată în faţa casei, deci ştiu că e pe aici, pe undeva. Fiecare pas îmi răsună pe coridoare şi mă întreb: aş fi iubit oare casa asta, dacă lucrurile ar fi stat altfel?

Aş fi învăţat să-mi iubesc soţul şi să-mi întemeiez o

familie în casa asta? Ridic privirea la candelabrele suspendate deasupra mea şi la picturile scumpe de pe pereţi. Picturi unice şi candelabre pentru un bărbat care nu le va vedea niciodată.

Uşa dormitorului e descuiată, sigur că e, iar eu o împing.

Amir stă pe fotoliul lui.

Are ochii închişi.

Are obrazul proaspăt bărbierit şi tricoul alb de bumbac e descheiat la ultimul nasture.

Era un bărbat atât de frumos!

Este un bărbat atât de frumos!

Dimineaţă o s-o cert pe asistenta lui, Jennifer, că l-a lăsat toată noaptea în scaunul cu rotile, dar deocamdată îmi las deoparte geanta şi mă aşez la picioarele lui. Îi ridic braţul greu şi-mi aşez capul în poala lui. Aparatul de respiraţie artificială şuieră, iar eu dau la o parte cablul de pe picioarele mele şi-i pun un braţ peste capul meu.

Nu plâng şi, pentru prima oară de-o grămadă de vreme, îmi imaginez că pot trăi aici, în camera asta, cu soţul meu cel mut, pentru tot restul vieţii mele.

32

Landon

Zborul pare mai lung de trei ore. Am avut noroc să fac rost de bilet pe ultima sută de metri, dar nimic nu mi se pare frumos în dimineaţa asta. Nici nu răsărise bine soarele, că m-am şi trezit cu un mesaj de la Dakota şi cu patul gol. Nora a plecat în miez de noapte, aruncându-mă din nou în braţele disperării.

Simt că am mai mult de 20 de ani, iar Dakota pare mult mai întunecată decât balerina pe care o iubeam odinioară. Ochii îi sunt grei când aterizăm, încă umflaţi de la lacrimile de azi-noapte.

N-o privesc prea mult, ca să nu mă simt vinovat. Lacrimile alea nu erau pentru mine. Erau pentru ea

însăşi.

În timp ce Nora era la mine-n pat, Dakota suspina în patul ei.

Când ajungem să ne recuperăm bagajele, Dakota se uită fix la banda cu valize, aşa că-i spun să se aşeze undeva, iar ea dă din cap. Îi arăt un rând de scaune goale, iar ea se aşază.

Lângă mine, o femeie îşi ţine în braţe bebeluşul şi mă gândesc la Nora ţinând copilaşul surorii ei. Când văd o femeie cu păr lung şi negru, mă gândesc la Nora; chiar o reclamă la *Urzeala tronurilor* de pe ecranul din avion mă face să mă gândesc la ea. Totul îmi reaminteşte de ea şi sper să nu se poată uita nici ea în jur fără să se gândească la mine.

Bagajul vine repede. îl iau şi mă duc la Dakota, care pare că va adormi în orice clipă.

— Te simţi bine?

Ridică privirea goală şi dă din cap.

— O să fiu OK.

Încerc să scap de obiceiul de a insista la nesfârşit, aşa că dau din cap în loc să-i spun că nu cred că e OK deloc.

Kia pe care am închiriat-o e drăguţă, dar miroase a fum de ţigară în ciuda abţibildurilor cu „Fumatul interzis” care sunt lipite în tot habitaclul. Dakota nu zice nimic aproape tot drumul, iar eu sunt atât de atent la starea ei că-mi trebuie câteva minute bune până încep să-mi recunosc oraşul natal, aşa cum apare el de cealaltă parte a parbrizului. Conduc în tăcere, strângând volanul cu putere, când trecem pe lângă clădirea veche care odinioară adăpostea magazinul Blockbuster la care mama mă ducea vineri seara. În fiecare vineri comandam de la Pizza Hut şi închinam un film. Acum clădirea pare la fel de abandonată ca vechiul aparat video de pe policioara din casa din Washington a mamei. Îi arunc Dakotei o privire, întrebându-mă dacă-şi mai aminteşte cum a furat un suc Baby Bottle Pop din faţa tejghelei de

la Blockbuster. Am luat-o la fugă disperaţi în josul străzii în timp ce Carl, managerul scund şi blond, ne urmărea. Prin oraş umbla zvonul că tocmai ieşise de la închisoare şi poate că aşa era, dar nu ne-a prins niciodată. De-atunci, i-am spus mamei că am chef mai degrabă să mă uit la televizor decât să închiriem filme şi, din fericire, m-a crezut.

Pe măsură ce pătrund mai mult în Saginaw, rădăcinile oraşului mă copleşesc. Mă simt un străin aici, un intrus. La 20 de ani, am văzut mai mult din ţara asta decât majoritatea locuitorilor acestui orăşel.

Când ne oprim la semaforul de la intersecţia străzilor Woodman şi Airway, mă uit din nou la Dakota.

— Au dărâmat McDonald’s-ul.

Aveam un restaurant McDonalds clasic chiar acolo, pe colţ, dar acum nu mai decât un morman de moloz. Dakota nu se uită la mine, dar îşi aruncă privirea pe fereastră.

— E unul nou.

Arată spre o clădire în formă de cutie, cu arcade galbene, aflată mai încolo, apoi îşi lasă mâna la loc în poală. Fac semn cu capul spre un alt morman de moloz, aflat acolo unde odinioară era un bar local faimos.

— Cu Dizzy’s ce s-o fi întâmplat?

Mă năpădesc amintirile despre cum îl scoteam cu forţa de-acolo pe tatăl Dakotei, dar îmi păstrez expresia neutră, fără să zâmbesc şi fără să mă-ncrunt. Dakota ridică din umeri.

— Am auzit că a ars din temelii. Nu mă miră.

O amintire înceţoşată mi se iveşte în minte, lăţindu-se în faţa mea, ca pe un ecran.

Tatăl Dakotei, Dale, se sprijină de zidul barului aglomerat. Într-o mână ţine o bere şi cealaltă mână o are petrecută în jurul taliei unei blonde scunde. Trupul femeii e dolofan, compact. Părul i se revarsă ondulat în jurul chipului şi se vede că-şi trăieşte clipele de glorie în *anii ’80, deşi încearcă să-şi ascundă vârsta*.

Când Dakota şi-a croit drum prin mulţime, eu am urmat-o îndeaproape. Şi-a găsit tatăl, beat şi captivat de femeia asta. Înainte s-o observe pe Dakota, ea i-a smucit sticla de bere din mână şi i-a aruncat-o în coşul de gunoi de lângă picioarele lui.

— Ce mama dracului?

A ridicat privirea spre fiica sa. Ea şi-a îndreptat spatele, a inspirat profund, pregătită de conflict.

— Hai să mergem, a spus Dakota printre dinţii încleştaţi.

El s-a uitat la ea şi a avut tupeul să râdă, să-i râdă pur şi simplu în faţă singurei lui fiice.

Femeia cu coafură umflată se uita ba la Dakota, ba la neisprăvitul de taică-său, ba la mine. M-am holbat la ea, avertizând-o să se care, dar ea nu s-a clintit. În schimb, a mai luat o gură de bere şi şi-a îndreptat umerii. Dakota l-a tras pe Dale de tricou.

— Hai să mergem.

El s-a încruntat şi şi-a privit mâinile goale.

— Ce mama dracului faci tu aici? a mormăit el, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos.

Imitaţia ciudată a actriţei Farrah Fawcett a făcut un pas în faţă şi şi-a încolăcit mâna greţoasă în jurul cefei lui Dale. Ochii căprui ai Dakotei s-au făcut roşii, sub lumina palidă din bar. Ura ideea ca tatăl ei să umble cu altă femeie, chiar dacă ştia că mama ei nu se mai întoarce de la Chicago. Ochii Dakotei au săgetat-o pe tipă, iar eu am prins-o pe Dakota de bluză, trăgând-o înapoi lângă mine.

— Haide, Dale, e târziu. Mâine-dimineaţă trebuie să te duci la muncă, i-am zis eu.

— De ce sunteţi voi, copii, în cârciumă, mă rog? Mişcaţi-vă fundurile acasă şi lăsaţi-ne în pace.

Buzele lui Dale au şoptit ceva la urechea femeii, iar Dakota s-a aruncat înainte. Toată ziua fusese surprinzător de stoică pentru o fată de 15 ani care-şi îngropase fratele în aceeaşi dimineaţă. Dar nu şi acum –

acum era febrilă şi dezlănţuită, trecând pe lângă mine şi apucându-l de umeri şi pocnindu-l în piept cu mâinile ei mici. Am prins-o de mijloc şi am tras-o spre mine.

— Dacă nu vrea să plece, e problema lui. Hai să mergem.

Ea a clătinat furioasă din cap, dar s-a supus.

— Te urăsc! a strigat ea în timp ce eu o luam de-acolo…

— Mă bucur că locul ăsta a ars din temelii. E mai mult decât ar fi meritat.

Glasul Dakotei mă readuce în prezent.

— Şi eu.

Mergem cu maşina prin oraşul nostru natal. Mi se pare că am plecat de-aici acum câteva secole, iar sentimentul acut de disconfort din stomac mă face să mă simt vinovat când cotesc pe Colonel Glen Highway. Când ajungem la hotel, în parcare e o femeie sumar îmbrăcată, cu bube pe faţă. Se leagănă pe picioare.

— Bine aţi venit în Saginaw, Patria Prostituatelor Dependente de Heroină!

Vocea Dakotei e intenţionat plată, dar îi simt uşorul fior de teamă. Opresc motorul şi mă uit pe lângă ea, înspre parcare.

— Mă-ndoiesc că e pe heroină, zic, deşi nu sunt sigur de asta.

Când ne cazăm, o rog pe recepţioneră să ne dea o cameră cu două paturi. Dakota încearcă să-şi ascundă amărăciunea, dar i-am văzut crisparea în priviri. Ştie că suntem aici ca prieteni, prieteni pentru toată viaţa – nimic mai mult, nimic mai puţin.

Angajata de la hotel, Sharon, îmi dă două chei şi ne găsim camera micuţă, care miroase a naftalină şi pare îngălbenită în lumina veiozei de birou. Nu e ca şi cum ar fi o tonă de hoteluri din care să alegem şi, pentru că am aşteptat până-n ultimul minut, a trebuit să accept ce mi se oferă. Nu i-am zis mamei că vin aici, deci nu am putut utiliza punctele de fidelitate la cel mai drăguţ hotel din

oraş.

În timp ce caut un alt întrerupător de lumină, Dakota se aşază în vârful patului ei de la fereastră şi-mi spune că se duce să facă un duş. Şi mie mi-ar prinde bine un duş. Verific telefonul şi citesc mesajele de la Tessa: *Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici* şi *Ai grijă, în toate sensurile cuvântului*.

Îi răspund c-o să am grijă şi-i reamintesc să nu povestească despre mica mea aventură mamei şi lui Ken. Nu că n-aş fi destul de matur să iau decizii de genul acesta, dar e un lucru pentru care n-am chef să-şi facă griji.

E puţin trecut de ora zece când Dakota iese de sub duş. Are ochii roşii şi obrajii umflaţi. Gândul c-a plâns singură în baie mă face să-mi pierd suflul. Instinctul, lucruşorul ăsta demonic, mă face să-mi doresc s-o iau în braţe şi s-o ţin aşa până când se potoleşte. În schimb, spun doar:

— O să comand ceva de mâncare.

Apoi mă răsucesc, iau fluturaşul de pe masă şi caut room service-ul. Nu pare să existe aşa ceva.

— N-avem room service, mormăi eu.

Dakota îmi spune că nu-i e foame. Ridic privirea la ea, la silueta ei mică înfăşurată într-un prosop alb, cu părul cârlionţat, ud, din care-i curg picături de apă pe umerii goi şi pe piept.

— Ba o să mănânci. O să comand de la Cousin Peppy's, îi zic şi ea aproape zâmbeşte. Mai ţii minte cum comandam şi-l puneam pe şofer să vină la geamul dormitorului meu, ca să n-o trezească pe mama?

Iau telefonul de pe pat şi caut numărul. Dakota rămâne tăcută, scotocind prin geantă. Comand pizza, grisine şi o sticlă de doi litri de suc pentru amândoi. Ca în vremurile de odinioară, cred. Apoi mă uit spre Dakota, care se duce la baie să se îmbrace departe de privirile mele, şi-mi amintesc că nu mai e nimic ca odinioară.

Când iese din baie, poartă un tricou larg care-i

ajunge până la mijlocul coapselor. Pielea ei ciocolatie e strălucitoare şi pot simţi mirosul loţiunii de unt de nucă-de-cocos. Când îi zic că intru şi eu la duş, ea dă din cap şi se-ntinde în pat. E atât de distantă, ca un zombie, chiar mai rău. Aş prefera să încerce să-mi mănânce carnea decât să zacă aşa, ghemuită pe-o parte, holbându-se în gol pe geam.

Cu un oftat, iau o pereche curată de chiloţi şi mă duc la baie. Apa e fierbinte, dar presiunea e naşpa de tot. Am nevoie să mă izbească pentru a scăpa de junghiul dureros din umeri, care nu pare să se dea dus.

Folosesc loţiunea Dakotei. E aceeaşi pe care o foloseşte de când lumea. Îmi place la nebunie acest miros şi-ncerc să-mi împiedic mintea să se rătăcească iar printre amintiri. Mă spăl pe dinţi de două ori, deşi o să mănânc în curând. Îmi pieptăn barba care a crescut. Trag de timp, ştiu că asta fac, dar nu ştiu ce să-i spun sau cum s-o consolez de la distanţă. Ştiu o singură cale de-a face asta şi nu e calea potrivită pentru noi. Nu mai e potrivită.

După câteva minute de laşitate, ies din baie. Dako ta e tot întinsă pe pat, cu spatele la mine şi cu picioarele ghemuite la piept. Mă duc să sting lumina exact când bate cineva la uşă.

Pizza! Desigur, pizza. îl plătesc pe puştiul care n urcase a iarbă şi închid uşa în urma mea. O încui de două ori şi o st rig pe Dakota. Ea se răsuceşte imediat şi se ridică în capul oaselor. Pentru că n-am cerut farfurii şi nici Steve Drogatul n-a adus, iau două [felii, şi le aşez pe cutia cu grisine.

Îi întind Dakotei cutia cu pizza, iar ea o primeşt e tăcută. O să înnebunesc dacă nu va vorbi curând. Ştiu că e o exagerare din partea mea, pentru că nici eu n-am vorbit mai nimic, în aftjă de discuţia despre pizza.

Mâncăm în tăcere, o tăcere atât de asurzitoare im cât trebuie s-o sparg şi dau drumul la televizor. Dau pe ştirile locale şi mă crispez când încep să vorbească

despre politică. Destul cu asta. Schimb canalele până când ajung pe Food Network E mult mai puţirt probabil ca emisiunea *Diners, Drive-Ins and Dives* să-mi dea dureri de cap-Nu-mi vine să cred că am aşteptat 20 de ani să pot vota $ că astea sunt variantele din care pot alege.

După ce mănâncă o singură felie de pizza, Dakota pune cutia pe birou şi dă să se întoarcă în patul ei.

— Mai mănâncă!

— Sunt obosită, spune ea cu voce slabă.

Mă ridic în picioare şi iau cutia de pizza, o deschid şi-i mai întind o felie.

— Mănâncă! După aia te bagi în pat.

Oftează, dar nu mă priveşte în ochi şi nici nu se ia l-ai ceartă cu mine. Mănâncă repede şi bea un pahar cu suc, apoi se duc «e în pat. Se întoarce pe-o parte şi nu scoate niciun sunet.

Mănânc până când stomacul meu lacom e plin şi balonat. Apoi mă întind pe saltea, uitându-mă fix în tavan până «; ind ochii mă usturăde somn.

33

Dimineaţa următoare e rece, mai rece decât mă aşteptam. Plec de la hotel şi mă duc să iau cafea de la Starbucks, în vreme ce Dakota încă doarme. De când m-am mutat de-aici, au construit unul cu *drive-through* lângă mail. De când locuiesc la New York, am uitat cât de mult mi-au lipsit magazinele *drive-through*. Mi-e dor să pot trece cu maşina şi să cumpăr suc, dulciuri, hârtie igienică. E convenabil şi comod pentru leneşi, dar e unul dintre puţinele lucruri care-mi lipsesc din Midwest.

Sunt neplăcut surprins când constat că persoana care-mi scanează telefonul la fereastră e Jessica Reyes, o fată cu care am fost coleg în liceu. Dacă stau să mă gândesc mai bine, am fost coleg cu ea şi la şcoala primară, şi la elementară, şi la liceu. Arată la fel, doar că mai puţin plină de viaţă. Are pungi sub ochi, iar zâmbetul

ei nu mai e la fel de strălucitor cum mi-l aminteam.

— O, Doamne Dumnezeule! Landon Gibson! zice ea lent, studiat.

Zâmbesc, dar nu ştiu ce să spun.

— Am auzit că acum stai la New York City! Cum e acolo? Fac pariu că e plin peste tot felul de oameni, exact ca-n filme. Nu-i aşa?

Dau din cap.

— Mda, e destul de aglomerat.

Vreau să abat discuţia de la mine cum pot mai repede.

— Tu ce mai faci?

Se apleacă puţin mai mult peste fereastră.

— Sunt bine. Am o slujbă aici şi-mi dau asigurare pentru mine şi băiatul meu. Am un copilaş. L-am făcut imediat după ce-am absolvit. îl mai ţii minte pe Jimmy Skupes? El e tatăl, dar nu mă ajută cu nimic.

Se strâmbă dezgustată, iar eu încerc să mi-l imaginez pe Jimmy Skupes, cu jeanşii lui largi şi cu părul vopsit în şuviţe albe, în rolul de tată.

Faptul că am trăit printre străini în ultimii doi ani m-a făcut să-mi dau seama că nu toată lumea discută fiecare detaliu din viaţa sa într-o simplă conversaţie. E ciudat să mă întorc într-un loc unde asta e ceva obişnuit. Dacă m-aş loga acum pe Facebook, aş adfla ce a mâncat Jessica la prânz sau de ce s-a despărţit de iubitul ei. Aş putea să-i văd toată viaţa ca pe un ecran. Gândul acesta e tulburător.

— Mă bucur că eşti bine.

Văd cafelele pe care le-am comandat pe tejghea, în spatele ei, dar am senzaţia că nu are de gând să mi le dea deocamdată. Jessica îi spune ceva unui coleg de-al ei, apoi se întoarce din nou spre mine.

— Am auzit că tu şi Dakota v-aţi despărţit.

Ochii i se înverzesc de ciudă.

— Ai fost întotdeauna prea bun pentru ea. Nu mi-a plăcut oricum de ea niciodată. Fratele ei era mult mai

simpatic. Frate, de ce n-am fost ea aceea care…

— *Jessica*.

Indiferent dacă o place sau nu pe Dakota, nu are dreptul să spună un lucru atât de greţos.

— Chiar trebuie să plec.

Arăt cu capul spre cafelele din spatele ei. Dă din cap şi-mi spune să fiu puternic. După ce pun paharele în suporturile din maşină, îi urez o zi bună; lucrurile pe care aş vrea să i le spun nu se cade a fi spuse unei femei. Strâng volanul în mâini şi mă întorc la hotel. Când deschid uşa, o găsesc pe Dakota plimbându-se dintr-un capăt în altul al camerei, părând că se va prăbuşi dintr-o clipă-n alta.

— Landon, unde ai fost?

Pun paharele lângă televizor şi mă întorc spre ea.

— Am luat cafea. Credeam c-o să dormi când mă-ntorc. Nu voiam să te trezesc.

Dakota dă din cap şi o văd cum se linişteşte după ce-i explic cum stau lucrurile.

— Credeam că ai plecat.

Ridic din umeri.

— Unde să mă duc?

— Înapoi în Brooklyn, spune ea încet.

Iau paiul de pe masă şi scot ambalajul.

— Nu fi caraghioasă! Nu te-aş fi părăsit aici, în Michigan.

Iau o înghiţitură din paharul meu cu frappuccino. Dakota îşi ia cafeaua ei. Am fost tentat să iau un americane, dar ceva din cerul mohorât al acestui oraş m-a oprit să-mi aduc aici băutura preferată din New York, iar alegerea asta pare nostalgică.

— Ghici cu cine m-am întâlnit!

Mă răsucesc spre Dakota, care acum stă pe patul ei, cu picioarele încrucişate. Mă asigur că nu mă uit prea îndelung la ea şi nimic nu mă gândesc prea mult la faptul că poartă doar un tricou şi nişte chiloţei roz bombon.

— Cu cine? întreabă ea între două guri de cafea.

Părul i s-a uscat acum şi i se revarsă în valuri ciufulite în jurul feţei. Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie părul ei.

Mi-a plăcut la nebunie felul în care buclele i se legănau când o trăgeam uşor de ele.

Îmi plăcea la nebunie felul în care i se mişcau buclele când râdea. Mirosul părului ei, textura.

Încetează, *Landon*! îmi revin.

— Cu Jessica Reyes. Lucrează la Starbucks. La cel nou de lângă mail.

Dakota îşi aminteşte imediat de fata asta. Aşa e oraşul ăsta: poţi fi plecat de-aici ani întregi, dar nu-l uiţi niciodată.

— Ţi-a transmis salutări, mint eu.

Dakota bagă paiul în frişca din pahar şi încearcă să ia o bucată.

— Hmm, nu mi-a plăcut niciodată de ea. Era mereu atât de pesimistă!

După ce Dakota vorbeşte cu mătuşa ei, ne îndreptăm în final spre spital ca să-l vedem pe tatăl ei. E la Sion, o facilitate nouă, ridicată anul trecut. Cu toţi locuitorii plângându-se de economia în declin prin locurile astea, mi se pare ciudat că tot apar construcţii noi pe-aici. Noul McDonald’s şi noul Starbucks, pe astea le înţeleg, dar mallul cu o sută de etaje cu magazine importante şi restaurante scumpe – pe ăsta nu-l înţeleg deloc. Dacă nu sunt bani în oraşul ăsta, cine face cumpărături aici?

Când ajungem la recepţie, îi spun asistentei numele noastre. Ne spune că merge şi ea cu noi, aşa că, zâmbind şi cu un clipboard sub braţ, ne conduce în rezerva lui. Urăsc mirosul de spital. Îmi aminteşte de moarte şi de boală şi mă înspăimântă. Întotdeauna există un miros în spatele curăţeniei desăvârşite.

O urmăm pe asistentă pe un coridor lung şi nu mă pot abţine să nu mă uit în fiecare rezervă pe lângă care trecem. Ştiu că e nepoliticos, dar nu-mi pot lua ochii de

la fiecare om care zace pe patul de moarte. Asta fac cu toţii în camerele astea: mor. Gândul ăsta îmi face rău. Dacă eu sunt ultima persoană pe care o văd înainte de a muri?

Frate, mintea mea e un loc întunecat şi morbid.

În cele din urmă, ajungem la rezerva lui. Când intrăm, Dale stă ridicat pe pat, cu ochii închişi. După câteva secunde, ochii lui sunt tot închişi şi simt cum mă străbate un fior pe şira spinării. Oare *e* mort? Dacă a murit în timp ce noi beam cafea de la Starbucks…

— Domnule Thomas, fiica şi ginerele dumneavoastră au venit să vă vadă.

Asistenta are un glas liniştitor şi părul negru prins într-o coadă lucioasă la spate. Are ochii serioşi, iar presupunerea că Dakota şi cu mine suntem căsătoriţi mă doare, dar are ceva care-mi place. Poate că e lipsa de compasiune din ochii ei când îl priveşte pe Dale. Când o priveşte pe Dakota, da, văd acolo un pic de milă, dar nu şi când se uită la monstrul din faţa noastră. Pielea lui albă e plină de pete galbene şi de vânătăi vizibile, iar ochii îi simt cufundaţi în orbite. Pometţii îi simt ca nişte văi găunoase pe chip.

Dale deschide puţin ochii şi se uită-n jurul lui. Pentru un muribund, rezerva lui e incredibil de goală. Nici flori, nici felicitări, nicio dovadă că s-a apropiat cineva de rezerva lui, în afara asistentelor. Nu mă aşteptam, de altfel, la o petrecere de bun-venit. Când se uită spre noi, dă mai întâi cu ochii de mine. După ce mă priveşte ca şi cum habar n-ar avea cine sunt, se-ntoarce spre fiica sa. Ridică un braţ şi-şi cheamă fiica mai aproape.

— Eu… îşi drege el glasul. Nu mă aşteptam să vii.

Vocea îi e foarte răguşită şi un şuierat îi însoţeşte fiecare respiraţie. Are braţele subţiri ca două crengi şi oasele îi ies prin piele precum colţurile unei stânci. Dakota îşi pune masca de om curajos. Dacă n-o cunoşteam atât de bine, nu mi-aş fi dat seama că e

îngrozită şi că pe dinăuntru se dezintegrează. Se ţine tare, iar pentru asta îi pun o mână pe spate şi o mângâi.

— Nu mă aşteptam să vin.

Dakota se apropie de patul de spital. Tatăl ei e conectat la mal multe aparate decât îmi imaginam.

— Mi-au spus că eşti pe moarte.

El nici nu clipeşte.

— Mi-au spus şi mie.

Îmi fac de lucru citind semnele de pe pereţi. Un grafic al durerii, de la o la io. Nivelul o e o faţă zâmbitoare; io e o faţă mânioasă. Pe grafic nu sunt deloc feţe zâmbitoare, aşa că mă întreb care-o fi nivelul durerii lui Dale? Dacă este peste 5, oare regretă că a băut toată viaţa?

Sau pentru cineva ca el asta nici nu contează? Pariez că nici nu l-a trecut prin cap că moartea lui o va lăsa pe fiica sa singură pe lume. Nu că el, ca tată, i-ar fi fost prea mult de folos Dakotei, dar acum ea nu mai are pe nimeni şi trebuie să sufere consecinţele alegerilor din viaţa lui. E o fată de 20 de ani care trebuie să-şi îngroape tatăl. Dale îşi dă seama cine sunt pentru prima oară de când Dakota şi cu mine am intrat în rezervă şi are tupeul să întrebe:

— El de ce e aici?

— Pentru că eşti de moarte şi a fost suficient de amabil să vină cu mine de la New York, răspunde Dakota cu o voce joasă şi rece.

Urăsc felul în care omul ăsta o face să se simtă neînsemnată. Vocea ei se schimbă, toată postura i se modifică atunci când nemernicul ăsta e prin preajmă. Indiferent că e sau nu pe moarte, n-am urât niciodată pe nimeni aşa cum îl urăsc pe el. Mă priveşte cu condescendenţă.

— Ce drăguţ din partea lui!

Caut în interiorul meu ceva – orice – care să mă facă să-mi pară rău pentru el. Dakota şi cu mine îi ignorăm comentariul, iar ea se aşază pe pat.

— Cum te simţi?

— Ca şi cum aş muri.

Dakota zâmbeşte. Un surâs mic, dar e acolo. El îşi flutură mâna subţire în direcţia mea.

— Nu pot vorbi cu tine în faţa lui. Roagă-l să plece!

— Tată!

Dakota nu se întoarce spre mine. Oricum nu vreau să-i încurc.

— E-n regulă. Simt sigur că nu vrea să-şi amintească despre porcăriile pe care le-a făcut. O să plec.

Mă apropii de patul lui. El se smuceşte într-o parte. Mă rog, cât poate.

— Ieşi! Ai mult tupeu să vii aici după ce mi-ai luat fata de lângă mine. Tu şi mama ta…

Începe să tuşească şi se chinuie să respire. Nu-mi pasă. Trec pe lângă Dakota şi mă postez lângă patul lui, simţindu-mă puternic. Aş putea să curm suferinţa tuturor şi să…

— Landon! spune Dakota, trăgându-mă pe braţ.

Ce mama naibii fac aici? îmi dau seama că am strâns pumnii. Ameninţ un muribund care nu mai are nimic de pierdut. Nu pot să cred cât de mult îl urăsc. Acum înţeleg cum şi cel mai bun dintre oameni poate exploda. Expir şi mă dau înapoi.

— Îţi las maşina aici, spun şi ies din rezervă.

Ultima oară când îl privesc pe acest monstru, îl percep ca pe un om slab şi fragil, iar expresia de pe faţa lui prăpădită e aproape gata să şteargă gândul că şi-a bătut fiul până la inconştienţă. Aproape.

Mă chinui să respir când plec din spital şi mă aşez pe o bancă, unde stau o jumătate de oră. Mă uit în ochii prea multor oameni bolnavi şi mă ridic. Nu ştiu unde să mă duc, dar aici nu mai pot rămâne. Ce-a fost în mintea mea de-am venit aici?

Mă plimb prin parcare şi număr maşinile. Îmi verific telefonul. Număr camioanele. Îmi verific telefonul. În cele din urmă, o sun pe mătuşa Reese. După ce ţipă la

mine pentru că nu i-am spus că vin – că eu am fost motivul pentru care Dakota n-a mai avut nevoie s-o ia cu maşina –, ne întâlnim la noul Starbucks. Jessica a plecat deja acasă, ceea ce-mi convine. După o îmbrăţişare lungă de bun venit, mătuşa mea se aşază şi vede imediat că e ceva în neregulă.

— Deci, ce se petrece, Lan?

Dă din cap, dar părul îi rămâne neclintit. Are aceeaşi coafură pe care a avut-o toată viaţa şi mă întreb dacă firma de fixativ are vreun program de fidelizare. Ridic din umeri.

— Dale e pe moarte. Mama o să aibă un copil, iar eu o să pic următorul examen. blirpic nou.

Reese chicoteşte sec.

— Ei bine, simţul umorului ţi-a rămas intact. Ce mai faci? îţi place oraşul? Mi-e dor de tine şi de mama ta. Cum e soţul ăsta al ei? Îţi place de el? Fiul lui cum e? Cum îl cheamă… Harding?

— Hardin. Iar tu vorbeşti cu mama tot timpul.

Iau o gură din cea de-a treia cafea pe ziua de azi.

— Nu e acelaşi lucru. Ea m-ar putea minţi. E fericită acolo, nu-i aşa?

— Da, dau eu din cap. E fericită. Foarte.

— Stai mult?

Scutur din cap.

— Nu. Doar două zile.

Vorbesc cu mătuşa mea timp de trei ore. Râdem, discutăm despre trecut şi prezent şi mă simt mai uşor decât de dimineaţă. N-am pomenit de Nora nici măcar o dată. Nu ştiu ce să spun despre ea.

Când ajung înapoi la hotel, o găsesc pe Dakota întinsă în pat. E încă lumină afară. Are pantofii în picioare şi umerii ei mici se cutremură când închid uşa. Şi ştiu că taică-său a murit.

În sfârşit, a murit.

Ce gând oribil din partea mea!

Dar e adevărat, oricât ar fi de îngrozitor.

Mă duc la ea şi mă aşez în spatele acestei fete vulnerabile. Când o ating uşor pe umăr ca s-o întorc cu faţa la mine, chipul ei e schimonosit de durere. O ridic şi o iau în braţe. Stă în poala mea ca o pasăre mică.

— Îmi pare rău, îi spun şi o mângâi pe spate, în timp ce ea suspină pe umărul meu.

Mă cuprinde cu braţele în jurul gâtului şi plânge.

— Mie nu-mi pare.

Sinceritatea ei e alimentată de suferinţă, ca şi a mea, şi n-o pot judeca pentru asta. Moartea unui om rău e greu de jelit, chiar dacă e tatăl cuiva. Mi se pare că oamenii trebuie să pretindă că mortul era perfect şi să vorbească numai de bine la înmormântarea acestuia. E o chestie stânjenitoare, de o moralitate cel puţin tulbure.

O ţin în braţe pe Dakota până când lacrimile i se usucă. Se dă jos de la mine din poală, se duce la toaletă şi se întoarce repede, îmi aduc aminte ziua în care l-am îngropat pe fratele ei, iar amintirile mă copleşesc. Suntem pregătiţi să renunţăm la trecut? Cu tot ce înseamnă el? Cu toate lacrimile, dar şi cu momentele bune? Şi cu nopţile în care vânam licurici, şi cu zilele în care vânam soarele? Cu tot ce a însemnat prima, a doua, a treia oară. Femeia asta a însemnat o mare parte din viaţa mea – sunt pregătit s-o las să plece?

Ea dă din cap, întrebându-mă dacă se poate urca din nou la mine în poală, iar eu oftez resemnat şi-mi deschid braţele ca s-o primesc.

34

În încăpere e tăcere. Dakota doarme, iar laptopul meu luminează camera întunecată a hotelului. Azi am semnat actele pentru a arde trupul lui Dale. Dakota nu şi-a dorit o înmormântare şi nu pot s-o condamn.

E patru dimineaţa. Îmi verific din nou telefonul. Nimic de la Nora.

Ar fi trebuit să ştiu că s-a hotărât să se îndepărteze de mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama din mişcările lente

ale şoldurilor ei şi din săruturile blânde pe frunte când mi-am dat drumul în ea. Mi-e dor de trupul ei, de râsul ei. Mi se pare că au trecut luni întregi, nu doar câteva zile, de când mi-am luat la revedere de la ea.

Deschid Facebookul din nou. Ştiu că nu e sănătos şi că nu voi afla nimic de data asta, dar tastez iarăşi numele surorii ei. Caut poza de pe plajă, în care Nora seamănă cu soarele în costumul ei de baie galben şi bărbatul de lângă ea o ţine de mijloc. Dacă n-ar fi invalid, ea l-ar alege pe el? Eu sunt întreg, dar sunt oare capabil s-o aleg pe ea?

De ce se reduce totul la o alegere, asta sau ailaltă? Dacă le vreau pe toate? Dacă vreau să-mi petrec zilele ţinând-o în braţe şi nopţile iubind-o? Mă uit la Dakota. Oare se gândeşte la mine cum mă gândesc eu La Nora? E corect să mă gândesc la Nora în timp ce Dakota suferă, iar eu sunt aici pentru ea, se presupune?

Mă uit din nou la ecran şi pun cursorul pe chipul Norei. Apare un nume. Numele ei. Apăs pe el şi ajung la un profil pe care nu l-am mai văzut înainte. Probabil că l-a ascuns de mine. Nu ştiu dacă sunt fericit sau trist că nu mai simte nevoia să se ascundă de mine. Nu are foarte multe postări aici, mai mult preziceri astrale şi oameni care o etichetează în chestii aiurea, mai ales reţete culinare.

— Are Instagram.

Vocea Dakotei mă face să sar cât colo.

— Hm?

Am obrajii fierbinţi de stânjeneală şi vinovăţie.

— Are cont pe Instagram.

Dakota se foieşte în întuneric şi, peste câteva secunde, îmi întinde telefonul ei peste spaţiul dintre cele două paturi. Ecranul e plin de poze mici şi pătrate. E un profil. Numele Norei e într-un colţ, cu un *X* lângă el.

Ridic privirea la Dakota, dar ea se rostogoleşte la loc. Ori vrea să-mi ofere intimitate, ori e jignită că fac asta în faţa ei. Aprind televizorul, fără sonor, ca să pară

că fac altceva, nu că mă uit la poze.

Mâncare, tone de mâncare umplu ecranul. Pricomigdale în culori pastelate şi prăjituri cu bombonele deasupra, într-o nebunie. O fotografie cu un tort cu flori violet îmi provoacă o durere în piept, în poza următoare sunt Nora şi Tessa, cu o bulină de glazură roz pe nas şi ţinându-se în braţe. Mâna Tessei e întinsă pentru că ea face fotografia şi-mi vine să râd la gândul că prietena mea cea mai bună, care nu se pricepe deloc la tehnologie, încearcă să-şi facă un selfie cu un strop de graţie. Dau mai jos.

Faţa mea e acolo, de mai multe ori. E o fotografie de-a noastră în faţă la Juliette şi alta cu mutra mea schimonosită în timp ce încercam

I citesc meniul, Sunt instantanee făcute la mine în bucătărie, unul chiar cu mine şi cu Hardin, descris *Lumină întuneric*. Hainele închise la culoare ale lui Hardin şi capul plecat contrastează cu înfăţişarea mea; mergem unul lângă altul, iar eu am un zâmbet tâmp pe faţă şi sunt întors spre el. E o poză ciudată, dar e foarte, foarte cool. Toate sunt. Toate descrierile sunt abstracte şi poetice. Uneori descrierile sunt simple şi nu conţin decât un *hashtag* iar alte poze au texte mai lungi, cum ar fi un paragraf despre frumuseţea de a vedea un copil râzând pentru prima oară. Mai e şi o fotografie de-a Norei cu părul mai deschis la culoare şi machiată ostentativ, într-o rochie atât de mulată încât zici că-i e pictată pe trup, făcută special pentru rotunjimile trupului ei voluptuos. Are în faţă un cocktail şi ţine o hârtie în dreptul buzelor date cu ruj. Pe aceasta scrie: *Văd lumina venind spre mine şi-o să fac tot posibilul să te păstrez*.

Sunt şi poze cu sora ei, însărcinată, şi altele înainte de sarcină, frumoasă şi impunătoare, machiată profesionist. Îmi mai văd chipul de câteva ori şi mă înţeapă inima; mă simt în acelaşi timp derutat şi plin de remuşcări. Mi-e dor de ea, dar sunt şi supărat pe ea. E puţin spus că sunt confuz. Sunt alte două poze de-ale

mele» uitându-mă în altă parte, nu la ea, cu soarele strălucind puternic io fundal. Cele două fotografii sunt aproape identice, dar descrierile sunt diferite. Prima are acelaşi text precum cel scris în bileţelul de dragoste din poza cu cocktailul. Mi-aduc aminte de seara în care am aflat că Dakota şi Nora sunt colege de apartament. Noaptea aceea a început cu promisiuni care s-au evaporat foarte repede. Fiecare detaliu al acelui moment petrecut alături de ea îmi copleşeşte amintirea.

Am observat că făcea poze, dar nu m-am gândit prea mult la asta. De când s-a alăturat şi Tessa lumii produselor Apple, e pe telefon tot timpul. Până şi eu stau mult pe telefon, verificând scorurile sau programul de la serviciu. Ai mereu ceva de făcut pe internet.

În tot acest timp am crezut că ea nu are pagină de Facebook sau că mă minte în privinţa asta, într-una dintre numeroasele ei încercări de a se ascunde de mine. Dar acum mă holbez un colaj întreg cu imagini din viaţa ei. Chiar şi Dakota apare de câteva ori: ea şi Nora stând cu picioarele încrucişate pe podeaua apartamentului lor, cu un joc între ele şi cu sticle de vin în apropiere. Când zăresc telefonul roz, îmi amintesc că jucam acel joc cu Dakota şi Carter când eram copii. De obicei jucam eu şi Carter, în timp ce Dakota pregătea cina şi tatăl lor dormea pe canapea sau nu era acasă.

Trebuie să nu mă mai gândesc la acea perioadă din viaţa mea. Pierderea pe care am împărtăşit-o cu Dakota pare să lase fără aer încăperea în care ne aflăm împreună. A pierdut atâţia oameni…

Suferinţa ei pune stăpânire pe cameră, chiar dacă încearcă să n-o arate. Se foieşte în pat şi se trage de tricou, aşa că ştiu că nu doarme. Şi ea ştie că ştiu că e trează. Ştie că ştiu că ştie – şi aşa la infinit.

Aleg să fiu şi eu egoist o dată şi mă uit din nou la ecran în loc să mă uit la ea. Descrierea celei de-a doua poze e următoarea: *Tu fugi după iarnă şi eu fug după vară. Şi, dragul meu, cele două nu se-ntâlnesc niciodată*.

Mă străbate un fior. Închid ecranul şi arunc telefonul la loc pe patul Dakotei. După o tăcere îngrozitoare, urmează respiraţia el lungă. Vocea îi răsună liniştită în beznă.

— Landon?

— Da?

Mă întreabă fără să se întoarcă:

— O iubeşti?

Mă gândesc la răspunsul meu şi cum o va afecta când îl va auzi.

— Da. Da, cred c-o iubesc.

Dakota oftează din patul ei.

— Când ai încetat să mă iubeşti pe mine?

Cum Dumnezeu pot răspunde la aşa ceva? Nu ştiu dacă *există* un răspuns la întrebarea ei. Nu sunt convins că voi înceta vreodată s-o iubesc. Mă uit înspre ea şi-mi amintesc cum era când dormea în braţele mele. În plus, ora patru dimineaţa – chiar după ce i-am spus că iubesc pe altcineva – este momentul potrivit pentru această conversaţie? Totuşi, nu pot ascunde asta la nesfârşit.

— Nu ştiu dacă voi înceta vreodată să te iubesc, Dakota.

— Termină cu minciunile!

Are un glas tăios. Stă întoarsă cu spatele la mine. Am nevoie de-o clipă ca să-mi pregătesc un răspuns pentru ea. Sunt prea obosit ca să mă cert, dar trebuie să înţeleagă că a ieşit din viaţa mea de şase luni. Şase luni. Perioada asta pare şi mai lungă acum, în camera asta de hotel cu două paturi şi cu pahare goale de la Starbucks în coşul de gunoi. Ea miroase la fel, iar trupul ei zvelt s-a transformat într-o liluetă atletică şi tonifiată. Munceşte din greu şi arată incredibil. E ciudat să mă gândesc la deosebirile dintre corpul ei şi al Norei – sunt la fel de frumoase, deşi diferite; niciunul nu e mai bun decât celălalt. Aş fi cel mai urât din cuplu alături de oricare dintre ele. Deosebirea însă e mai profundă decât înfăţişarea – e vorba despre energia, legăturile,

aşteptările fiecăreia dintre ele.

Parcă aş completa o aplicaţie de întâlniri amoroase.

Tac câteva secunde, aşteptând ca Dakota să spună ceva despre tăcerea mea. Stă tot întinsă şi neclintită, iar televizorul vechi nu luminează suficient camera asta de hotel, întunecoasă ca un castel al vampirilor. Am călcat pe o seringă folosită în parcare, deci poate că e parte din peisaj. Când eram mai tânăr, nu era atât de rău. Oraşul acesta era destul de mişto şi am multe amintiri frumoase din locul acesta. Dar drogurile au preluat controlul pentru că economia din Midwest s-a prăbuşit şi nu simt suficiente locuri de muncă.

Clatin din cap, deşi ea nu se uită la mine.

— Nu te mint. N-am niciun motiv să te mint.

Trupul Dakotei se mişcă atât de repede, încât tricoul ei roz-bombon pare o pată în întuneric. Pe micul ecran de televizor se derulează episoade vechi din *Maury*. În fine, sper să fie un episod vechi şi oamenii să nu se mai uite la serialul acesta. Mama se uita mereu la el; eu îmi făceam temele şi auzeam de prea multe ori: „Nu tu eşti tatăl!”

— Da? Eşti sigur, Landon? Pentru că mie mi se pare că mă minţi de ceva vreme. Şi acum suntem aici, înapoi în Saginaw ca să-l vedem pe tata murind, şi tu tot nu vrei să discuţi cu mine.

Camera e tăcută, în timp ce o femeie sare-n sus şi-n jos, arătând spre chipul fostului ei iubit şi strigând ceva ce pare mult prea vesel pentru un moment atât de tragic între ei.

— Ai făcut sex cu ea? întreabă Dakota şi, înainte să-i răspund, adaugă: Trebuie să ştiu dacă ai făcut sex cu ea.

Chiar am ajuns aici? Ar trebui să fiu pur şi simplu de acord cu ea, orice-ar spune, şi să recunosc fiecare acuzaţie pe care mi-o aduce? Sau ar trebui să aleg calea mai grea, mai complicată, şi să-i spun cât e de infantilă toată faza? Am trecut prin prea multe, ea mai ales, ca să ne comportăm aşa. Îmi iau inima-n dinţi şi păşesc pe câmpul de luptă. Ea stă între cele două paturi, la numai

câţiva centimetri distanţă de mine.

— Aici am ajuns?

Mă mut pe marginea patului şi mă ridic, cu spatele cât pot de drept. Dacă vine mai aproape de mine, o să-mi atingă genunchii.

— Suntem oamenii aceia – mă corectez –, acei străini care se ceartă din gelozie şi meschinărie? Sau suntem doi oameni care şi-au petrecut jumătate din viaţă împreună şi vor să fie decenţi?

Ea mă priveşte.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Da. Am făcut.

Îi spun adevărul, fiindcă nu-mi stă în fire să mint. Dakota se aşază pe pat şi-şi cuprinde faţa în palme.

Nu ştiu ce să-i spun – nici măcar nu ştiu dacă ar ajuta la ceva. Nu-mi pot cere scuze, pentru că nu-mi pare rău. Nu pot să-i zic că n-a însemnat nimic, pentru că a însemnat. O las să plângă în timp ce mă holbez la televizor. Acum e o femeie pe scenă; are o mutră stoică în timp ce un tip sare în jurul ei. E foarte fericit că nu e tatăl copilului ei – e o lume tristă şi înspăimântătoare.

Singurul mod în care ţin pasul cu ceasul este televizorul şi, când pauza publicitară se termină, Dakota mă întreabă:

— Dacă axn şi rămas aici, crezi c-am mai fi fost împreună?

Dau din cap.

— Da. Aşa cred.

Mâinile Dakotei îi tremură în poală şi ea nu-şi ridică ochii trişti spre mine.

— Eşti atât de tăcut! Nici măcar n-ai încercat să te justifici.

Are glasul învins şi umerii căzuţi. Arată ca o păpuşă, cu chipul încremenit.

— N-am de ce să mă justific. Nu mai suntem împreună de şase luni, Dakota.

Rămân cât pot de calm. Dacă o las să întrevadă cât

de mult mă răneşte, sunt terminat. Dacă ne certăm – dacă ridic vocea şi mă cert cu ea pe bune –, ar însemna că încălcăm graniţa şi intră din nou pe teritoriul unei relaţii.

— Când a început? întreabă ea.

O privesc pe Dakota, care acum se uită la mine. Ochii îi simt deja umflaţi de plâns, iar eu mă forţez să rămân aşezat, prinzându-mă cu ambele mâini de marginea saltelei. Îmi iau ochii de la chipul ei.

— Cu puţin timp în urmă.

— Înainte să… *încercăm* noi atunci?

Îşi aruncă privirea prin cameră şi se uită la ceasul de pe micul birou. Ar fi trebuit să ştim amândoi că n-o să meargă după întâmplarea aceea nefericită şi stânjenitoare.

— Nu. După aceea, zic, sperând s-o doară mai puţin.

Un sunet surd se aude din gâtul Dakotei. După alte câteva clipe, se întoarce spre mine şi se întinde pe pat. Când mă las în patul meu ca să mă culc, o aud spunând:

— M-am culcat cu Aiden.

Vorbele ei plutesc spre mine, iar creierul meu se chinuie să vină cu un răspuns înainte să deschid gura şi să spun ceva ce nu mai pot lua înapoi. Nu ştiu ce să cred, darămite ce să spun. Mi se întoarce stomacul pe dos şi nu cred că trebuie să mă simt nici trist, nici furios. Dar nu sunt cel mai puternic dintre cavaleri, aşa că mă doare mai mult decât aş fi crezut. E un pic greu de descris ce simt despre faptul că s-a culcat cu un tip pe care-l cunosc şi-l dispreţuiesc.

Dintre toţi tipii din nenorocitul ăla de oraş imens, trebuia să se culce cu singurul pe care nu-l suport deloc. De la rânjetul arogant la părul lui platinat coafat cu meticulozitate, el reprezintă tot ce nu pot suporta. *De ce el*?

Mă uit spre colţul în care se află Dakota şi închid ochii. Mă gândesc la trupul Norei la mine în poală, moale şi excitată la mine în braţe. Mă gândesc la felul în care

gemea când o atingeam cu limba. La părul ei răvăşit, la buzele ei umflate şi la bluza ei mătăsoasă şi roşie, la pantalonii ei negri, atât de sexy. Mă gândesc la felul în care râde când sunt neghiob şi la felul în care i se înfioară pielea când îmi trec degetele peste ea. Nu regret niciun moment cu ea; nu e corect să cred că Dakota nu poate avea clipe asemănătoare cu altcineva. Indiferent cât de mult mă gândesc la cuvintele perfecte pe care să i le spun, nimic n-o poate face pe Dakota să se simtă mai bine.

Poate că la urma urmelor, nu suntem făcuţi să trăim până la adânci bătrâneţi alături de prima noastră dragoste.

35

A trecut o lună grea de când m-am întors din Michigan. În viaţa mea totul s-a schimbat. Mama a născut-o săptămâna trecută pe surioara mea şi eu tocmai m-am întors din vizită de la ei. Abigail Scott e cea mai drăgălaşă fetiţă pe care am văzut-o vreodată. E o demenţă cum a crescut familia mea şi s-a transformat atât de drastic în ultimii doi ani. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că mama se va îndrăgosti din nou sau că voi avea un frate sau o soră, darămite doi. O să-mi fie mai uşor să mă înţeleg cu fetiţa aia decât cu Hardin, cu siguranţă. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme între Hardin şi Tessa, cei doi nu-şi vorbesc. Ceea ce-mi face rolul de mijlocitor neoficial cu atât mai dificil.

Tessa a început să doarmă pe canapea şi urăşte muzica din nou. Îmi aminteşte de *Twilight*, când Bella Swan smulge aparatul de radio din camioneta ei cu mâinile goale. Îmi dau seama cum s-a simţit şi n-o pot judeca pe Tessa că şi-a făcut căştile bucăţele. M-am abonat la HBO GO şi am văzut aproape tot serialul *Urzeala tronurilor*. La finalul fiecărui episod mă gândesc la Nora şi cât de mişto ar fi fost să-l văd alături de ea şi să vorbim despre teoriile noastre şi să comentăm cele

mai recente morţi. Am început serialul acum trei săptămâni şi nu mi-au mai rămas decât două episoade. În timpul primelor câteva episoade, de câte ori îl vedeam pe Ned Stark, mă întrebam ce caută Boromir[6] afară din Tumul Alb. Mi-a luat ceva să alung confuzia.

Nora nu m-a mai căutat şi nici eu n-am mai căutat-o. Tessa stă între noi în tăcere – şi ea e mijlocitoare, în felul ei –, dar e atât de pierdută în durerea ei, încât nici nu cred că ştie ce se petrece exact cu noi. Mă rog, cu noi nu se mai petrece nimic. Absolut nimic.

De dimineaţă, când ajung la muncă, Aiden e în spatele tejghelei. Toarnă o infuzie rece într-o ceaşcă plină cu gheaţă. În mod surprinzător, antipatia mea faţă de el n-a sporit de când am revenit din Michigan. Am încercat să mă concentrez la trăsăturile lui pozitive, dar mi-a luat foarte mult timp să le găsesc. Chiar dacă s-a culcat cu Dakota, mi-e indiferent şi nu vreau să-mi bat capul cu el.

— Hei, frate, zice el, iar eu mă întreb dacă ştie cumva că eu am ieşit cu Dakota.

Îmi trece prin cap gândul că ea nu vrea ca el să-i cunoască trecutul sau poate că n-au fost niciodată suficient de legaţi emoţional ca să vorbească despre asta. Poate că doar s-a culcat cu el – aşa cum am făcut şi eu cu Nora.

O alarmă mi se declanşează în cap. Eu nu m-am culcat cu Nora şi gata – m-am îndrăgostit de ea şi nu m-am putut opri. Chiar şi-acum deplâng absenţa ei din viaţa mea. Mi-e dor de ea de câte ori îmi miroase a prăjituri sau intru la mine în bucătărie. Scaunele păstrează imaginea ei deasupra mea sau imaginea mea, îngenuncheat în faţa ei. Când mă uit la blatul de lucru, îi văd părul revărsat pe spate şi zâmbetul seducător.

— Hei! îi răspund în cele din urmă lui Aiden, în timp ce trec peste un maldăr de cutii.

Sigur că nu le-a dat la o parte. M-a aşteptat pe mine

6P ersonaj din Stăpânul inelelor. (N.t.)

să ajung ca să le arunc la gunoi. Sigur că eu voi dezambala boabele de cafea şi voi pune paiele la locul lor. Sigur că voi scoate paharele şi voi aranja sticlele de sirop aromat.

Semnez condica şi-mi leg şorţul. Cel puţin Posey va ajunge aici în jumătate de oră. Mă uit cum trec minutele şi, după o oră, ea e aici, holul e încă gol, iar eu am despachetat toate cutiile. Lila stă cuminte într-un separeu, împingând o maşinuţă pe masă. Posey dă din cap spre un tip care-i povesteşte cât de gustos este espresso în Europa. Azi nu prea avem clienţi, iar eu am de terminat o lucrare diseară. Recompensa pentru terminarea eseului va fi vizionarea unui alt episod pe laptop.

Încep să mătur şi, câteva minute mai târziu, o clientă intră în magazin, iar eu mă duc s-o ajut pe Posey. Ea stă la casa de marcat, iar eu stau în dreptul cozii, gata să iau o ceaşcă şi să încep prepararea cafelei. O voce cunoscută îmi face părul de pe ceafa să mi se înfioare.

— Un *latte* cu caramel şi gheaţă, spune Dakota.

Se uită pe după Posey şi mă întreb dacă-l caută pe Aiden. Ar trebui să-i zic că nu-i aici?

Când dă cu ochii de mine, îmi zâmbeşte. Nu e un zâmbet neprietenos, dar nici nu e acelaşi cu care eram eu obişnuit din partea ei.

— Hei! îi spun şi-mi fac iute de lucru.

Iau ceaşca de la Posey şi înfig lingura în găleata cu gheaţă. Posey se întoarce spre mine, privindu-mă atotcunoscătoare, şi se duce în camera din spate. Nu ştiu dacă să-i mulţumesc sau s-o strig să vină înapoi.

— Ce mai faci? mă întreabă Dakota.

Ridic privirea şi arunc la loc câteva cuburi de gheaţă. Nu eram atent şi trebuie să aşez la loc jumătate din gheaţa pe care am pus-o în blender.

Ce mai fac? Ce întrebare complicată!

Tessa e teribil de nefericită. Eu sunt aproape să pic

cursul de pedagogie. Mi-e dor de Nora şi, într-un fel, mi-e dor şi de Dakota. Doar pentru că nu mai avem un viitor împreună nu înseamnă că mi-au dispărut toate sentimentele pentru ea. O să ţin întotdeauna la ea, într-un fel. Peste câţiva ani, când o să posteze poza de la logodnă, apoi se va căsători şi-şi va întemeia o familie, o să zâmbesc uşurat că are o viaţă bună, chiar şi fără mine. Optez pentru răspunsul scurt.

— Bine. Tu?

Torn două picături de sirop de caramel şi pornesc blenderul. E zgomotos şi niciunul dintre noi nu vorbeşte până când nu-i întind cafeaua. Soarbe din ea îndelung.

— La fel. Am fost la o audiţie pentru o reclamă, îi simt entuziasmul şi zâmbesc.

— Felicitări! îi spun, cu toată sinceritatea.

Dakota îşi întoarce obrazul, iar eu o privesc cu atenţie. Şi-a îndreptat părul negru şi l-a prins la spate într-un coc mic şi strâns. Nu e deloc machiată şi arată senzaţional.

O întreb în ce fel de reclamă va apărea. Îmi spune, un pic timidă, că e o reclamă pentru o sală de sport şi că se va întâlni cu patronul pentru că e posibil să facă şi un dip video cu exerciţii pentru ei. Apoi ia o sorbitură şi mă întreabă, deviind discuţia de la persoana ei:

— Poţi să stai cu mine un minut?

După ce mă asigur că holul e destul de liber şi că Posey se poate ocupa de toate, mă duc la o masă din spate împreună cu Dakota. Nu-mi pot lua ochii de la părul ei; arată altfel, *atât de frumos*. Mă uit la pisicuţa de pe hanoracul ei. E un ghem micuţ şi alb de blană care poartă o pereche de ochelari de hipster.

— Nora a venit de dimineaţă să-şi ia ultimele lucruri de la noi din apartament, zice ea.

Te rog, nu-mi spune că ai venit azi aici ca să ne certăm din nou din pricina Norei. Mă holbez la uşă, iar ea mi-o ia înainte, zicând:

— Credeam că voi doi sunteţi împreună de-acum. M-

a surprins când am văzut că a venit cu şoferul. Nu ştiu de ce locuieşte atât de departe de oraş.

Nu m-am putut opri deloc să nu mă gândesc la ce a făcut Nora în ultima lună. Ştiam că va începe să-şi petreacă din ce în ce mai mult timp la conacul din Scarsdale. Am descoperit că ziua e cu atât mai lungă cu cât mă gândesc mai mult la ea.

— Mda, unde să se ducă-n altă parte?

Mă întreb dacă Nora a ajuns la o concluzie cu soţul şi cu familia ei. Oare Stausey a născut? Nora stă cu el într-o casă mare şi goală? Nu sunt gelos; îmi pare groaznic de rău pentru toţi cei implicaţi. E o situaţie atât de complicată şi, sincer, o admir pe Nora pentru forţa ei. Întotdeauna am considerat că eu sunt puternic, dar eu sunt făcut doar din aluminiu, în vreme ce Nora e construită din titan.

— Corect, spune Dakota, urcându-şi un picior pe scaun. M-am gândit mult la tine.

Hai că-ncepem... îi zâmbesc detaşat.

— Pe bune?

Dakota scutură din cap, iar eu sunt atât de obişnuit cu legănarea buclelor ei, încât e oarecum ciudat s-o privesc având părul drept.

— Nu aşa, zice ea şi-mi trage un ghiont.

Când ridic privirea, Posey se holbează la mine de la tejghea. Privirile ni se-ntâlnesc, iar ea se uită repede în altă parte. O să-mi fie dor de ea când va pleca din Brooklyn. Am fost destul de bosumflat când mi-a zis că se va muta ca să fie mai aproape de mătuşa ei. O înţeleg totuşi. Sănătatea bunicii sale se deteriorează şi trebuie să-i fie greu să aibă grijă singură de o puştoaică autistă. Una peste alta, Posey e un om tare bun.

— Te mai vezi cu Aiden? o întreb pe Dakota înainte să-şi dezvăluie gândurile despre mine.

Ea zâmbeşte şi se lasă pe spate în scaun.

— Cam aşa ceva.

— Hmm...

Dacă n-ai ceva amabil de spus, mai bine nu mai zici nimic.

— Nora spunea că n-ai mai sunat-o deloc.

De ce stă Dakota aici, vorbindu-mi despre Nora? Nu e un fel de conflict de interese? E şi extrem de ciudat.

Dar poate – *poate* – vom fi capabili să păstrăm acest gen de prietenie. Nu vreau să fim unul dintre acele cupluri care se despart şi se transformă în duşmani. Nu vreau să fim aşa. M-am îndrăgostit de ea pentru un motiv. Indiferent cum stau acum lucrurile, am iubit-o la un moment dat. N-o să-i înţeleg niciodată pe tipii care spun chestii oribile despre fostele lor iubite – le critică aspectul sau vorbesc despre ele cu lipsă de respect – când numai cu câteva zile înainte fata li se părea sexy şi erau îndrăgostiţi de ea.

— Landon, de ce n-ai mai sunat-o?

Un client intră în cafenea, iar eu mă ridic în picioare.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru.

Ridic uşa rabatabilă şi mă duc în spatele barului, dar o aud pe Dakota spunând:

— Sun-o!

Lucru care mă derutează într-o mie de feluri.

Nu aşa merg, de obicei, lucrurile astea. Fosta iubită furioasă şi îngrozitoare nu încearcă să te ajute să rezolvi necazurile cu actuala iubită. Mai ales când *o urăşte* pe fata cea nouă.

36

Hora

Prânzul e aproape gata; cronometrai se aude pornind la bucătărie şi-l împing pe Amir de-a lungul holului. Jennifer e din nou aici, dar am rugat-o să rămână la etaj. Încerc să mă obişnuiesc să fiu iarăşi singură cu el. Casa pare mai mare decât oricând. E greu să-mi imaginez că aş putea fi genul de persoană căreia i-ar trebui o casă enormă ca să fie fericită. Niciodată n-a

părut mai mare ca acum. Apuc scaunul lui Amir şi-l împing pe rampa frumoasă, de lemn închis la culoare, instalată doar pentru el.

Disperarea şi negarea de pe chipul mamei lui Amir îmi dădeau fiori. Mi-a fost milă de ea, mi-a fost milă de Ameen, de sora lui, Pedra, cu care am fost prietenă apropiată, dar n-am avut niciodată timp să jelesc pierderea soţului meu. Mi-a fost, de asemenea, greu să recunosc că, dacă accidentul n-ar fi avut loc, am fi sfârşit prin a divorţa. Cred că am fi mers fericiţi pe drumurile noastre separate şi am fi rămas prieteni toată viaţa. M-aş fi bucurat dacă s-ar fi recăsătorit, dacă ar fi avut copii.

Când îmi amintesc de copii, simt o arsură în stomac. Nu-mi place să mă gândesc prea mult la lucrurile pe care el le va rata. Nu-mi face bine nici mie, nici lui. Mi-ar plăcea să cred că e mai fericit dacă mă are în preajma lui. După accident, n-am plecat de la căpătâiul lui câteva luni întregi. Am dormit la spital până când ne-am mutat la noi acasă. Casa trebuia să fie un cadou de nuntă din partea familiei lui, chiar dacă eram deja căsătoriţi de doi ani.

— Am făcut varză şi pâine, îi zic, deşi habar n-am dacă mă poate auzi.

Jennifer insistă că mă poate auzi, dar ce ştie ea? Cred că asta e mai mult o speranţă decât o realitate.

Trag draperiile şi deschid jaluzelele. Când a fost ultima oară afară? Trebuie s-o întreb pe Jennifer. Bag prăjiturile cu sirop de arţar la copt. Când îmi fac ceva de mâncare, mi-ar plăcea să poată mânca şi el împreună cu mine. Îmi lipseşte strălucirea care radia dinăuntrul lui. Îmi place să-i vorbesc despre trecutul nostru, despre cât de descreieraţi eram în adolescenţă şi, o dată, pot să jur că mi-a zâmbit.

De când l-am văzut ultima oară pe Landon, am avut o grămadă de timp la dispoziţie să mă gândesc la asta. Uneori nu-i avem decât pe oamenii de care suntem legaţi pe viaţă. Landon o are pe Dakota, Stausey îl are pe

Ameen, Tessa îl are pe Hardin, iar Amir mă are pe mine.

Mirosul de varză umple imediat bucătăria. Încerc din răsputeri să nu mă gândesc la felul în care Landon m-a sărutat între îmbucăturile de varză. Îmi plăcea la nebunie fiecare clipă naivă şi simplă pe care o trăiam alături de el. M-a făcut să mă simt un om mai bun. Mi-a oferit speranţă, chiar dacă e greu de explicat pentru ce anume era speranţa asta.

Odată, demult, lui Landon nu-i plăcea cum gătesc, ceea ce e distractiv, pentru că-i plăcea cum găteşte mama lui, iar ea e cea mai rea bucătăreasă posibilă. Femeia reuşea să ardă brânza la grătar, pentru numele lui Dumnezeu!

Când iau o gură de varză, amintirea lui Landon mă copleşeşte. Era atât de drăguţ, de dulce, când îi dădeam să mănânce varză! Arunc farfuria cu mâncare la gunoi.

— Hai să mergem afară, îi zic lui Amir.

Îmi iau cartea de pe blatul din bucătărie şi-l împing încet în curtea interioară. E mai frig acum, e ultima săptămână din octombrie. Mâine e Halloweenul, iar eu mă ascund de atât de multă vreme, încât mă întreb dacă voi mai părăsi vreodată casa de pe deal.

E tăcere aici şi nu avem vecini în apropierea noastră. Asta era chestia mea favorită la casa asta. Pe atunci aveam chestii favorite.

Amir mă priveşte fără nicio expresie în ochi. Are dureri? Jennifer spune că nu, dar, din nou, ce ştie ea? Deschid cartea şi-i citesc lui Amir un capitol. Nu ştiu dacă i-a plăcut vreodată *Harry Potter*, n-am discutat niciodată despre asta. Ştiam o grămadă de lucruri despre el – despre familia lui, despre emisiunile lui preferate. Dar despre el n-am ştiut niciodată nici jumătate dintre lucrurile pe care le ştiu despre Landon. Citesc repede ca să-l alung pe Landon din mintea mea.

— Sophia! se aude vocea profundă a lui Jennifer, dinspre grădină.

Care parte din „rămâi la etaj” n-a priceput-o femeia

asta? Trupul ei rotofei se mişcă iute, de-a lungul peluzei care se întinde de la o uşă laterală la alta.

— Tot ţip după tine! zice ea şi-şi flutură braţele scurte în aer. E cineva aici, a venit în vizită la tine. Un tip, şi n-are de gând să plece.

— În vizită la mine sau la el?

Sper că familia lui Amir şi-a dat seama că nu trebuie să se joace cu mine. Am un avocat şi, fiind soţia lui Amir, o să-i protejez proprietatea de labele lor lacome.

— Pe tine, dragă. I-am spus că eşti afară, dar stă acolo, în living-room!

E disperată. Nu-mi pot imagina cum poate să se descurce cu un pacient dacă se agită aşa când apare un curier sau ceva de genul ăsta.

— Ah, taci, o să intru în casă. Ai grijă de el!

Jennifer mă priveşte furioasă, de parcă ar fi vrut să-mi spună că are mereu grijă de el, iar eu îmi dau ochii peste cap. Mă întreb dacă Jennifer mai e potrivită pentru slujba asta, acum, că sunt mai atentă la tot, şi intru în living.

Rămân blocată când îl descopăr pe Landon aşezat pe canapea. Are un aer încrezător pe care nu-mi amintesc să-l fi avut ultima oară când l-am văzut. Şi, deşi l-am zărit ori de câte ori am închis ochii, nu mi-l aminteam aşa cum trebuie. E frumos, cu o barbă mai deasă decât credeam. Braţele îi sunt mai groase ca înainte. E oare mai înalt?

— Ce cauţi aici?

Şi, mai ales, cum a dat de mine? apoi îmi amintesc că am avut două apeluri ratate ieri, de la Stausey. Sunt sigură că e opera ei.

— Jennifer mi-a spus că eşti afară, zice el, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Serios?

— Da. Şi mi-a făcut şi o cafea cât timp am aşteptat, spune el cu acel zâmbet nevinovat pe care-l iubesc la nebunie.

Desigur, Landon a convins-o pe impasibila Jennifer să-i facă o cafea. Pare atât de nelalocul lui aici, în casa asta enormă! Stă acolo atât de relaxat, ca şi cum ar mai fi fost aici de o sută de ori. De ce a venit? Cum de a ştiut unde să vină?

— Te deranjez? întreabă când arunc o privire spre uşa din spate.

Când mă întorc, îi observ din nou întregul trup. Pare imens pe canapeaua asta. Are umerii lăsaţi şi pare cumva mai în vârstă, de parcă lumina ar fi dispărut din el. Poartă un tricou alb şi un sacou albastru. Arată atât de bine, atât de familiar! Are părul mai lung. De când nu l-am mai văzut? De câteva luni? Poate chiar ani?

— Nu. Stăteam afară cu Amir.

Mi-am schimbat programul, Landon. *Azi, în sfârşit, ies din casă*. *Eşti mândru de mine*?

Aştept reacţia lui Landon la cuvintele mele, dar expresia nu i se schimbă. Mă priveşte atent şi-şi trece mâna peste jeanşii bleumarin.

— Cum merg lucrurile? mă întreabă.

Îl văd cum cercetează încăperea. Picturile din living au dispărut; le-am vândut şi am donat banii unei fundaţii care ajută familiile victimelor accidentelor de circulaţie provocate de şoferi beţi. O singură operă de artă din acelea scumpe ajunge pentru a acoperi cheltuielile medicale ale unei familii. Toate cele şase picturi sunt acum în curs de evaluare.

— Am fost ocupată, îi spun, dregându-mi glasul. Sunt sigură că şi tu ai fost. Tessa mi-a zis că ai fost promovat la Grind.

El dă din cap.

— Mda.

— Felicitări! E mişto. Sunt convinsă că eşti cel mai tânăr manager pe care l-au avut vreodată.

Se uită la mine şi mă gândesc la cum au sunat vorbele mele.

— Nu voiam să sune aşa, spun, chinuindu-mă să-mi

retrag cuvintele.

Landon zâmbeşte uşor şi atunci ceasul de bucătărie începe să sune. Nu ştiu de ce mai fac prăjituri, ca înainte; nu le mai mănâncă nimeni. Nu mai locuiesc cu Maggy şi Dakota, nu mai sunt la Landon în apartament în fiecare seară, iar Jennifer mănâncă doar prăjituri fără gluten. Dulciurile mele stau pur şi simplu pe blatul de granit, decorate şi delicioase, dorindu-şi să fie devorate, şi trei zile mai târziu, când glazura începe să se întărească, le arunc la gunoi.

— Îţi accept scuzele dacă-mi dai şi mie ce ai în cuptor.

Zâmbetul acela mă face să mă doară sufletul. Dau din cap şi prefer să nu menţionez că am luat reţeta pentru prăjiturelele cu sirop de arţar de la mama lui. Mi-a promis că n-o să-i spună fiului ei că vorbim atât de des. Îi preţuiesc prietenia şi recent a existat un moment în viaţa mea în care mi-am permis fantezia de a o avea permanent în viaţa mea. Pe cine păcălesc? Uneori, când sunt foarte deprimată, îmi imaginez că aş fi putut avea o viaţă mai bună şi mai fericită.

I-am spus lui Karen despre Amir înainte s-o facă Landon. Nici măcar nu eram sigură că-i va spune, dar n-am mai vrut să existe secrete între noi. Karen s-a purtat frumos cu mine. Ken chiar m-a ajutat să găsesc un avocat care să mă ajute în privinţa presiunii din partea familiei lui Amir. Nu vreau nimic din banii lui, dar nu mai vreau să fiu hărţuită. O să mă mut cu bucurie din casa asta, într-un apartament pe care o să-l împart cu cineva, şi o să muncesc suplimentar la Lookout dacă va fi nevoie.

Nu am deloc încredere în intenţiile familiei; chiar şi adorabila mea soră pare să ţină mai mult cu cealaltă tabără. Sunt singură aici, doar cu morocănoasa de Jennifer de partea mea, şi nu sunt sută la sută sigură că banii lor n-o vor face să se întoarcă împotriva mea. Îmi place să cred că fac parte din Casa Stark, iar familia lui Amir sunt Lannisterii, dar când începe bătălia, nimeni nu

mai ştie exact.

— Bine? insistă el după tăcerea mea lungă.

Dau din cap.

— Sigur. Ce mai faci?

— Şi eu sunt ocupat.

Mă uit prin cameră, apoi din nou la bocancii lui Landon. Nu ştiu dacă vreunul dintre noi e capabil să susţină această conversaţie superficială. Mă hotărăsc să fac un pas înainte.

— Cum ai dat de mine?

Inspiră şi-şi duce mâinile la gură. Mi-e dor să-l ating.

— Nu eşti singura care se pricepe la urmăriri.

Râdem amândoi şi e ceva reconfortant şi nostalgic.

— Pot să te-ntreb ceva? spune Landon.

Probabil că n-ar trebui să-i spun că mă poate întreba orice. Pur şi simplu, vreau să-i aud vocea.

— Orice.

Îmi trec degetele peste părul împletit şi ciufulit. Dacă aş fi ştiut că vine, m-aş fi îmbrăcat puţin diferit. Colanţii mei miros a varză şi sirop, iar bluza are o pată mică de vin roşu pe guler. Oare va observa? Se uită la mine fix, absorbindu-mă. Privirea pare să-i zăbovească pe locurile unde sunt dezgolită: umerii, chipul meu.

— Cât de des veneai aici când locuiai în oraş?

Mi se pune un nod în gât.

— Aproape în fiecare noapte. Uneori chemam un şofer fi alteori venea Cliff să mă ia.

— Cliff? repetă el.

Numele îi este cunoscut lui Landon. Sigur că-i e cunoscut-Cliff, cel mai bun prieten al lui Amir, s-a comportat ca un idiot şi aincercat să mă spioneze la apartamentul lui Landon. Când l-am luatla întrebări, mi-a spus că mă căuta pe mine. Auzise că-mi pierd vi-mea cu un student de la nenorocitul ăla de Mitch, care era barman, în seara aia aiurită în care m-am întâlnit cu Landon în oraş.

Eu, Landon, Dakota – toţi în aceeaşi încăpere. Era o

porcărie şi, în momentul în care l-am văzut în spatele barului, am ştiut că totul va ajunge la urechile lui Cliff. Dar tot n-avea niciun dreptsa un ciudat şi să mă urmărească şi şi-a meritat cu prisosinţă m? na ruptă de bocancul lui Hardin. Gândul la Hardin îmi face sângele să fiarbă. Ţineam cu el, dar a dat-o *din nou* în bară cu Tessa.

Landon nu insistă să afle adevărul ascuns în spatele acelui nume; în schimb, are altă întrebare.

— De ce ai presupus că-mi voi face o părere proastă despre tine dacă-mi poveşteşti despre Amir? De ce ai făcut tu alegerea asta în privinţa mea, de ce nu mi-ai acordat prezumţia de nevinovăţie?

De ce-mi pune mereu întrebări care au răspunsuri atât de tranşante? Landon e singura persoană pe care o cunosc care spune exact ce-i trece prin cap; nu are nicio problemă în a vorbi despre ce e rău şi ce e bine şi în a-şi recunoaşte greşelile. Ar fi bine să existe mai mulţi Landoni pe lume.

— N-am vrut să presupun ce e mai rău în privinţa niciunuia dintre noi. Aşa mă aşteptam, pur şi simplu. Nu credeam că se poate întâmpla ceva mai bun. Când te-am cunoscut, eram într-un punct în care nu căutam altceva decât prietenie. Aveam atât e multe de dus, atâtea responsabilităţi! Nu mă puteam gândi numiri la mine, aşa că nu puteam sta prin baruri până la trei dimineaţa* Am avut probleme pe care nu i le-aş dori nici celui mai înverşui» at duşman şi am încercat să fac ce trebuia alături de soţul meu, de familia mea. N-aveam timp să mă-ndrăgostesc de nimeni.

Umerii lui Landon tresar uşor, dar eu observ.

— Ţi-am spus de la bun început, Nora…

Glasul lui îmi alină, pentru o clipă, dorul de el. Nu mi-am imaginat niciodată că o să-mi lipsească atât de mult într-un timp atât de scurt.

— Voiam să te deschizi în faţa mea. Nu te-aş fi judecat.

Se răsuceşte cu faţa la mine, iar privirea lui mă sfâşie până la os. Un chip ca al lui n-a fost făcut să fie trist.

— Aş fi crezut că eşti curajoasă.

Mă chinui să-mi recapăt răsuflarea. Ar trebui să-mi iau ochii de la el, aşa ar trebui.

— Aş fi crezut că eşti altruistă.

Când rosteşte aceste cuvinte, mă simt răscolită. Muşchii mi se destind, iar greutatea de pe umeri îmi dispare. Nu-şi ia ochii de la mine, nici măcar nu clipeşte vreun moment.

— Aş fi crezut că eşti o femeie incredibil de puternică. Aş fi încercat să-ţi mai iau din povara de pe umerii tăi şi s-o duc eu.

— Nu cred că poţi duce mai multe, îi spun încet.

— Pot să-ncerc.

Landon ridică din umeri, iar eu mă străduiesc să-mi imaginez cum ar putea funcţiona relaţia noastră.

Oare mă iubeşte? Suntem prea departe de asta acum?

În viaţa mea mai e oare loc pentru încă o persoană? E cinstit să-l primesc pe Landon în viaţa mea înainte de a-mi da seama cum să mă descurc cu mine însămi?

— Aş vrea să-l cunosc, spune Landon, ridicându-se în picioare.

Se întâmplă atât de multe lucruri! Ziua mea normală şi liniştită s-a întors cu fundul în sus din cauza apariţiei neaşteptate a acestui băiat. Fără cuvinte, doar dau din cap şi mă ridic. Mi-e teamă că n-o să pot sta în picioare, dar îmi iau inima-n dinţi, îmi îndrept spatele şi străbat livingul, ducându-mă spre uşa care dă în curtea interioară.

Fără nicio vorbă, el mă urmează de-a lungul bucătăriei imense, până afară. Mormăie ceva despre varză, dar eu nu mă întorc spre el. Nu ştiu ce să-i spun sau de ce e aici.

— Îi citeam, îi explic când ne apropiem de Amir, iar

Jennifer se face nevăzută.

Grădina pretenţioasă pare mai mică acum, din cauza prezenţei celor doi bărbaţi. Amândoi sunt foarte importanţi pentru mine, în feluri diferite. Florile din jur miros parcă mai puternic, par mai colorate, acum, că Landon e aici. Mi-am dorit întotdeauna o grădină, asta a fost mereu problema mea cu viaţa la oraş. Iubesc florile şi copacii, şi aroma polenului, şi natura, dar îmi place la nebunie să pot să ajung pe jos până la o cafenea.

— Landon, el e Amir.

Arăt spre soţul meu şi văd zâmbetul calm al lui Landon. îl priveşte pe Amir în ochi şi se prezintă. Nu pare să se simtă deloc stânjenit. Pentru asta îl invidiez pe Landon, că poate linişti orice suflet pe care-l întâlneşte.

Îl privesc, îi studiez chipul zâmbitor. Se apleacă şi ia cartea din iarba moale, se aşază pe bancă lângă Amir şi o deschide acolo unde am lăsat micul semn de carte. Landon îşi drege glasul şi începe să citească:

— „Alegerile noastre, Harry, ne arată mai degrabă aşa cum suntem, şi nu talentele noastre”.

epilog

Landon

O vară şi o iarnă mai târziu…

Nunta noastră a venit şi a trecut repede. Foarte, foarte repede. Am trecut de la cuplul logodit care voia să aştepte câţiva ani înainte de a se căsători, care credea că are tot timpul din lume la o pereche prinsă până peste cap în vârtejul pregătirilor.

Mă obişnuisem cu vocea mamei, la celălalt capăt al liniei telefonice, care mă întreba la nesfârşit când ne apucăm să facem planuri, dar nu ne-a luat decât o zi, în care Tessa a adus acasă mai multe reviste pentru mirese, şi asta a fost. Pe mine nu mă deranja să aştept. Viitoarea mea mireasă trecuse deja o dată prin asta, şi nu voiam s-o grăbesc. Dar, când am început să planificăm, totul a explodat dintr-odată.

Graba asta subită a fost ideea ei, insistând să

vizităm localuri şi să alegem flori care se asortau cu prăjiturelele pe care urma să le servim. Nunţile presupun mai multe detalii decât mi-aş fi imaginat vreodată. Pe când cele două femei puneau la punct cea mai importantă zi din viaţa mea, eu mă străduiam să nu fiu tipul clasic care dă tot timpul din cap aprobator şi se preface că ştie ce se întâmplă. Voiam ca de data să fie totul perfect pentru ea. Pentru *noi*.

Am ajutat să alegem compoziţia tortului, iar mireasa mea mi-a făcut tortul preferat şi a adăugat floricele violet de glazură, lucru pe care numai noi doi îl vom înţelege. Am ajutat-o cât am putut şi cât m-a lăsat Tessa, organizatoarea de nunţi / monstrul cel rău care mi-a răpit cea mai bună prietenă.

Săptămâna trecută, Tessa a ţipat la mine când a aflat că la croitorie i s-au luat greşit măsurile lui Hardin şi că pantalonii de la costum îi simt scurţi până la glezne. Crede că probabil croitorul a făcut-o intenţionat şi chiar a sunat la atelierul din Chicago, încercând să corecteze eroarea. Am râs de pozele pe care mi le-a trimis Hardin, dar ea a pufnit şi a aruncat cu telefonul în mine. Sunt cam emoţionat în privinţa lor, nu ştiu dacă se vor înţelege cum trebuie la nuntă. Tessa l-a evitat mult, iar el numai despre ea vorbeşte în interviurile pe care le dă. Weekendul trecut, când am ajuns acasă de la şcoală, am prins-o pe Tessa arătându-i degetul mijlociu lui Hardin. Numai că Hardin era la televizor, dând un interviu în cadrul turneului de promovare a cărţii sale, iar Tessa era furioasă şi poate că băuse şi cam mult vin.

Acum, iată-mă stând la o masă plină, alături de oamenii pe care-i iubesc şi admir – *şi sunt însurat*.

Sunt la facultate şi m-am căsătorit. Cu o femeie frumoasă, de succes, isteaţă şi bătăioasă. Stă lângă mine, vorbind cu mama despre frişcă şi despre un ştiu ce fără gluten.

Hardin e vizavi de mine şi se uită fix la Tessa, care stă în picioare lângă o masă cu alţi invitaţi la nuntă.

— Cum merge treaba? îl întreb.

Îmi iau braţul de pe spatele miresei mele şi o prind de mână. Ea se răsuceşte şi se uită la mine, mă sărută pe obraz şi se întoarce la discuţia cu mama. Hardin ridică privirea la mine şi-şi ciufuleşte părul.

— Naşpa, zâmbeşte el amar. Ţie cum îţi merge? Te simţi altcumva acum, că eşti legat cu acte de o singură persoană pentru tot restul vieţii… în fine, până la divorţ?

Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti plin de drăgălăşenie, nu-i aşa?

Schiţează un surâs şi apoi e cuprins de panică pentru că o pierde pe Tessa din vedere, în mulţime. Se saltă un pic în scaun şi cercetează încăperea.

— E acolo, lângă uşă, îi spun.

Se relaxează şi o priveşte fix. Ken i-o dă pe Abby Tessei, iar aceasta chicoteşte când fetiţa o trage de păr. Mă uit la masa următoare şi o văd pe Stausey făcându-şi un selfie cu paharul de vin. Todd şi Amir o încadrează. Amir e îmbrăcat la costum, iar cravata lui e de culoarea ochilor Norei. Mă întreb dacă Nora i-a ales cravata. Aşa sper.

Lucrurile s-au reglat încet de la sine după divorţ. Ea a rămas executorul averii lui şi e responsabilă de deciziile legale şi medicale care-l privesc. Amir a devenit şi o parte din viaţa mea şi, datorită poveştilor pe care mi le-a spus despre aventurile lor, simt că-l cunosc. Faptul că o ajut să aibă grijă de el m-a făcut să iau în considerare un masterat în Pedagogie Specială după ce termin facultatea. Înseamnă că perioada de studii se va prelungi, la fel şi creditele pentru învăţământ, dar am sentimentul că mă voi pricepe la asta de minune.

Stausey îi aranjează cravata lui Amir, iar eu mă întorc spre fratele meu vitreg.

— Ce-aveţi de gând să faceţi voi doi?

Hardin oftează, iar eu o strâng de mână pe mireasa mea. Mama râde şi Hardin îşi duce degetele la gură. Spune, trăgându-se de buze:

— Ne căsătorim.

— Serios? *Ea* ştie asta? întreb eu, ridicând din sprânceană.

Sunt convins că Tessa nu ştie nimic despre planul ăsta. Am auzit-o repetând ce-o să-i spună lui Hardin, în baie, aseară, înainte de culcare. Îmi pare rău că nu are niciun pic de intimitate, acum, când locuim toţi trei, dar fetele par să adore acest aranjament. Am întrebat-o pe soţia mea – încă nu mă pot obişnui cu expresia asta – dacă vrea s-o rog pe Tessa să se mute în altă parte, de vreme ce noi urma să ne căsătorim în curând, dar ea mi-a spus mereu că-i place s-o aibă pe Tessa prin preajmă.

Bănuiesc că, într-un fel, ştim amândoi că nu are unde să se ducă în altă parte.

— Da. De ce nu? Voi doi aţi făcut-o şi nici măcar nu vă cunoaşteţi de atâta timp de când o cunosc eu pe Tess.

Aici are dreptate.

— Da. Dar voi doi nu sunteţi împreună. Cred că sari o etapă. Hardin îmi zâmbeşte cu subînţeles – rânjetul conspirativ i se întinde pe toată faţa.

— Ordinea etapelor nu are nicio importanţă. Oricum ar fi, vom sfârşi în acelaşi loc.

Ridicăm amândoi paharele.

Câteva veri şi ierni mai târziu

I

— Mami!

Vocea lui Addy e întotdeauna piţigăiată când vrea ceva. Soţia mea intră în cameră cu mâinile ocupate. E roşie la faţă, are telefonul la ureche şi-mi pare rău pentru persoana cu care vorbeşte. Dar vocea iritată îi devine calmă când i se adresează copiei ei fidele.

— Ce e, iubito?

Monstruleţul meu îşi încrucişează braţele la piept.

— Tati a zis că nu mai am voie tort

Nora se uită la mine, nefiind capabilă să rămână serioasă.

— Cât te-a lăsat să mănânci? Ştii că luăm cina cu

mătuşa şi unchiul tău peste două ore şi că încă ai teme de făcut.

— Păi – zice Addy bosumflându-se – n-ar trebui să faci atâtea dulciuri dacă nu pot să le mănânc.

Izbucnesc în râs şi încerc să-mi acopăr gura, dar soţia mea se uită urât la mine. Apoi drăcuşorul mă toarnă.

— Aşa a zis şi tati.

— Ba nu! mint.

Ambele mă ignoră.

— Addy, gata cu tortul! spune soţia mea, pe un ton care nu lasă loc de negocieri. Du-te şi spală-te pe dinţi şi termină-ţi temele.

Addy dispare pe hol, iar părul ei castaniu, lung şi ondulat se leagănă dintr-o parte în alta. Când îmi privesc soţia, constat că are mâinile goale şi că se întinde spre mine. O trag la mine-n poală, iar ea mă încalecă.

— Nu-i mai da zahăr înainte de masă, spune ea şi mă sărută pe buze.

— Nu mai face atâtea torturi dacă nu le putem mânca.

Ridic din umeri, iar Nora mă loveşte în glumă peste piept. Are părul atât de lung, încât îmi atinge picioarele cu el când scutură din cap. Îşi lipeşte gura de a mea şi-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu.

— Mi-a fost dor de tine azi.

Aşa-mi spune în fiecare zi a anului şcolar.

— Cineva trebuie să-i educe pe sălbatici, zic eu, aproape de gura ei. Şi mie mi-a fost dor de tine, iubito.

Îmi cuprinde faţa în palme.

— Mâine filmez din nou. Mi-au spus că mai e nevoie de o dublă.

Oftez, încercând să nu fac o criză. Munceşte foarte mult în ultima vreme şi de-abia o mai văd.

— Acum ce s-a mai întâmplat? îşi lipeşte arătătorul de buze.

— Cineva a scăpat tortul înainte de ultimele câteva

cadre. Asta se-ntâmplă când lucrezi cu torturi adevărate în reclame.

— Nu-i asta ideea?

Îmi amintesc prăjiturile-butaforie din weekendul trecut. Tortul de nuntă a fost real, la fel ca şi cuplul de pe ecran. Dar când au strigat „Tăiaţi!” şi filmarea s-a terminat, am luat una dintre prăjiturile alea tâmpite şi aproape că mi-am rupt dinţii în ea. Regizorul a pus-o pe Nora să decoreze prăjituri false. Dar, mă rog, o plătesc pentru o singură zi cât scoate din două nunţi.

— Într-o bună zi, o să renunţ la slujbă şi o să-i educi acasă pe toţi copiii pe care o să-i avem, şi-o să putem face asta non-stop.

Îşi lipeşte sânii de pieptul meu. O împing uşor în spate.

— Şi ce-ar învăţa copiii noştri de-aici?

Îmi trec limba peste obrazul ei. Ea se împinge din nou cu sânii în mine, implorându-mă să-i dezmierd.

— Nu încă, micuţo, îi şoptesc la ureche, iar ea freamătă în braţele mele.

— Copiii vor învăţa să-şi iubească jumătatea. Şi să facă prăjituri. O să avem armata perfectă de cofetari iubitori în urma noastră.

Ochii i se luminează amuzaţi. Îmi trec degetele peste părul ei lung şi mătăsos.

— Asta e! Putem călători în lung şi-n lat prin toată ţara, gătind şi predând. N-ar mai trebui să lucrăm niciodată într-un birou.

O sărut pe gât, imaginându-mi-o în mijlocul ţării, numai cu noroi şi vânt în jurul nostru. Nu cred că s-a gândit prea mult la asta.

— Şşş, fac eu şi-o sărut pe obraz. Şşş, orăşeanca mea. N-ai rezista nici măcar o zi pe tărâmul porumbului şi al birourilor inexistente.

Ea începe să mă contrazică, dar fiica noastră vine în goană pe coridor, cu o perie roz încurcată în păr.

— Mami! ţipă ea.

Nora îmi sare din poală.

— E rândul tău, îmi zice Nora, muşcându-mă de buză exact când fiica noastră îşi face intrarea.

Între haosul cauzat de faptul că fiica mea creşte prea repede şi soţia mea care face eforturi să nu râdă, îmi creşte inima de drag şi sunt cel mai norocos ticălos din lume.

Uneori tragedia ne uneşte. Legătura pare indestructibilă, dar uneori, între lacrimi şi suferinţa provocată de nişte amintiri dureroase, poţi găsi o scânteie de lumină. Cea mai mică scânteie poate aprinde un foc cu numai o atingere de fericire. Lumina aceasta poate înlătura întunericul şi, când nu mai rămâne nimic în afară de foc şi cenuşă, poţi spune că ai găsit tui nou fel de legătură. Una care străluceşte mai puternic ca soarele.

Mulţumiri

I

Aşadaaar, când le-am spus cititorilor mei de pe Watptad că o să scriu o carte despre Landon (Liam pe atunci), aproape terminasem *After 3*. Am scris scena nunţii lui Landon, dar mireasa era necunoscută. A fost cel mai ciudat lucru din lume. Indiferent de câte ori am încercat să-i dau un chip şi o identitate, ea refuza. M-am tot gândit la felul în care a cunoscut-o, cine e ea, cum au ajuns acolo, dar tot nu avea identitate. Detaliile începeau să se aşeze, dar tot nu ştiam cine e. M-a înnebunit chestia asta şi de-abia aşteptam să aflu cine e. Dar, când am început să scriu, am devenit din ce în ce mai confuză. Când am terminat *Nimic mai mult*, tot nu-mi era clar. Personajele au preluat controlul poveştii mele, aşa cum se întâmplă întotdeauna, şi-mi place asta la nebunie. Deci, exact ca voi, n-am ştiut cine e până când n-am scris cartea. Vă mulţumesc că-l iubiţi pe Landon aşa cum îl iubesc eu.

Adam Wilson: aceasta e cea de-a şasea noastră carte împreună – mă rog, a şaptea, dacă o socotim şi pe

Imagines – şi nu încetezi să mă uimeşti şi să mă impresionezi cu răbdarea ta şi cu dorinţa de a încerca lucruri noi şi de a mă lăsa să acţionez (oarecum) după capul meu. Îţi sunt atât de recunoscătoare pentru că mă ajuţi să-mi dau seama ce-mi lipseşte! Simt că toate aceste mulţumiri simt întotdeauna aceleaşi, dar ar trebui să auzi chestiile astea mai des. Succes în tot ce faci!

Kristin Dwyer: Frate!!! Eşti cea mai bună şi apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Mă faci să râd şi mă ţii la suprafaţă. Te iubesc mult.

Ashleigh Gardner: Mulţumesc că mă ajuţi să navighez în imensa lume a editurilor. Tot n-o să-mi iau niciun agent, dacă nu vei fi tu.)

Aron Levitz: prietenul meu unicorn, sunt fericită că sunt amica ta. Eşti senzaţional şi elegant şi mă faci şi pe mine să fiu mai elegantă ca înainte. Mulţumesc că-mi eşti prieten şi că mă ţii cu picioarele pe pământ, şi-mi eşti mereu alături ca să mă pot consulta cu tine.

Paul O'Halloran: Paul! Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Mi se pare că munceşti mai mult decât mine. Munceşti mult şi apreciez asta. N-aş putea ţine pasul cu toate călătoriile, traducerile, nebunia, dacă n-ai fi tu!

Chels, Lauren, Bri şi Trev: Voi sunteţi extrem de importanţi pentru cartea asta şi pentru viaţa mea, în general.: P Mă bucur că voi patru sunteţi prietenii mei buni. Însemnaţi enorm pentru mine şi vă iubesc pentru că-mi trimiteţi gif-uri cu Nick Jonas.

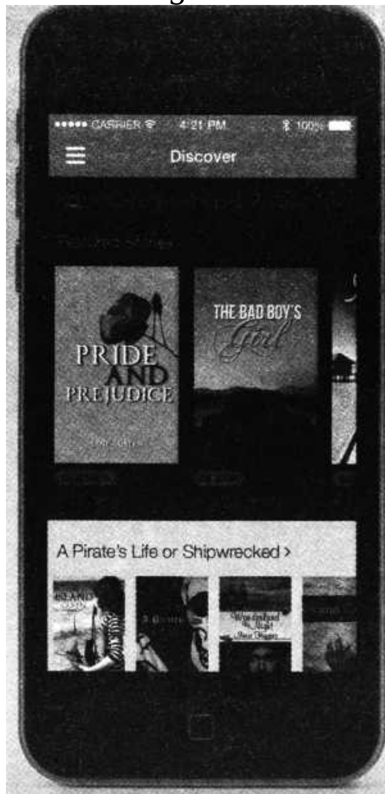
Ursula: simt că e mereu la fel.: P Dar tu eşti în continuare prietena mea cea mai bună, asistenta, creierul meu. Avem atâtea amintiri minunate anul acesta şi de-abia aştept şi altele!

Departamentele de Vânzare şi Producţie: Mulţumesc că aţi muncit din greu pentru nişte termene de predare atât de strânse! Vă sunt datoare cu un pahar sau cu mai multe.

Cititorii mei sunt cel mai important lucru pentru mine şi vă mulţumesc în fiecare zi. Acum, când ştiu cum

e să-ţi trăieşti visul, n-aş vrea să mă mai opresc niciodată.

Intră în legătură cu Anna Todd pe Watptad

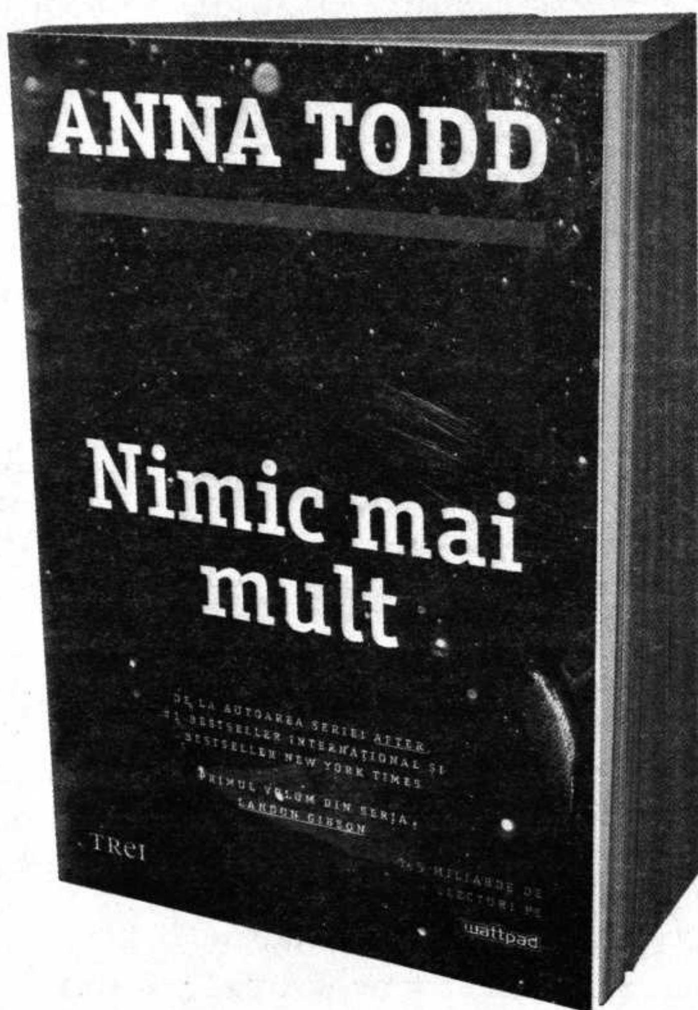
Autoarea acestui roman, Anna Todd, şi-a început cariera tot ca o cititoare, la fel ca tine. Şi-a creat cont pe Watptad pentru a citi poveşti ca aceasta şi pentru a intra în legătură cu cei care le-au scris.

Descarcă azi Watptad pentru a te conecta cu Anna

(UJ) imaginatoriD

Îti-Swse y

Nimic mai mult
Autor: Anna Todd
Titlul original: Nothing More
Traducere din engleză de Oana Duşmănescu
Primul volum din seria Landon Gât» s «» n
A trăi, a iubi şi a te maturiza la New York

Zgârie-norii marelui oraş şi ritmul sau frenetic sunt foarte diferite de locul în care a copilărit Land On Gibson, iar mutarea la Universitatea din New York este

dificilă. *P lângă* asta, uneori se mai intersectează cu fosta iubită, Dakota, care la Pal, ăsit la scurt timp de la sosirea în oraş. Din fericire, împarte cu Tessa, cea mai t» una prietenă a lui, micul apartament din Brooklyn şi ea îl sprijină când Landon intra într-o încurcătură sentimentală.

Dar Tessa are şi pf°Pri f probleme…

Totul e o harababură. Una captivantă.

Concluzia? Nu poţi supravieţui într-un oraş atât de mare ş. de agitat fără ajutorul câtorva prieteni de nădejd6 Şi al unei perechi de căşti.

ANNA TODD

„Nora mi-a arătat o latură a sa pe care n-o văzusem; nu numai că e uluitor de sexy, dar a reuşit să-mi alunge tot zgomotul din cap cu glasul ei. M-am simţit în largul meu şi, oricât de absurd ar suna, m-am simţit încrezător, în ciuda lipsei mele de experienţă, pentru că ea m-a ghidat şi mi-a spus că pot fi cine vreau să fiu când suntem împreună”.

ANNA TODD

Aventurile lui Landon Gibson, care pleacă din Washington ca să-și trăiască dragostea la New York, continuă!

La șase luni după despărțirea de Dakota, fosta lui iubită și prietenă din copilărie, Landon Gibson încearcă să se adapteze la noua sa viață în Brooklyn.

Landon speră că slujba de la cafenea, cursurile de la universitate și relația agitată a celei mai bune prietene, Tessa, cu fratele lui vitreg, Hardin, îi vor ocupa timpul.

Dar în ultima vreme, gândul la o femeie frumoasă și exotică, specialistă în prăjituri și torturi, îl distrage pe Landon de la existența lui cuminte.

wattpad sensation Imaginator 1D

Seria AFTER a adunat peste 1 miliard de fani online și a fascinat cititorii din întreaga lume. Citește și tu cea mai virală poveste de pe internet!

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0515-1

